

ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ: ЯК ОБ'ЄДНАТИСЯ ТЕРИТОРІАЛЬНИМ ГРОМАДАМ

(Методичні рекомендації, прийняті
закони та законопроекти)

ЗМІСТ:

1. Розподіл повноважень між органами місцевої влади та державної влади в реформі децентралізації
2. Повноваження сільського старости
3. Фінансові ресурси, які додатково отримують об'єднані громади
4. Законодавча база проведення реформи децентралізації та об'єднання територіальних громад
5. Методика формування перспективних планів об'єднання громад
6. Процедура об'єднання громад

ДОДАТКИ:

1. Закон України «Про добровільне об'єднання територіальних громад.
2. Закон України «Про співробітництво територіальних громад».
3. Методика формування спроможних територіальних громад.
4. Наказ Мінрегіону України від 27.08.2014 №233 «Про затвердження Примірних форм договорів про співробітництво територіальних громад».
5. Методичні рекомендації щодо співробітництва територіальних громади.
 - Примірні форми договорів про співробітництво територіальних громад;
 - Методичні рекомендації до Закону України «Про співробітництво територіальних громад».
6. Закон України «Про засади державної регіональної політики»
7. Постанова КМУ від 18 березня 2015 р. № 196 «Деякі питання державного фонду регіонального розвитку».
8. Постанова КМУ від 18 березня 2015 р. № 195 «Питання використання у 2015 році коштів державного фонду регіонального розвитку».
9. Законопроект №2489 «Про службу в органах місцевого самоврядування» (прийнято в першому читанні).
10. Законопроект «Про поліцію місцевого самоврядування».

1. Розподіл повноважень між органами місцевої влади та державної влади в реформі децентралізації

Врегульовано на рівні концепції

Розпорядження КМУ № 333 від 1 квітня 2014 р «**КОНЦЕПЦІЯ** реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні»

МОДЕЛЬ РЕФОРМОВАНОЇ СИСТЕМИ ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ НА МІСЦЯХ		
Рівень області	▶ «Префект» (представник Уряду та Президента)	Обласна рада
	Територіальні органи центральних органів виконавчої влади	Виконавчий комітет обласної ради
Рівень району	▶ «Префект» (представник Уряду та Президента)	Районна рада
	Територіальні органи центральних органів виконавчої влади	Виконавчий комітет районної ради
Рівень громади	Голова громади	
	▶ Рада громади	Виконавчий комітет громади
ГРАФІК ДОБРОВОЛЬНОГО ОБ'ЄДНАННЯ ГРОМАД		
до 1 червня 2015 року	▶	розроблення облдержадміністрацією проекту перспективного плану;
до 25 червня 2015 року	▶	схвалення проекту перспективного плану обласною радою;
до 15 липня 2015 року	▶	затвердження Кабінетом Міністрів України перспективних планів;
до 1 серпня 2015 року	▶	добровільне об'єднання територіальних громад*;
до 26 серпня 2015 року (за 60 днів до виборів)	▶	голосування ВРУ за створення громад та оголошення виборів
після 25 жовтня 2015 року (після виборів)	▶	формування органів місцевого самоврядування спроможних територіальних громад.
*у цей час об'єднуються лише ті громади, які це хочуть робити. Громади, що не об'єдналися будуть працювати в тому режимі, як це є зараз. Процес добровільного об'єднання може тривати довший період часу.		

РАДА ОБ'ЄДНАНОЇ ГРОМАДИ: Основними повноваженнями органів місцевого самоврядування об'єднаної територіальної громади є забезпечення:

1. Місцевого економічного розвитку (залучення інвестицій, розвиток підприємництва):

- визначена система планувальних документів (Закон України «Про засади державної регіональної політики»);
- об'єднана громада розробляє стратегію регіонального розвитку;
- об'єднана громада отримує повноваження щодо прийняття рішень та адміністрування залучення інвестицій та реальні повноваження для роботи з інвесторами.

2. Громадської безпеки:

- розроблений та готується до внесення законопроект «Про поліцію місцевого самоврядування» - об'єднана громада буде мати власну поліцію, яка забезпечуватиме громадський порядок та яка буде підпорядкована громаді і лише координувати свою роботу з МВС;
- в громади повинно бути приміщення для поліції та достатньо коштів для її утримання.

3. Управління закладами середньої, дошкільної та позашкільної освіти:

- для виконання цієї функції бюджет об'єднаної громади отримує пряму освітню субвенцію з Державного бюджету;
- питання щодо закриття, будівництва нових, добудови шкіл приймає сама об'єднана громада (освітня субвенція отримується на учня, тому об'єднана громада маючи фінансовий ресурс самостійно вирішує питання кількості шкіл);
- окрім шкіл в центрі громади обов'язково мають бути «опорні» школи, так щоб тривалість доїзду дитини до школи займала не більше 15 хвилин;
- обов'язково має бути запущений шкільний автобус.

4. Надання послуг швидкої медичної допомоги, первинної охорони здоров'я, з профілактики хвороб;

- для виконання цієї функції бюджет об'єднаної громади отримує пряму медичну субвенцію з Державного бюджету;
- питання щодо закриття, будівництва нових, добудови амбулаторій, лікарень приймає сама об'єднана громада;
- окрім лікарні/амбулаторії в центрі громади обов'язково мають бути «вузлові» амбулаторії/ФАПи, так щоб тривалість доїзду до них займала не більше 15 хвилин;
- громада отримує машини швидкої допомоги.

5. Розвитку місцевої інфраструктури, зокрема доріг, мереж водо-, тепло-, газо-, електропостачання і водовідведення, інформаційних мереж, об'єктів соціального та культурного призначення;

6. Планування розвитку території громади;

7. Вирішення питань забудови території (відведення земельних ділянок, надання дозволів на будівництво, прийняття в експлуатацію будівель):

- значно спрощена система отримання дозвільних документів (Закон України щодо децентралізації повноважень у сфері архітектурно-будівельного контролю та удосконалення містобудівного законодавства)
- повноваження по архбудконтролю передані на місцевий рівень.

8. Благоустрою території та утримання вулиць і доріг у населених пунктах:

- саме благоустрій території як одне з ключових власних повноважень органу місцевого самоврядування має займати до 80-90% витрат власних коштів.

- 9. Надання житлово-комунальних послуг (централізоване водо-, теплопостачання і водовідведення, вивезення та утилізація відходів, утримання будинків і споруд, прибудинкових територій комунальної власності);**
- 10. Організації пасажирських перевезень на території громади;**
- 11. Гасіння пожеж;**
 - об'єднана громада має мати пожежну станцію.
- 12. Розвиток культури та фізичної культури (утримання та організація роботи будинків культури, клубів, бібліотек, стадіонів, спортивних майданчиків);**
- 13. Надання соціальної допомоги через територіальні центри;**
- 14. Надання адміністративних послуг через центри надання таких послуг.**

Структурні підрозділи територіальних органів центральних органів виконавчої влади в об'єднаній територіальній громаді надають такі послуги:

- 1. санітарно-епідеміологічного захисту;
- 2. соціального захисту населення (виплата пенсій, субсидій, компенсацій, забезпечення надання пільг);
- 3. казначейського обслуговування;
- 4. реєстрації актів цивільного стану.

Центр об'єднаної громади має мати приміщення та кадри для того, щоб організувати відділення пенсійного фонду, служби соціального захисту, казначейства, а також розміщення Центру надання адміністративних послуг (ЦНАП).

РАЙОННА РАДА: Основними повноваженнями органів місцевого самоврядування районного рівня є забезпечення:

- 1. виховання та навчання дітей у школах-інтернатах загального профілю;
- 2. надання медичних послуг вторинного рівня.

ОБЛАСНА РАДА: Основними повноваженнями органів місцевого самоврядування обласного рівня є забезпечення:

- 1. регіонального розвитку;
- 2. охорони навколишнього природного середовища;
- 3. розвитку обласної інфраструктури, насамперед обласних автомобільних доріг, мережі міжрайонних та міжобласних маршрутів транспорту загального користування;
- 4. професійно-технічної освіти;
- 5. надання високоспеціалізованої медичної допомоги;
- 6. розвитку культури, спорту, туризму.

ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ ПОВНОВАЖЕННЯ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ В ОБ'ЄДНАНИХ ГРОМАДАХ

Розподіл повноважень згідно з принципом **субсидіарності**.
Органи місцевого самоврядування отримують необхідні кадрові та фінансові ресурси і інфраструктурний потенціал для належного виконання повноважень.

Власні повноваження

планування розвитку
громади та формування бюджету

економічний розвиток, залучення інвестицій,
розвиток підприємництва

управління земельними ресурсами, надання
дозволів на будівництво, прийняття будівель в
експлуатацію

розвиток місцевої інфраструктури: утримання та
будівництво доріг; водо-, тепло-, газопостачання і
водовідведення та благоустрій території

надання житлово-комунальних послуг
(теплостачання і водовідведення, управління
відходами, утримання об'єктів комунальної
власності)

утримання вулиць і доріг
на території громади

організація пасажирських перевезень на території
громади

громадська безпека силами
муніципальної поліції

пожежна охорона

Делеговані повноваження

соціальна допомога через територіальні
центри (в громадах)

адміністративні послуги через центри їх
надання (в громадах)

управління школами та дитсадками

первинна медична допомога

утримання та організація роботи будинків
культури, клубів, бібліотек, стадіонів,
спортивних майданчиків

Послуги підрозділів державних органів в громадах

виплата пенсій, субсидій,
забезпечення
пільгами

казначейське
обслуговування

контроль санітарного
та епізоотичного
стану

реєстрація актів
цивільного стану

Державні органи, що заміняють районні державні адміністрації,
наглядатимуть за дотриманням органами місцевого самоврядування
Конституції і законів України.

**Типова структура виконавчого органу,
яку має мати об'єднана громада (виконком):**

Посади, групи посад, функції	Кількість працівників		
	Сільська громада	Селищна громада	Міська громада
Населення, тис. осіб	8,5	15,6	33,7
Кількість поселень	15	22	26
Апарат виконавчого комітету ради			
Усього	24	22	28
Голова, секретар, заступники голови, керуючий справами громади	4	4	5
Фінанси, бюджет	3 (відділ)	5 (відділ)	7 (відділ)
Бухгалтерський облік (централізована бухгалтерія)	4 (відділ)	5 (відділ)	7 (відділ)
Правовий супровід діяльності ОМС	1	1	2 (сектор)
Освіта	1	0	0
Охорона здоров'я	1	1	0
Посади, групи посад, функції	Кількість працівників		
	Сільська громада	Селищна громада	Міська громада
Культура, спорт, робота з молоддю	1	1	0
Управління земельними ресурсами	1	3 (відділ)	3 (відділ)
Соціально-економічний розвиток, комунальна власність, закупівлі	1	1	2 (сектор)
Соціальне забезпечення	1	1	1
Житлово-комунальне господарство	1	3 (відділ)	4 (відділ)
Містобудування та архітектура		2 (відділ)	
Загальні питання та організаційне забезпечення	1	3 (відділ)	5 (відділ)
Обслуговування (робітники)	4	4	4
Виконавчі органи ради зі спеціальною компетенцією (юридичні особи) (самостійні)			
Усього	0	3	11
Освіта		3	5
Охорона здоров'я	0	0	3
Культура, спорт, робота з молоддю, спеціалісти	0	0	3
Чисельність працівників ОМС, УСЬОГО	24	35	47

Також на отримання громади знаходиться:

- муніципальна міліція
- сільські старости

Увага! В законодавстві скасовано будь-які вимоги щодо типового штатного розпису чи чисельності апарату. Все вирішується громадою. У таблиці наданий штатний розпис лише як орієнтир. Всі штучні вимоги скасовано. Рада громади самостійно врегулює ці питання.

РЕФОРМА КОМПЕТЕНЦІЇ ГРОМАД

Місцевий економічний розвиток

Розвиток та утримання місцевої інфраструктури

Планування розвитку території громади

Питання забудови території

Благоустрій території

Село, селище, місто: основні сфери відповідальності

Культура та фізична культура

Соціальна допомога

Житлово-комунальні послуги, утримання об'єктів комунальної власності

Швидка мед. допомога первинна охорона здоров'я

Середня дошкільна та позашкільна освіта

Муніципальна міліція

Пасажирські перевезення на території громади

РЕФОРМА КОМПЕТЕНЦІЇ РАЙОНУ

Район: основні сфери відповідальності

Утримання об'єктів спільної власності територіальних громад району

Виконання та навчання дітей у школах-інтернатах загального профілю

Транспортна інфраструктура районного значення

Забезпечення надання вторинної медичної допомоги

РЕФОРМА КОМПЕТЕНЦІЇ ОБЛАСТІ

Розвиток культури, спорту та туризму

Утримання об'єктів спільної власності територіальних громад регіону

Транспортна інфраструктура регіонального значення

Регіон: основні сфери відповідальності

Спеціалізована середня освіта

Спеціалізована охорона здоров'я (третинний рівень)

Планування регіонального розвитку

2. Повноваження сільського старости

Частково врегульовано

Закон України «Про добровільне об'єднання територіальних громад»

У селищах та селах, які входять до складу об'єднаної територіальної громади та не є її центром, може бути обраний чи призначений староста села.

УВАГА! Питання старости ще досі не врегульовано належним чином. З одних норм закону випливає, що староста призначається, з іншої, що староста обирається.

ст. 14-1 Закону України «Про добровільне об'єднання територіальних громад»: у селах, селищах, визначених за рішенням місцевої ради об'єднаної територіальної громади, утвореної відповідно до Закону України «Про добровільне об'єднання територіальних громад», за винятком її адміністративного центру, обирається староста на строк повноважень місцевої ради.

Звідси випливає, що спочатку відбуваються вибори ради об'єднаної територіальної громади, а потім ця рада обирає старосту чи призначає його.

З змін до Закону України про місцеве самоврядування та в п. 3 тієї ж статті 14-1 вказано «...до обрання на перших виборах старости», з чого випливає, що староста все-таки має обиратися. Ці суперечливі норми потребують врегулювання.

Важливі положення щодо старости, які зараз врегульовані в законі:

- Об'єднана громада має право прийняти рішення про створення посади старости в кожному населеному пункті, який цього потребує
- Положення про старосту затверджується сільською, селищною, міською радою відповідної об'єднаної територіальної громади
- Староста є членом виконавчого комітету ради об'єднаної територіальної громади за посадою
- Староста має такі повноваження, що закріплені в законі:
 - 1) представляє інтереси жителів села, селища у виконавчих органах сільської, селищної, міської ради;
 - 2) сприяє жителям села, селища у підготовці документів, що подаються до органів місцевого самоврядування;
 - 3) бере участь у підготовці проекту бюджету територіальної громади в частині фінансування програм, що реалізуються на території відповідного села, селища;
 - 4) вносить пропозиції до виконавчого комітету сільської, селищної, міської ради з питань діяльності на території відповідного села, селища виконавчих органів сільської, селищної, міської ради, підприємств, установ, організацій комунальної форми власності та їх посадових осіб;

Інші повноваження старости регулюються Положенням про старосту.

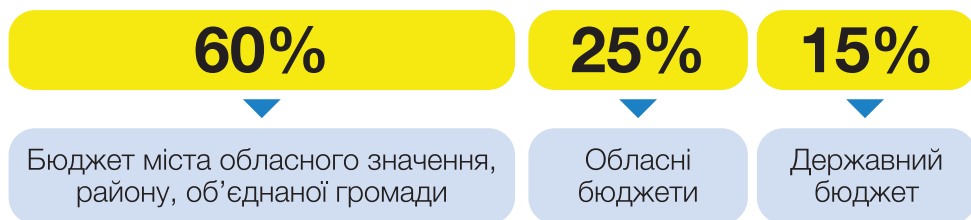
3. Фінансові ресурси, які додатково отримують об'єднані громади

За своїм повноваженнями, можливості доступу та розпорядження фінансовими ресурсами, об'єднана територіальна громада набуває **фактичний статус міста обласного значення**.

Створюється 5 основ для фінансування об'єднаної громади.

1. Податкові та фінансові надходження згідно нових змін до бюджетного кодексу

✓ Врегульовано
Бюджетний кодекс України

Після створення об'єднаної громади до бюджету громади надходить 60% ПДФО та 25% екологічного податку, а також низка інших надходжень.

З змінами до бюджетного та податкових кодексів змінився порядок розподілу податків між місцевими бюджетами. Поки що невеликі міста та села від цього програли. Але у випадку, якщо створюється об'єднана територіальна громада, то і 60% ПДФО, і 25% екологічного податку - зараховуються напряму до бюджету цієї громади.

Місцеві бюджети отримали два нові види надходжень: медичну та освітню субвенції - цільовий платіж. А також, змінився порядок їх адміністрування.

Тепер не потрібно буде поспішати приймати рішення наприкінці року, щоб швидше провести тендер. Залишки коштів за освітньою та медичною субвенціями в кінці року зберігатимуться на рахунках місцевих бюджетів, у формулі розрахунку обсягу даних субвенцій, і будуть використовуватися у наступному бюджетному періоді.

Втрапилася норма про збереження бюджету розвитку на рівні 10% від загального фонду. Виходить, що бюджетів розвитку не буде, оскільки найбільш дохідні джерела, наприклад, єдиний податок, переведено до загального фонду, а компенсаторні механізми вилучено з опублікованої редакції змін до Бюджетного кодексу. Отже, баланс надходжень до місцевих бюджетів змінився.

ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ

ДОХОДИ ОБ'ЄДНАНИХ ВІДПОВІДНО ДО ЗАКОНУ ТА ПЕРСПЕКТИВНОГО ПЛАНУ ГРОМАД

ЗБОРИ ТА ІНШІ ПЛАТЕЖІ

- державне мито
- плата за надання адміністративних послуг; адміністративні штрафи та штрафні санкції
- збір за місця для паркування транспортних засобів
- туристичний збір
- плата за ліцензії та сертифікати на певні види господарської діяльності
- надходження від орендної плати за користування майновим комплексом та іншим майном, що перебуває в комунальній власності
- рентні плати за користування надрами (в тому числі для видобування корисних копалин), за спеціальне використання води та водних об'єктів, лісових ресурсів;
- орендна плата за водні об'єкти (їх частини)
- плата за розміщення тимчасово вільних коштів місцевих бюджетів (банківські депозити)
- концесійні платежі щодо об'єктів комунальної власності
- **80 %** коштів, отриманих підприємствами, установами та організаціями, що утримуються за рахунок бюджетів об'єднаних територіальних громад за здані золото, платину, метали платинової групи у вигляді брухту і відходів, дорогоцінне каміння, і 50 % коштів за здане ними у вигляді брухту і відходів срібло
- **75 %** коштів від відшкодування втрат сільськогосподарсько-го і лісгосподарського виробництва
- **50 %** грошових стягнень за шкоду, заподіяну порушенням законодавства про охорону навколишнього природного середовища внаслідок господарської та іншої діяльності
- **10 %** вартості питної води від суб'єктів підприємницької діяльності, які здійснюють реалізацію питної води через системи централізованого водопостачання з відхиленням від відповідних стандартів
- плата за надання місцевих гарантій
- **1,5 %** коштів від використання (реалізації) частини виробленої продукції, що залишається у власності держави відповідно до угод про розподіл продукції, та/або коштів у вигляді грошового еквівалента такої державної частини продукції, на території громад, де знаходиться відповідна ділянка надр (газ, нафта)
- **55 %** коштів від продажу земельних ділянок несільськогосподарського призначення або прав на них, що перебувають у державній власності до розмежування земель державної і комунальної власності

ПОДАТКИ

- ① **60%** податку на доходи фізичних осіб
- ② **25 %** екологічного податку
- ③ **5%** акцизного податку з реалізації підакцизних товарів
- ④ **100%** єдиного податку
- ⑤ **100%** податок на прибуток підприємств та фінансових установ комунальної власності
- ⑥ **100%** податку на майно (нерухомість, земля, транспорт)

ІНШІ ДОХОДИ

- різноманітні трансфери (базова дотація, медична та освітня субвенції, інші субвенції, капітальні трансфери)
- власні надходження бюджетних установ
- цільові та добровільні внески підприємств, установ, організацій і громадян до місцевих фондів охорони навколишнього природного середовища; надходження з інших цільових фондів
- надходження в рамках програм допомоги і грантів міжнародних фінансових організацій та Європейського Союзу
- кошти пайової участі у розвитку інфраструктури населеного пункту
- кошти від відчуження комунального майна та від продажу земельних ділянок несільськогосподарського призначення або прав на них
- дивіденди (дохід), нараховані на акції (частки, паї) господарських товариств, у статутних капіталах яких є комунальна власність
- повернення кредитів, наданих з місцевих бюджетів: індивідуальним сільським забудовникам; молодим сім'ям та одиноким молодим громадянам на будівництво (реконструкцію) та придбання житла, а також пеня і відсотки за користування ними
- кошти від реалізації безхазяйного майна, знахідок, спадкового майна
- частина чистого прибутку (доходу) комунальних унітарних підприємств та їх об'єднань, що вилучається до бюджету
- місцеві запозичення
- кошти від повернення кредитів, наданих з відповідного бюджету, та відсотки, сплачені за користування ними
- кошти, отримані в процесі здійснення державних закупівель
- інші доходи

2. Освітня, медична та інфраструктурна субвенції, які об'єднана громада отримуватиме напряму з Державного бюджету України

Бюджет об'єднаної територіальної громади **отримує прямий зв'язок з Державним бюджетом**. Тобто кошти будуть напряму надходити в бюджет громади, яка також матиме власне казначейство.

Державний бюджет	Обласні бюджети, бюджет м. Києва	Бюджети міст обласного значення, районів	Бюджети об'єднаних територіальних громад
Базова дотація	✓	✓	✓
Освітня субвенція	✓	✓	✓
Субвенція на підготовку робітничих кадрів	✓		
Медична субвенція	✓	✓	✓
Субвенція на забезпечення медичних заходів окремих державних програм	✓		

- Довгострокові порядки використання коштів по субвенціях
- Невикористані кошти субвенцій в кінці року не вилучаються до держбюджету та спрямовуються на оновлення матеріально-технічної бази відповідних закладів

Освітня субвенція

Перераховується у бюджет об'єднаної громади згідно формули, яка є однаковою для усіх регіонів.

Врегульовано
Бюджетний кодекс України

Субвенція надається для утримання:

- загальноосвітніх шкіл (ЗОШ)
- дошкільних відділення навчально-виховних комплексів (НВК)

Спеціалізовані навчальні заклади фінансуються з бюджету району чи області.

Освітня субвенція розподіляється на основі формули, яка розробляється Міністерством освіти, та затверджується Кабінетом Міністрів України і має враховувати, зокрема, такі параметри:

- 1) кількість учнів загальноосвітніх навчальних закладів у міській та сільській місцевості, гірських населених пунктах;
- 2) наповнюваність класів;
- 3) коригуючі коефіцієнти приведення, що застосовуються до кількості учнів різних типів загальноосвітніх навчальних закладів та залежно від місцевості, в якій розташований заклад.

(п. 3 ст. 103-2 Бюджетного кодексу України)

Відповідні місцеві ради мають право розподіляти залишки субвенції на кінець бюджетного періоду відповідними рішеннями, а також додатково понад обсяги субвенції планувати та здійснювати з місцевих бюджетів оплату поточних та капітальних видатків навчальних закладів

(Постанова Кабінету Міністрів від 14 січня 2015 р. № 6 Порядок та умови надання освітньої субвенції з державного бюджету місцевим бюджетам)

Зазначена субвенція може спрямовуватися на реалізацію заходів з оптимізації мережі зазначених навчальних закладів. (п. 1 ст. 103-2 Бюджетного кодексу України)

У законі про Державний бюджет України затверджуються обсяги освітньої субвенції окремо для бюджетів об'єднаних територіальних громад, що створюються згідно із законом та перспективним планом формування територій громад. (п. 1 ст. 103-2 Бюджетного кодексу України)

Медична субвенція:

Врегульовано Бюджетний кодекс України

Об'єднана територіальна громада отримує медичну субвенцію на:

а) первинну медико-санітарну, амбулаторно-поліклінічну та стаціонарну допомогу (лікарні широкого профілю, спеціалізовані медико-санітарні частини, пологові будинки, поліклініки і амбулаторії, загальні стоматологічні поліклініки, а також дільничні лікарні, медичні амбулаторії, фельдшерсько-акушерські та фельдшерські пункти, центри первинної медичної (медико-санітарної) допомоги);

б) програми медико-санітарної освіти (міські центри здоров'я і заходи з санітарної освіти);

в) інші державні програми медичної та санітарної допомоги (територіальні медичні об'єднання, центри медичної статистики, автопідприємства санітарного транспорту, інші програми і заходи)

Зазначена субвенція може спрямовуватися на реалізацію заходів з оптимізації мережі закладів охорони здоров'я. (ст. 103-4 Бюджетного кодексу України)

Медична субвенція розподіляється між відповідними бюджетами на основі формули, яка МОЗ, та затверджується Кабінетом Міністрів України і має враховувати, зокрема, такі параметри:

- 1) кількість населення відповідної адміністративно-територіальної одиниці;
 - 2) коригуючі коефіцієнти, що враховують відмінності у вартості надання медичної допомоги;
 - 3) особливості надання медичної допомоги у гірських населених пунктах.
- (п. 3. ст. 103-4 Бюджетного кодексу України)

У законі про Державний бюджет України затверджуються обсяги медичної субвенції для бюджетів об'єднаних територіальних громад, що створюються згідно із законом та перспективним планом формування територій громад. (п. 2. ст. 103-4 Бюджетного кодексу України)

Залишки коштів за медичною субвенцією на кінець бюджетного періоду зберігаються на рахунках відповідних місцевих бюджетів і можуть використовуватися у наступному бюджетному періоді з урахуванням цільового призначення субвенції, у тому числі на оновлення матеріально-технічної бази закладів охорони здоров'я (п. 4. ст. 103-4 Бюджетного кодексу України)

Інфраструктурна субвенція

Врегульовано

Закон України «Про добровільне об'єднання територіальних громад»

Під час створення об'єднаних територіальних громад, ті нові центри громад, погоджені перспективним планом, які не були районним чи обласним центром можуть мати обмежену інфраструктуру і потребувати коштів для створення такої інфраструктури.

Для цього Уряд буде виділяти об'єднаній територіальній громаді інфраструктурну субвенцію.

Уряд надає субвенцію на формування відповідної інфраструктури згідно з планом соціально-економічного розвитку такої територіальної громади.

Пропозиції щодо надання фінансової підтримки об'єднаній територіальній громаді вносяться ОДА за поданням місцевої ради об'єднаної територіальної громади Кабінету Міністрів України не пізніше 15 липня року, що передедує бюджетному періоду, в якому передбачається надання такої фінансової підтримки

Загальний обсяг фінансової підтримки розподіляється між бюджетами об'єднаних територіальних громад пропорційно до площі об'єднаної територіальної громади та кількості сільського населення у такій територіальній громаді з рівною вагою обох цих факторів.

Загальний обсяг субвенцій на формування відповідної інфраструктури об'єднаних територіальних громад визначається законом про Державний бюджет України (ст. 10 Закону України «Про добровільне об'єднання територіальних громад»)

3. Кошти Фонду регіонального розвитку

Врегульовано

Закон України «Про засади державної регіональної політики»

Закон України «Про співробітництво територіальних громад»

Постанова КМУ від 18 березня 2015 р. № 196 «Деякі питання державного фонду регіонального розвитку».

Постанова КМУ від 18 березня 2015 р. № 195 «Питання використання у 2015 році коштів державного фонду регіонального розвитку».

до 1 травня 2015 року подаються проекти на 2015 і на 2016 роки, які будуть фінансуватися з Фонду регіонального розвитку.

Загальний обсяг Фонду регіонального розвитку - 3 млрд грн. на рік. У 2015 році Івано-Франківській області виділено близько 140 млн. грн.

Для оцінки проектів Фонду регіонального розвитку ОДА створюється регіональна Комісія, яка оцінює проекти. ОДА подає список проектів Кабінету Міністрів України.

Кошти виділяються на такі проекти:

- 1) відповідність пріоритетам, визначеним у Державній стратегії регіонального розвитку, стратегіях розвитку регіонів та у планах заходів з їх реалізації
- 2) інвестиційні програми і проекти впроваджуються як проекти співробітництва територіальних громад
- 3) підтримка добровільно об'єднаних територіальних громад
- 4) забезпечення житлом внутрішньо переміщених осіб та сімей військовослужбовців — учасників антитерористичної операції
- 5) є переможцями Всеукраїнського конкурсу проектів та програм розвитку місцевого самоврядування у 2013—2014 роках

Детально про функціонування Фонду регіонального розвитку є в Законі України «Про засади державної регіональної політики» та 195 і 196 Постанові Кабінету Міністрів України.

4. Прямі міжнародні запозичення чи донорська допомога

Врегульовано

Закон України «Про внесення змін до Бюджетного кодексу (щодо реформи міжбюджетних відносин)»

Цим законом суттєво спрощуються міжбюджетні відносини, суб'єктами яких будуть об'єднані територіальні громади, зокрема:

- перехід бюджетів об'єднаних територіальних громад на прямі міжбюджетні відносини з державним бюджетом, наділення громад повноваженнями, рівнозначними повноваженням міст обласного значення;
- встановлення нової системи вирівнювання за закріпленими загальнодержавними податками (податку на прибуток, податку на доходи фізичних осіб) - залежно від рівня над-

ходжень на одного жителя;

- встановлення нових податків, що будуть йти в бюджети об'єднаних територіальних громад.

Об'єднана громада може самостійно брати міжнародні запозичення та допомогу. Такий договір надсилається для затвердження в Кабінет Міністрів. Якщо протягом місяця Кабінет Міністрів не надає відповіді, договір вважається погодженим.

Це є важлива норма, яка дозволить отримати прямі фінансові вливання до бюджету об'єднаних територіальних громад.

4. Законодавча база проведення реформи децентралізації та об'єднання територіальних громад

Прийняті законодавчі акти:

1. Закон України «Про добровільне об'єднання територіальних громад».
2. Закон України «Про співробітництво територіальних громад».
3. Методика формування спроможних територіальних громад».
4. Наказ Міністерства України від 27.08.2014 №233 «Про затвердження Примірних форм договорів про співробітництво територіальних громад».
5. Методичні рекомендації щодо співробітництва територіальних громади.
 - Примірні форми договорів про співробітництво територіальних громад.
 - Методичні рекомендації до Закону України «Про співробітництво територіальних громад».
6. Закон України «Про засади державної регіональної політики».
7. Постанова КМУ від 18 березня 2015 р. № 196 «Деякі питання державного фонду регіонального розвитку».
8. Постанова КМУ від 18 березня 2015 р. № 195 «Питання використання у 2015 році коштів державного фонду регіонального розвитку».
9. Закон України «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України (щодо реформи міжбюджетних відносин)
10. Закон України «Про внесення змін до Податкового кодексу України (щодо податкової реформи)
11. Закон України щодо децентралізації повноважень у сфері архітектурно-будівельного контролю та удосконалення містобудівного законодавства».

Законодавчі акти, які готуються до внесення в Парламент (мають бути прийняті найближчим часом):

1. Законопроект «Про службу в органах місцевого самоврядування» (прийнято в першому читанні).
2. Законопроект «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо розширення повноважень органів місцевого самоврядування та оптимізації надання адміністративних послуг» (передбачає делегування повноважень з надання базових адміністративних послуг ОМС, розподіл функцій надання послуг і державного контролю).
3. Законопроект «Про поліцію місцевого самоврядування».
4. Законопроект «Про місцеві вибори».
5. Законопроект про Державні стандарти (нормативи) якості адміністративних, соціальних та інших послуг, що надаються населенню у відповідних сферах.
6. Законодавче врегулювання питань передачі у комунальну власність земель державної власності, розташованих за межами населених пунктів, крім тих, на яких розташовані об'єкти державної власності.
7. Розробка процедур, пов'язаних з майновими та фінансовими питаннями об'єднання територіальних громад. населених пунктів).

Законодавчі акти, які мають бути прийняті для повної завершеності реформи децентралізації (до жовтня 2015 року):

1. Зміни до Конституції України (щодо децентралізації влади).
2. Про адміністративно-територіальний устрій України.
3. Про місцеве самоврядування в Україні (нова редакція).
4. Про місцеві органи виконавчої влади.
5. Про місцевий референдум.
6. Про органи самоорганізації населення (нова редакція).

5. Методика формування перспективних планів об'єднання громад

Найважливішою статтею закону «Про добровільне об'єднання громад» є стаття про формування перспективних планів об'єднання. **Такий план фактично визначає нову мапу області.** На ній задаються рамки для об'єднання громад, оскільки держава не може дозволити формувати адміністративно-територіальний устрій у добровільному порядку. Відтак, перспективні плани є орієнтирами для громад щодо того, як варто об'єднуватися.

Громади ініціюють об'єднання добровільно. Громади також ініціюють «знижу» план об'єднання. Але план такого об'єднання має відповідати Методиці формування спроможних громад, бути схвалений Облрадою та затверджений Урядом.

Потім в межах вже існуючого плану громади вирішують об'єднуватися їм чи ні. Ті, які об'єднуються, отримають реальне самоврядування, бо будуть наділені повноваженнями, які має місто обласного значення і відповідними фінансами та ресурсами. Громади, які не об'єднуються будуть функціонувати як це є зараз.

Спроможна територіальна громада — територіальні громади сіл (селищ, міст), які в результаті добровільного об'єднання здатні самостійно або через відповідні органи місцевого самоврядування забезпечити належний рівень надання послуг, зокрема у сфері освіти, культури, охорони здоров'я, соціального захисту, житлово-комунального господарства, з урахуванням кадрових ресурсів, фінансового забезпечення та розвитку інфраструктури відповідної адміністративно-територіальної одиниці.

Хто розробляє перспективний план:

Облдержадміністрація створює робочу групу, яка розробляє перспективний план. До складу робочої групи входять: представники ОДА, органів місцевого самоврядування, органів самоорганізації населення та громадськості.

Процес розробки перспективного плану має бути відкритим та публічним.

Для того, щоб були враховані інтереси самих громад, під час розроблення плану проводяться консультації з органами самоврядування, їх асоціаціями і самими громадами.

За результатами консультацій оформляється протокол.

Консультації проводяться під час:

- визначення переліку територіальних громад, що можуть увійти до складу спроможної територіальної громади;
- визначення переліку територіальних громад, території яких не охоплюються зонами доступності потенційних адміністративних центрів;
- визначення меж територій спроможних територіальних громад.
- Консультації проводяться насамперед з представниками територіальних громад, території яких охоплюються зонами доступності кількох потенційних адміністративних центрів.

Етапи формування перспективного плану:

1. Визначення потенційних центрів об'єднаних громад

Потенційний адміністративний центр спроможної територіальної громади — населений

пункт (село, селище, місто), який, як правило, розташований найближче до географічного центру території спроможної територіальної громади та має найбільш розвинуту інфраструктуру.

Центрами спроможної громади можуть бути:

1. Міста обласного значення та населених пунктів, що мають статус районних центрів;
 2. Міста, селища, села, які раніше мали статус районних центрів та розташовані на відстані більш як 20 кілометрів дорогами з твердим покриттям від міст обласного значення та районних центрів;
 3. Село, селище, місто, на території якого є загальноосвітній навчальний заклад I—III ступеня, проживає не менш як 250 дітей шкільного і 100 дітей дошкільного віку, включаючи те, яке знаходиться в зоні доступності (менше як за 20 км.) від обласного чи районного центру;
 4. Інші населені пункти (села, селища, міста), територія яких не охоплюється зонами доступності потенційних адміністративних центрів та частково забезпечені інфраструктурою (обирається той населений пункт для адміністративного центру, який має найкращу інфраструктуру та економіку)
- (Згідно Методики формування спроможних громад)

Визначення потенційного центру громади **не може бути механічним процесом!** Центри мають враховувати природне тяжіння людей до цього центру. Як історичне, так і економічне - коли більшість людей з навколишніх населених пунктів їздить в цей населений пункт на роботу.

Важливою є **робота з краєзнавцями**. Бо як правило, такі природні центри тяжіння формувалися історично: повітове місто, губернське місто, волоські міста (навколо них були мережі дрібних сіл). Такі міста логічно також робити центрами громади, якщо вони є економічно спроможними.

2. Визначення зон доступності

Зона доступності потенційного адміністративного центру спроможної територіальної громади — територія навколо потенційного адміністративного центру спроможної територіальної громади, що є оптимально для того, щоб надавати адміністративні та інші послуги мешканцям громади.

По-простому, зона доступності - це відстань в межах якої люди доїжджають на роботу та отримують основні послуги так, щоб їм це було комфортно.

Методикою визначено, що такою зоною доступності є:

- не більш як 20 кілометрів дорогами з твердим покриттям від потенційного адміністративного центру громади
- відстань може бути збільшена до 25 кілометрів у разі, коли чисельність населення спроможної територіальної громади в зоні віддаленості від потенційного адміністративного центру більш як 20 кілометрів становить не більш як 10 % загальної чисельності населення такої громади.
- відстань може бути зменшена у разі відсутності доріг з твердим покриттям чи особливостей рельєфу, що унеможливорює сполучення (ріки без мостів, гори).
- відстань може бути зменшена, якщо в межах 20 км. є потенційний економічно спро-

можний інший центр громади.

Обов'язкова вимога: час прибуття для надання швидкої медичної допомоги та пожежної допомоги не має перевищувати 30 хвилин.

Відстані зон доступності відраховуються не від центру населеного пункту, а від межі населеного пункту.

Окрім вимог Методики, Мінрегіонбуд визначає під час своїх консультацій, що визначаючи зони доступності різних послуг, мають бути і так звані «**опорні**» села. Опорні села повинні зберігатися і надавати повсякденні послуги.

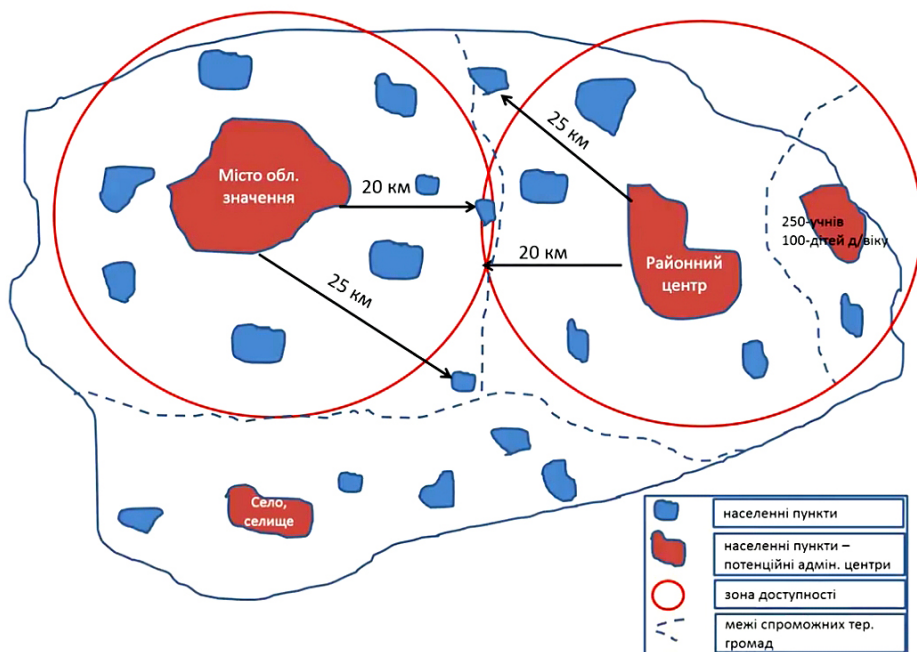
Основна послуга громади - середня освіта. Зона доступності школи, особливо для дітей молодших класів, має бути в межах 15хв їзди. Більший час для дітей не є припустимий.

Так само, 15 хв. їзди має бути до амбулаторії чи ФАПу в «опорному» селі.

УВАГА! Територія доступності - 20 км - не є догма. При формуванні перспективного плану не можна просто взяти і окреслити територію циркулем! До уваги потрібно брати і стан доріг і рельєф та низку інших факторів.

Схематичне зображення результату роботи по визначенню зон доступності та потенційних центрів громад.

ФОРМУВАННЯ СПРОМОЖНИХ (ОБ'ЄДНАНИХ) ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД

3. Визначення, які населені пункти увійдуть до складу об'єднаної громади та чи може залишатися центром потенційний визначений центр

Наступним, мабуть, найскладнішим кроком, є визначення того, які саме населені пункти готові об'єднатися навколо потенційного центру громади. І чи таке об'єднання буде економічно, інфраструктурно та кадрово спроможним. На практиці виявиться, що частина тих населених пунктів, які теоретично згідно Методики можуть бути центрами громад є неспроможними. Відповідно, об'єднана громада з таким центром не може бути створена, бо не зможе ні надавати необхідні послуги населенню, ні утримувати свій апарат, ні забезпечувати місцевий економічний розвиток.

Основні вимоги, що встановлені Методикою:

- територія спроможної територіальної громади має включати території територіальних громад, що входять до її складу, та бути **нерозривною**;
- спроможні територіальні громади розташовуються **у межах однієї області** та у разі можливості одного району (в межах одного району - не є обов'язковим, бо перспективний план затверджується не порайонно, а на область);
- Територіальна громада, яка розташована на однаковій відстані від потенційних адміністративних центрів спроможних територіальних громад, може бути включена до складу тієї спроможної територіальної громади, потенційний адміністративний центр якої має найбільш розвинуту соціальну і транспортну інфраструктуру та розташований у межах одного району.

Перспективний план не повинен містити «білих плям». Тобто, не може бути такого, що сильне село об'єдналося з сильним, а слабкі села не хочуть брати і вони залишають без можливості об'єднатися.

Кожна громада має мати центр, який є потужним і до нього мають бути прикріплені ті, які є менш потужні.

Адміністративний центр громади має бути центром економічного впливу та/або зоною, куди люди приїжджають на роботу.

Об'єднання 4-5 сіл. Майже не можливо, щоб центром громади було селище, яке фактично рівне серед інших селищ. Наприклад, об'єдналося 4-5 сіл та селищ, кожне з яких фактично однаково і по економіці, і по інфраструктурі. Ніхто не визнає рівного серед себе. Таке об'єднання в майбутньому призведе до конфліктів, тому є небажаним.

Вийняток це може бути тоді, якщо одне з цих сіл є економічно потужне.

Виятком також це є у тому випадку, коли всі ці населені пункти знаходяться поза зонами доступності. Тоді серед них обирається найрозвинутіше, яке стає центром громади.

Села/селища навколо районних/обласних центрів, які мають хорошу економічну базу можуть бути самостійним центром об'єднаної громади. Важливо розрізняти спальний район великого міста чи групу сіл, які дають економіку. Якщо дають економіку – то це може бути окрема громада. Але при цьому, такий центр повинен брати на себе периферійні села. Загалом, чим даліше потенційний центр знаходиться від обласного чи районного центру - тим краще.

Для того, щоб визначити чи може бути село/селище біля обласного чи районного центру окремим центром об'єднаної громади, потрібно проаналізувати і відповісти на такі запитання:

- чи може розглядатися такий населений пункт як самостійний економічний центр, чи це просто спальний район
- чи є такий центр дотаційним (якщо так, то рішення про те, що це може бути центр громади буде однозначно негативне)
- яка економічна стійкість вказаного населеного пункту - це монопрофільне виробництво чи диверсифіковане
- яка частка мешканців зайнята безпосередньо в даному населеному пункті
- які потоки щоденних міграцій мешканців навколишніх сіл
- чи залишається можливість у міста для розвитку та забезпечення його життєздатності (потенціал для розширення міста)

Наступними кроками для визначення того, чи можуть бути ці населені пункти спроможною громадою, в потенційний центр - центром громади оцінюються:

- економічна спроможність
- інфраструктурна спроможність
- кадровий потенціал

Визначення економічної спроможності потенційної об'єднаної громади

Економіка та економічно-кластерний підхід є ключовими у визначенні спроможності громади. Бо якщо громада не є економічно спроможною, тоді всі зусилля та інвестиції в інфраструктуру будуть марними. Така громада не зможе розвиватися.

Оцінка економічної спроможності здійснюється за такими факторами:

1. ПДФО - є ключовим показником зайнятості населення в громаді. Він має бути достатньо високий.

Якщо в громаді є моновиробництво - це погано, бо дуже серйозний вплив це підприємство буде здійснювати на органи влади. Багато маленьких підприємств - це перевага.

2. Площа - щонайменше 250-300 км², оптимально - 500 км².

Одне з найсерйозніших джерел доходів бюджету - це плата за землю. Громада має почати використовувати землю як свій економічний ресурс і використовувати її раціонально. Громади створюються для того, щоб інвестор мав можливість вибору і для свого розвитку громади мають мати відповідну площу.

3. Індекс податкоспроможності – більше 0,9. Якщо так, то таку громаду можна створювати.

Для прийняття рішення щодо визначення нового центру в зоні доступності вагома доля відводиться аналізу бюджетної інформації. Для цього беруться дані по бюджету такої громади. Показник видатків бюджету розвитку вказує на спроможність громади оновлювати основні фонди та розвиватися. Показник податку на доходи фізичних осіб вказує на рівень економічної активності та зайнятості населення. Якщо індекс податкоспроможності такої громади є більший, ніж 0,9, тобто такий бюджет не потребує дотацій з дер-

жавного бюджету, то рішення швидше буде на користь створення такого центру. Якщо нижче і населений пункт буде дотаційним, то цей населений пункт має об'єднуватися з центром, який є менш дотаційний.

Правило амбіції має той, в кого гроші, але при умові, що ти будеш відповідальний за ті бідніші громади, які є в зоні твого впливу.

Якщо в центрі громади є потужна економіка, то такий центр може бути і в межах 5-6 км від обласного чи районного центру. Проте, він має включати в себе достатню кількість громад, щоб була достатня площа громади.

Об'єднання 3-5 населених пунктів є небажаним.

Визначення інфраструктурної спроможності потенційної об'єднаної громади.

Основна функція громади - шкільництво. Наявність середньої школи є обов'язковою. Багато не однієї.

Жодна школа не буде закрита на етапі об'єднання громад і ніде немає такої вимоги. Якщо є центр громади і село знаходиться на відстані 20 км (навіть 25 км), то принаймі ЗОШ I-II ступеню має бути в «опорному» селі - на відстані не більше 15 хв. їзди на автобусі.

Шкільний автобус працюватиме гарантовано
Його наявність є обов'язковою для об'єднаної громади.

Охорона здоров'я. У найближчій перспективі, в кожному центрі громади має бути лікарня, яка надає найнеобхідніші послуги. Зрозуміло, що при процесі об'єднання в кожній громаді такої лікарні не буде. Тому до створення такої інфраструктури, буде переадресація коштів, для забезпечення лікування населення, на користь громад, де є лікарні (ст. 93 Бюджетного кодексу). Куди саме – вирішуватиме рада об'єднаної громади.

Обов'язковою є наявність амбулаторій та ФАПів, як мінімум у «опорних» селах.

Наявність підрозділів державної та муніципальної влади.

Центр громади має мати необхідну (хоча б частково) інфраструктуру для розташування органів влади громади та територіальних органів влади держави.

Має бути приміщення для:

- Ради громади та виконавчого комітету ради;
- Відділення пенсійного фонду;
- Відділення управління соціального захисту;
- Центру надання адміністративних послуг;
- Поліції місцевого самоврядування;
- Казначейства;
- Пожежна.

5. Демографічний (кадровий) потенціал об'єднаної громади.

Дуже важливо, щоб громада мала достатню кількість кваліфікованих кадрів для того, щоб забезпечити виконання усіх своїх функцій та надання усіх послуг.

Якщо в потенційному центрі територіальної громади буде дуже низька кількість молоді,

а велика кількість пенсіонерів, не буде зрозуміло як може бути сформований кадровий потенціал, то сумнівно, що такий населений пункт зможе бути центром громади.

Бути центром об'єднаної громади це в першу чергу величезна відповідальність. Тому дуже важливо реально оцінити економічну, інфраструктурну, кадрову складові. Щоб у результаті об'єднання громади ми дійсно отримали той економічний розвиток і налагодження життя людей. Бо необгрунтоване, амбіційне об'єднання громад може мати негативні економічні наслідки.

Після проведення консультацій і досягнення згоди щодо того, що громади можуть бути об'єднані за таким планом, Облдержадміністрація готує проект самого Перспективного плану.

Перспективний план складається з:

- графічної частини, яка складається в масштабі 10:2000 – 10:10000 та відображає межі спроможних територіальних громад, потенційні адміністративні центри таких громад та всі населені пункти;
- паспорт спроможної територіальної громади з описом кожної такої громади за формою згідно з додатком до цієї Методики.
- консультації з уповноваженими представниками органів місцевого самоврядування та їх асоціацій, а також суб'єктів господарювання, їхніх громадських об'єднань (асоціацій) (Результати консультацій оформляються протоколами)

Інші питання, що часто виникають:

Чи будуть ліквідовані в селах, що не стали центром громади школи і лікарні?

Школи та лікарні не будуть ліквідовані за рішенням якогось чиновника. Громада сама вирішить які школи мають бути закриті, а які мають бути добудовані. Освітня субвенція виділяється на конкретну дитину. І рада громади сама має визначити, які школи варто залишити і посилити, з яких шкіл дітей і викладацький склад перевести в іншу школу, при цьому забезпечивши дітей шкільним автобусом. Але держава вимагає, щоб їхати в школу було не більше 15 хвилин. Така сама ситуація з лікарнею. Вирішувати питання, в яких населених пунктах будуть функціонувати ФАПи, амбулаторії, лікарні також приймає Рада об'єднаної громади. Тобто, створення об'єднаної громади не означає, що в селах будуть автоматично закриті школи і амбулаторії. Це вже є рішенням Ради громади. Держава гарантує отримання громадою напряду з державного бюджету освітньої і медичної субвенції. Бо фінансування освіти і медицини - це завдання держави. Створення об'єднаної громади дає можливість впливати на мережу шкіл і закладів охорони здоров'я.

Що робити, якщо сильні громади не хочуть об'єднуватися з слабкими?

Якщо є сильні населені пункти і вони не хочуть приєднувати для себе слабкі громади, то такі рішення не можуть бути погоджені. Концепція об'єднання в тому, щоб проявилася українська солідарність і сильніші громади взяли на себе відповідальність за слабші громади, при цьому отримавши повноту повноважень та фінансовий ресурс.

Що робити, якщо якась з громад, яка входить в перспективний план, не хоче об'єднуватися?

Позиція є однозначна - не може бути «білих плям». Наприклад, якщо є центр громади, потім село, потім ще наступне село і громада, яка посередині не хоче об'єднуватися, то всі інші громади також не можуть об'єднатися.

Чи буде громадам передано землю поза межами населених пунктів?

Землі поза межами населених пунктів мають стати реальним ресурсом для громади та для її розвитку і мають бути передані територіальним громадам - це однозначна позиція партії «ВОЛЯ». Зараз немає єдиної політичної позиції щодо цього питання. Одна з позицій, яку зараз розглядають і яка може знайти підтримку і Парламенту і Президента і Кабінету Міністрів, - це передати землі поза межами населених пунктів тим територіальним громадам, які об'єдналися. При цьому умовами використання таких земель має бути затверджена містобудівна документація (генеральні плани) та схема планування землі громади, де мають бути зарезервовані ділянки запасу, під соціально-культурну інфраструктуру, зелені зони та інше. Також має бути забезпечена повна відкритість інформації щодо власності та умов використання такої землі.

Чому держава має затверджувати перспективні плани, якщо сказано, що об'єднання добровільне?

Перспективні плани мають так організувати територію області, щоб послуги стали ближчими до людей і щоб ці громади стали економічно спроможними, там була створена та розвивалася необхідна інфраструктура. Частину послуг, які мають надавати такі громади - це делеговані державою. Так само, як повноваження по якісній освіті та медицині - це функції держави, які вона фінансує, але делегує виконання цих завдань органам місцевого самоврядування. Тому держава має погодити план об'єднання громад, проаналізувавши і вирішивши, що такі громади дійсно будуть економічно та організаційно

спроможними. А вже процес самого об'єднання громад в межах погодженого державою плану є добровільним. І може тривати довший період часу.

У селі, які не є центром громади, буде тільки староста чи працюватимуть ще люди?

Згідно Закону «Про добровільне об'єднання громад», староста не буде мати персоналу. Водночас, в селі буде працювати цілий ряд людей - соціальні працівники, комунальники. Буде координація старости цих людей, але вони будуть підпорядковані виконавчому органу громади. Проте є інструмент як громада може це змінити. Кожна громада, яка об'єднується може прийняти Статут територіальної громади, де кожна громада залежно від її потреби передбачити і необхідність додаткових працівників, які будуть в селах. Це залежить від потреб села.

Що буде з тими людьми, які працювали в селі (секретарі сільради та ін.), які працювали в РДА? Їх звільнять?

Офіс реформ, який буде функціонувати в кожній області, для того, щоб допомогти реалізувати реформу, має підготувати так звану «Матрицю переміщення службовців». Є сформована державна політика, що жоден службовець не повинен бути втрачений. Міський голова новообраної об'єднаної громади, має провести переговори з людьми, які працювали в селах, в РДА, та вирішити питання щодо їх працевлаштування в органах виконкому. Або, якщо передбачено інше Статутом територіальної громади, то такі люди можуть залишитися працювати в селі.

Що буде з бюджетом сіл, які об'єдналися до кінця року?

Бюджети виконують до кінця року окремо в межах тих бюджетів, що були прийняті. Після виборів нової ради об'єднаної громади, сільські/селищні ради населених пунктів, що входять в громаду - ліквідуються.

Фінансування бюджетних установ продовжується, хоча в юридичному плані бюджетів сільрад немає. Але є кошториси.

Хто підписує платіжне доручення в казначействі, після об'єднання?

Від моменту прийняття рішення про об'єднання і до обрання нової ради громади, документи підписує сільський голова, який починає виконувати функції старости громади або міський голова. А після виборів всі документи підписує вже голова новоствореної об'єднаної громади. В законі є прописане правонаступництво і це питання врегульоване. При цьому, доходи вже йдуть в бюджет об'єднаної громади.

Важливо знати:

- Добровільне об'єднання територіальних громад не призводить до зміни статусу населених пунктів як сільської чи міської місцевості (документи на власність на ін. змінювати не потрібно)
- Найменування об'єднаної територіальної громади, як правило, є похідним від найменування населеного пункту (села, селища, міста), визначеного її адміністративним центром.

6. Процедура об'єднання громад

(згідно Закону України «Про добровільне об'єднання територіальних громад»)

Процес ініціювання утворення громади:

1. Ініціювання створення об'єднаної громади з визначенням центру об'єднання та громад, що об'єднуються (сільський голова, 1/3 депутатів, територіальна громада)
2. Громадське обговорення (30 днів) та прийняття рішення на сесії сільської/селищної/міської ради №1 про згоду на об'єднання та делегування представника до спільної робочої групи (рішення сесії)
3. Сільський голова надсилає пропозицію про об'єднання суміжній територіальній громаді
4. Громадське обговорення пропозиції суміжною громадою (30 днів) та проведення сесії ради для згоди на об'єднання та делегування представника в робочу групу
5. Спільна робоча група розробляє документи про добровільне об'єднання (договір, план організаційних заходів)
6. Громадське обговорення проектів рішень (до 60 днів) та прийняття рішення сесії сільської/селищної/міської ради №2 про схвалення проекту таких документів
7. 5 днів - подання рішення до ОДА для висновку на відповідність Конституції на законам України
8. 10 днів - отримання погодження від ОДА (розпорядження голови ОДА)
9. Рішення сесії сільської/селищної/міської ради №3 про ухвалення добровільного об'єднання територіальних громад або проведення місцевого референдуму
10. Звернення сільського голови до Обласної ради про утворення об'єднаної територіальної громади

Узаконення об'єднаної громади та оголошення виборів

1. Прийняття рішення Обласною радою про утворення об'єднаної громади (30 днів в моменту отримання звернення)
2. Рішення ВРУ про створення громади. Об'єднана територіальна громада вважається утвореною з дня набрання чинності акта Верховної Ради України про її утворення.
3. Одночасно з прийняттям акта про утворення об'єднаної територіальної громади Верховною Радою України призначаються вибори місцевої ради об'єднаної територіальної громади та сільського (селищного, міського) голови.
4. Новообрана сільська, селищна, міська рада об'єднаної територіальної громади підлягає державній реєстрації у порядку, встановленому законом.
5. Об'єднана територіальна громада та її органи місцевого самоврядування є правонаступниками прав і обов'язків територіальних громад, що вирішили об'єднатися, та їх органів місцевого самоврядування.

Початок функціонування нової об'єднаної громади

1. Органи місцевого самоврядування об'єднаної територіальної громади є правонаступниками активів і пасивів (зобов'язань) органів місцевого самоврядування територіальних громад, що об'єдналися
2. Бюджети територіальних громад, що об'єдналися, виконуються окремо до закінчення бюджетного періоду
3. Ліквідаційна комісія утворюється новообраною сільською, селищною, міською радою
4. до формування органів місцевого самоврядування об'єднаної територіальної громади відчуження, передача в оренду (користування), заставу (іпотеку), лізинг, концесію, оперативне управління об'єктів комунальної власності територіальних громад, що об'єдналися, забороняється
5. Сільський голова громади, що об'єднується виконує функції старости

ЗАКОН УКРАЇНИ
Про добровільне об'єднання територіальних громад
(Відомості Верховної Ради (ВВР), 2015, № 13, ст.91)
Розділ I

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Відносини, що регулюються цим Законом

1. Цей Закон регулює відносини, що виникають у процесі добровільного об'єднання територіальних громад сіл, селищ, міст.

Стаття 2. Принципи добровільного об'єднання територіальних громад

1. Добровільне об'єднання територіальних громад сіл, селищ, міст здійснюється з дотриманням таких принципів:

- 1) конституційності та законності;
- 2) добровільності;
- 3) економічної ефективності;
- 4) державної підтримки;
- 5) повсюдності місцевого самоврядування;
- 6) прозорості та відкритості;
- 7) відповідальності.

Стаття 3. Суб'єкти добровільного об'єднання територіальних громад

1. Суб'єктами добровільного об'єднання територіальних громад є суміжні територіальні громади сіл, селищ, міст.

2. Об'єднана територіальна громада, адміністративним центром якої визначено місто, є міською територіальною громадою, центром якої визначено селище, - селищною, центром якої визначено село, - сільською.

Стаття 4. Основні умови добровільного об'єднання територіальних громад

1. Добровільне об'єднання територіальних громад сіл, селищ, міст здійснюється з дотриманням таких умов:

- 1) у складі об'єднаної територіальної громади не може існувати іншої територіальної громади, яка має свій представницький орган місцевого самоврядування;
- 2) територія об'єднаної територіальної громади має бути нерозривною, межі об'єднаної територіальної громади визначаються по зовнішніх межах юрисдикції рад територіальних громад, що об'єдналися;
- 3) об'єднана територіальна громада має бути розташована в межах території Автономної Республіки Крим, однієї області;
- 4) при прийнятті рішень щодо добровільного об'єднання територіальних громад беруться до уваги історичні, природні, етнічні, культурні та інші чинники, що впливають на соціально-економічний розвиток об'єднаної територіальної громади;
- 5) якість та доступність публічних послуг, що надаються в об'єднаній територіальній громаді, не можуть бути нижчими, ніж до об'єднання.

2. Адміністративним центром об'єднаної територіальної громади визначається населений пункт (село, селище, місто), який має розвинуту інфраструктуру і, як правило, розташований найближче до географічного центру території об'єднаної територіальної громади.

3. Добровільне об'єднання територіальних громад не призводить до зміни статусу населених пунктів як сільської чи міської місцевості.

4. Найменування об'єднаної територіальної громади, як правило, є похідним від найменування населеного пункту (села, селища, міста), визначеного її адміністративним центром.

Розділ II

ПОРЯДОК ДОБРОВОЛЬНОГО ОБ'ЄДНАННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД

Стаття 5. Ініціювання добровільного об'єднання територіальних громад

1. Ініціаторами добровільного об'єднання територіальних громад сіл, селищ, міст можуть бути:

- 1) сільський, селищний, міський голова;
- 2) не менш як третина депутатів від загального складу сільської, селищної, міської ради;
- 3) члени територіальної громади в порядку місцевої ініціативи;
- 4) органи самоорганізації населення відповідної території (за умови представлення ними інтересів не менш як третини членів відповідної територіальної громади).

2. Пропозиція щодо ініціювання добровільного об'єднання територіальних громад повинна, зокрема, містити:

- 1) перелік територіальних громад, що об'єднуються, із зазначенням відповідних населених пунктів;
- 2) визначення адміністративного центру об'єднаної територіальної громади та її найменування.

3. Сільський, селищний, міський голова забезпечує вивчення пропозиції щодо ініціювання добровільного об'єднання територіальних громад та її громадське обговорення, яке проводиться протягом 30 днів з дня надходження такої пропозиції. Після завершення громадського обговорення пропозиція подається до відповідної ради на наступну сесію для прийняття рішення про надання згоди на добровільне об'єднання територіальних громад та делегування представника (представників) до спільної робочої групи.

4. Порядок проведення громадського обговорення з питань, передбачених цим Законом, визначається сільською, селищною, міською радою.

Стаття 6. Порядок підготовки проектів рішень щодо добровільного об'єднання територіальних громад

1. Сільський, селищний, міський голова після прийняття відповідною радою рішення про надання згоди на добровільне об'єднання територіальних громад надсилає пропозицію про таке об'єднання сільському, селищному, міському голові суміжної територіальної громади.

2. Сільський, селищний, міський голова суміжної територіальної громади забезпечує вивчення пропозиції щодо добровільного об'єднання територіальних громад та її громадське обговорення, яке проводиться протягом 30 днів з дня надходження такої пропозиції. Після завершення громадського обговорення пропозиція подається до відповідної ради на наступну сесію для прийняття рішення про надання згоди на добровільне об'єднання територіальних громад та делегування представника (представників) до спільної робочої групи або про відмову в наданні згоди.

3. У разі прийняття рішення про надання згоди на добровільне об'єднання територіальних громад сільський, селищний, міський голова, який ініціював об'єднання, приймає рішення про утворення спільної робочої групи з підготовки проектів рішень щодо добровільного об'єднання територіальних громад та інформує про це Верховну Раду Автономної Республіки Крим, Раду міністрів Автономної Республіки Крим, відповідні обласну раду, обласну державну адміністрацію.

Спільна робоча група формується з однакової кількості представників від кожної територіальної громади, що об'єднується.

Утворення спільної робочої групи є початком процедури добровільного об'єднання територіальних громад.

4. Спільна робоча група готує проекти відповідних рішень щодо добровільного об'єднання територіальних громад.

Стаття 7. Вимоги до проектів рішень щодо добровільного об'єднання територіальних громад

1. Проекти рішень щодо добровільного об'єднання територіальних громад повинні, зокрема, містити:

1) перелік територіальних громад, що об'єднуються, із зазначенням відповідних населених пунктів;

2) визначення адміністративного центру об'єднаної територіальної громади та її найменування;

3) план організаційних заходів щодо добровільного об'єднання територіальних громад.

2. Сільські, селищні, міські голови забезпечують протягом 60 днів проведення обов'язкового громадського обговорення (громадські слухання, збори громадян, інші форми консультацій з громадськістю) підготовлених спільною робочою групою проектів рішень щодо добровільного об'єднання територіальних громад, за результатами якого сільські, селищні, міські голови вносять питання про його схвалення на розгляд сільських, селищних, міських рад.

Питання про схвалення проекту рішення щодо добровільного об'єднання територіальних громад розглядається сільськими, селищними, міськими радами протягом 30 днів з дня його внесення на їх розгляд та з врахуванням результатів громадського обговорення.

3. Схвалені сільськими, селищними, міськими радами проекти рішень щодо добровільного об'єднання територіальних громад у п'ятиденний строк подаються Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласній державній адміністрації для надання висновку щодо відповідності цього проекту Конституції та законам України.

4. Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласна державна адміністрація протягом 10 робочих днів з дня отримання проекту рішення щодо добровільного об'єднання територіальних громад готує відповідний висновок, що затверджується постановою Ради міністрів Автономної Республіки Крим, розпорядженням голови обласної державної адміністрації.

5. У разі відповідності проекту рішення щодо добровільного об'єднання територіальних громад Конституції та законам України сільські, селищні, міські ради приймають рішення про добровільне об'єднання територіальних громад або про проведення місцевого референдуму щодо підтримки об'єднання територіальних громад.

6. У разі встановлення невідповідності проекту рішення щодо добровільного об'єднання територіальних громад Конституції та законам України Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласна державна адміністрація повертає його на доопрацювання у порядку, встановленому цим Законом.

7. У разі прийняття сільськими, селищними, міськими радами рішення про добровільне об'єднання територіальних громад, а також у разі підтримки добровільного об'єднання територіальних громад на місцевому референдумі сільський, селищний, міський голова територіальної громади, в якій ініційовано питання про добровільне об'єднання територіальних громад, звертається з поданням до Верховної Ради Автономної Республіки Крим, обласної ради про утворення об'єднаної територіальної громади.

8. Верховна Рада Автономної Республіки Крим, обласна рада протягом 30 днів розглядає подання про утворення об'єднаної територіальної громади та приймає відповідне рішення.

9. Якщо до складу об'єднаної територіальної громади передбачається входження територіальної громади, розташованої на території суміжного району, Верховна Рада Автономної Республіки Крим, обласна рада звертається з поданням до Верховної Ради України щодо зміни меж відповідних районів у порядку, визначеному законом. У такому разі

питання про утворення об'єднаної територіальної громади розглядається Верховною Радою Автономної Республіки Крим, обласною радою протягом 30 днів з дня набрання чинності рішенням Верховної Ради України про зміну меж відповідних районів.

Стаття 8. Утворення об'єднаної територіальної громади

1. Повноваження органів місцевого самоврядування, сільського, селищного, міського голови територіальних громад, що об'єдналися, припиняються з моменту набуття повноважень новообраними органами місцевого самоврядування, сільським, селищним, міським головою територіальної громади, утвореної внаслідок добровільного об'єднання.
2. Верховна Рада Автономної Республіки Крим, обласна рада одночасно з прийняттям рішення про утворення об'єднаної територіальної громади призначає перші місцеві вибори депутатів сільської, селищної, міської ради об'єднаної територіальної громади та відповідно сільського, селищного, міського голови.
3. Органи місцевого самоврядування об'єднаної територіальної громади є правонаступниками активів і пасивів (зобов'язань) органів місцевого самоврядування територіальних громад, що об'єдналися.
4. Бюджети територіальних громад, що об'єдналися, виконуються окремо до закінчення бюджетного періоду.
5. Бюджет об'єднаної територіальної громади розробляється з урахуванням особливостей підготовки місцевих бюджетів, визначених бюджетним законодавством.
6. Заходи щодо припинення в результаті ліквідації органів місцевого самоврядування територіальних громад, що об'єдналися, як юридичних осіб здійснює ліквідаційна комісія відповідно до закону, яка утворюється новообраною сільською, селищною, міською радою.
7. У період з дня набрання чинності рішенням Верховної Ради Автономної Республіки Крим, обласної ради про утворення об'єднаної територіальної громади до формування органів місцевого самоврядування об'єднаної територіальної громади відчуження, передача в оренду (користування), заставу (іпотеку), лізинг, концесію, оперативне управління об'єктів комунальної власності територіальних громад, що об'єдналися, забороняється.

Розділ III

ДЕРЖАВНА ПІДТРИМКА ДОБРОВІЛЬНОГО ОБ'ЄДНАННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД

Стаття 9. Форми державної підтримки добровільного об'єднання територіальних громад

1. Держава здійснює інформаційно-просвітницьку, організаційну, методичну та фінансову підтримку добровільного об'єднання територіальних громад.
 2. Організаційну підтримку та інформаційно-просвітницьке сприяння добровільному об'єднанню територіальних громад забезпечують Рада міністрів Автономної Республіки Крим, місцеві державні адміністрації.
 3. Методичне забезпечення добровільного об'єднання територіальних громад, визначення обсягів та форми підтримки здійснює центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері територіальної організації влади, адміністративно-територіального устрою, розвитку місцевого самоврядування.
- Стаття 10. Фінансова підтримка державою добровільного об'єднання територіальних громад сіл, селищ, міст

1. Держава здійснює фінансову підтримку добровільного об'єднання територіальних громад сіл, селищ, міст шляхом надання об'єднаній територіальній громаді коштів у вигляді субвенцій на формування відповідної інфраструктури згідно з планом соціально-економічного розвитку такої територіальної громади.

2. Пропозиції щодо надання фінансової підтримки об'єднаній територіальній громаді вносяться Радою міністрів Автономної Республіки Крим, відповідною обласною державною адміністрацією за поданням місцевої ради об'єднаної територіальної громади Кабінету Міністрів України не пізніше 15 липня року, що передуює бюджетному періоду, в якому передбачається надання такої фінансової підтримки.

3. Загальний обсяг фінансової підтримки розподіляється між бюджетами об'єднаних територіальних громад пропорційно до площі об'єднаної територіальної громади та кількості сільського населення у такій територіальній громаді з рівною вагою обох цих факторів.

4. Загальний обсяг субвенцій на формування відповідної інфраструктури об'єднаних територіальних громад визначається законом про Державний бюджет України.

5. Порядок надання субвенцій з державного бюджету об'єднаним територіальним громадам встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Стаття 11. Перспективний план формування територій громад Автономної Республіки Крим, області

1. Перспективний план формування територій громад Автономної Республіки Крим, області розробляється Радою міністрів Автономної Республіки Крим, відповідною обласною державною адміністрацією згідно з методикою формування спроможних територіальних громад і охоплює всю територію Автономної Республіки Крим, області.

2. Методика формування спроможних територіальних громад розробляється центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері територіальної організації влади, адміністративно-територіального устрою, розвитку місцевого самоврядування, та затверджується Кабінетом Міністрів України.

3. Перспективний план формування територій громад Автономної Республіки Крим, області схвалюється відповідно Верховною Радою Автономної Республіки Крим, обласною радою за поданням Ради міністрів Автономної Республіки Крим, відповідної обласної державної адміністрації та затверджується Кабінетом Міністрів України.

Розділ IV

ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

2. Внести до Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» (Відомості Верховної Ради України, 1997 р., № 24, ст. 170 із наступними змінами) такі зміни:

1) частину першу статті 5 після абзацу п'ятого доповнити новим абзацом такого змісту: «старосту».

У зв'язку з цим абзаци шостий та сьомий вважати відповідно абзацами сьомим та восьмим;

2) статтю 6 викласти в такій редакції:

«Стаття 6. Територіальні громади

1. Первинним суб'єктом місцевого самоврядування, основним носієм його функцій і повноважень є територіальна громада села, селища, міста.

2. Територіальні громади в порядку, встановленому законом, можуть об'єднуватися в одну сільську, селищну, міську територіальну громаду, утворювати єдині органи місцевого самоврядування та обирати відповідно сільського, селищного, міського голову.

3. Територіальні громади села, селища, міста, що добровільно об'єдналися в одну територіальну громаду, можуть вийти із складу об'єднаної територіальної громади в порядку, визначеному законом»;

3) доповнити статтю 14-1 такого змісту:

«Стаття 14-1. Староста

1. У селах, селищах, визначених за рішенням місцевої ради об'єднаної територіальної громади, утвореної відповідно до Закону України «Про добровільне об'єднання територіальних громад», за винятком її адміністративного центру, обирається староста на строк повноважень місцевої ради.

2. Староста є посадовою особою місцевого самоврядування.

3. Староста:

1) представляє інтереси жителів села, селища у виконавчих органах сільської, селищної, міської ради;

2) сприяє жителям села, селища у підготовці документів, що подаються до органів місцевого самоврядування;

3) бере участь у підготовці проекту бюджету територіальної громади в частині фінансування програм, що реалізуються на території відповідного села, селища;

4) вносить пропозиції до виконавчого комітету сільської, селищної, міської ради з питань діяльності на території відповідного села, селища виконавчих органів сільської, селищної, міської ради, підприємств, установ, організацій комунальної форми власності та їх посадових осіб;

5) здійснює інші обов'язки, визначені Положенням про старосту.

4. Положення про старосту затверджується сільською, селищною, міською радою відповідної об'єднаної територіальної громади.

У Положенні визначаються права і обов'язки старости, порядок його звітності, інші питання, пов'язані з діяльністю старости.

5. Староста обирається в порядку, визначеному законом.

6. Староста є членом виконавчого комітету ради об'єднаної територіальної громади за посадою»;

4) частину четверту статті 51 викласти в такій редакції:

«4. До складу виконавчого комітету сільської, селищної, міської ради входять також за посадою секретар відповідної ради, староста (старости)».

3. У селах, селищах, в яких знаходилися органи місцевого самоврядування територіальних громад, що об'єдналися, обов'язки старости до обрання на перших виборах старости виконує особа, яка здійснювала повноваження сільського, селищного голови відповідної територіальної громади до об'єднання.

4. Кабінету Міністрів України протягом трьох місяців з дня набрання чинності цим Законом:

1) забезпечити прийняття нормативно-правових актів, передбачених цим Законом;

2) привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

3) забезпечити приведення нормативно-правових актів міністерств та інших центральних органів виконавчої влади у відповідність із цим Законом.

Президент України

П.ПОРОШЕНКО

м. Київ

5 лютого 2015 року

№ 157-VIII

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про співробітництво територіальних громад (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2014, № 34, ст.1167)

Цей Закон визначає організаційно-правові засади співробітництва територіальних громад, принципи, форми, механізми такого співробітництва, його стимулювання, фінансування та контролю.

Розділ I ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів

1. У цьому Законі терміни вживаються у такому значенні:

- 1) договір про співробітництво - договір про умови співробітництва територіальних громад, що визначає форму співробітництва, зобов'язання та відповідальність сторін - суб'єктів співробітництва, джерела та обсяги його фінансування;
- 2) співробітництво територіальних громад (далі - співробітництво) - відносини між двома або більше територіальними громадами, що здійснюються на договірних засадах у визначених цим Законом формах з метою забезпечення соціально-економічного, культурного розвитку територій, підвищення якості надання послуг населенню на основі спільних інтересів та цілей, ефективного виконання органами місцевого самоврядування визначених законом повноважень;
- 3) спільний проект - комплекс спільних заходів, що здійснюються органами місцевого самоврядування суб'єктів співробітництва за рахунок коштів місцевих бюджетів та інших не заборонених законодавством джерел і спрямовані на соціально-економічний, культурний розвиток територій.

Стаття 2. Принципи співробітництва

1. Співробітництво ґрунтується на принципах:

- 1) законності;
- 2) добровільності;
- 3) взаємної вигоди;
- 4) прозорості та відкритості;
- 5) рівноправності учасників;
- 6) взаємної відповідальності суб'єктів співробітництва за його результати.

Стаття 3. Суб'єкти та сфери співробітництва

1. Суб'єктами співробітництва є територіальні громади сіл, селищ, міст.

Територіальні громади здійснюють співробітництво через сільські, селищні та міські ради.

2. Співробітництво здійснюється у сферах спільних інтересів територіальних громад у межах повноважень відповідних органів місцевого самоврядування, якщо інше не передбачено законом.

Стаття 4. Форми співробітництва

1. Співробітництво здійснюється у формі:

- 1) делегування одному із суб'єктів співробітництва іншими суб'єктами співробітництва виконання одного чи кількох завдань з передачею йому відповідних ресурсів;
- 2) реалізації спільних проектів, що передбачає координацію діяльності суб'єктів співробітництва та акумулювання ними на визначений період ресурсів з метою спільного здійснення відповідних заходів;
- 3) спільного фінансування (утримання) суб'єктами співробітництва підприємств, установ

та організацій комунальної форми власності - інфраструктурних об'єктів;

4) утворення суб'єктами співробітництва спільних комунальних підприємств, установ та організацій - спільних інфраструктурних об'єктів;

5) утворення суб'єктами співробітництва спільного органу управління для спільного виконання визначених законом повноважень.

2. Співробітництво припиняється у разі попереднього повідомлення суб'єктом співробітництва інших його суб'єктів з виплатою їм компенсації згідно з умовами укладеного договору з урахуванням статей 18-20 цього Закону.

Розділ II

ОРГАНІЗАЦІЯ СПІВРОБІТНИЦТВА

Стаття 5. Ініціювання співробітництва

1. Ініціаторами співробітництва можуть бути сільський, селищний, міський голова, депутати сільської, селищної, міської ради, члени територіальної громади у порядку місцевої ініціативи.

Ініціатор співробітництва забезпечує підготовку пропозиції щодо ініціювання співробітництва, яка подається на розгляд сільської, селищної, міської ради.

2. Пропозиція щодо ініціювання співробітництва повинна містити мету, обґрунтування доцільності співробітництва, інформацію про сферу його здійснення, форму та очікувані фінансові результати, а також інші необхідні для організації співробітництва умови.

3. Рішення про надання згоди на організацію співробітництва приймається сільською, селищною, міською радою на підставі попередніх висновків її виконавчих органів стосовно відповідності інтересам та потребам територіальної громади пропозиції щодо ініціювання співробітництва.

Прийняте в установленому порядку сільською, селищною, міською радою рішення про надання згоди на організацію співробітництва є підставою для сільського, селищного, міського голови для початку переговорів між потенційними суб'єктами співробітництва про його організацію та утворення комісії з підготовки проекту договору про співробітництво (далі - комісія).

Стаття 6. Переговори про організацію співробітництва

1. Сільський, селищний, міський голова, що представляє територіальну громаду, надсилає пропозицію про початок переговорів з питань організації співробітництва сільським, селищним, міським головам, що представляють відповідні територіальні громади - потенційних суб'єктів співробітництва, та забезпечує утворення комісії, до складу якої входять представники відповідних територіальних громад.

2. Сільський, селищний, міський голова за рішенням сільської, селищної, міської ради забезпечує протягом 60 днів з дати надходження пропозиції про початок переговорів з питань організації співробітництва її вивчення, оцінку виконавчими органами сільської, селищної, міської ради щодо відповідності потребам територіальної громади, а також проведення громадського обговорення такої пропозиції, після чого вона подається на розгляд відповідної ради для прийняття рішення про надання згоди на організацію співробітництва чи відмову та делегування представника (представників) до комісії.

Стаття 7. Комісія

1. До складу комісії входять у рівній кількості представники усіх суб'єктів співробітництва. Склад комісії затверджується спільним розпорядженням сільських, селищних, міських голів, що представляють територіальні громади - суб'єктів співробітництва.

2. Формою роботи комісії є засідання, що проводяться за рішенням її голови.

Рішення, прийняті комісією на своїх засіданнях, оформляються протоколом, що підпису-

ється головуючим на засіданні та секретарем.

3. Головуючими на засіданні комісії є по чергово представники суб'єктів співробітництва.

4. Організаційне забезпечення діяльності комісії здійснюється виконавчими органами сільських, селищних, міських рад - суб'єктів співробітництва.

5. Комісія готує протягом 60 днів з дати її утворення проект договору про співробітництво.

6. Комісія припиняє свою діяльність з дати набрання чинності договором про співробітництво або прийняття кожною сільською, селищною, міською радою рішення про припинення організації співробітництва.

Стаття 8. Громадське обговорення та схвалення проекту договору про співробітництво

1. Сільські, селищні, міські голови забезпечують протягом 15 днів проведення громадського обговорення підготовленого комісією проекту договору про співробітництво, за результатами якого сільські, селищні, міські голови вносять питання про схвалення його проекту на розгляд відповідних рад.

Рішення про схвалення проекту договору про співробітництво приймається сільськими, селищними, міськими радами протягом 30 днів з дати проведення громадського обговорення його проекту.

2. Договір про співробітництво укладається у письмовій формі сільськими, селищними, міськими головами після схвалення його проекту відповідними сільськими, селищними, міськими радами.

Стаття 9. Договір про співробітництво

1. Співробітництво здійснюється відповідно до договорів про співробітництво, укладених згідно із цим та іншими законами сільськими, селищними, міськими головами від імені сільської, селищної, міської ради після схвалення їх проектів сільськими, селищними, міськими радами.

У договорі про співробітництво, зокрема, зазначається сільська, селищна, міська рада одного із суб'єктів співробітництва, відповідальна за подання звітів про виконання договору центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері розвитку місцевого самоврядування.

Примірня форма договору про співробітництво визначається центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері розвитку місцевого самоврядування.

2. Предмет договору про співробітництво визначається відповідно до обраної суб'єктами співробітництва форми співробітництва, передбаченої статтею 4 цього Закону.

3. Кількість примірників договору про співробітництво повинна бути на один більше, ніж кількість суб'єктів співробітництва.

Кожен із суб'єктів співробітництва отримує один примірник договору про співробітництво.

Один примірник договору про співробітництво передається для внесення до реєстру про співробітництво територіальних громад центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері розвитку місцевого самоврядування.

Порядок формування та забезпечення функціонування реєстру про співробітництво територіальних громад затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері розвитку місцевого самоврядування.

4. Договір про співробітництво набирає чинності через 10 днів з дати його укладення з урахуванням вимог бюджетного законодавства, якщо суб'єкти співробітництва не домовились про інші строки, про що зазначається у договорі.

Розділ III

ФОРМИ СПІВРОБІТНИЦТВА

Стаття 10. Делегування виконання окремих завдань

1. Для забезпечення виконання повноважень згідно із Законом України «Про місцеве самоврядування в Україні» та підвищення ефективності використання коштів місцевих бюджетів органи місцевого самоврядування суб'єктів співробітництва на підставі договору про співробітництво можуть делегувати одному із суб'єктів співробітництва виконання одного чи кількох завдань з передачею йому відповідних ресурсів.

2. Договір про співробітництво у частині делегування виконання окремих завдань повинен, зокрема, містити:

- 1) перелік завдань, що делегуються органу місцевого самоврядування суб'єкта співробітництва;
 - 2) найменування органу місцевого самоврядування суб'єкта співробітництва, якому делегуються завдання інших органів місцевого самоврядування суб'єктів співробітництва;
 - 3) найменування органів місцевого самоврядування суб'єктів співробітництва, які делегують завдання відповідному органу місцевого самоврядування одного із суб'єктів співробітництва;
 - 4) вимоги до виконання органом місцевого самоврядування одного із суб'єктів співробітництва делегованих іншими суб'єктами співробітництва завдань;
 - 5) обсяг коштів місцевих бюджетів, що передаються місцевому бюджету органу місцевого самоврядування суб'єкта співробітництва на виконання делегованих завдань;
 - 6) строк, на який делегуються завдання;
 - 7) форму і порядок звітування про стан виконання та фінансування делегованих завдань;
 - 8) порядок припинення договору та розв'язання спорів під час його виконання.
3. Фінансування виконання делегованих завдань здійснюється відповідно до вимог Бюджетного кодексу України.

Стаття 11. Реалізація спільних проектів

1. Договір про співробітництво у частині реалізації спільного проекту повинен, зокрема, містити:

- 1) мету спільного проекту;
- 2) строки та умови його реалізації;
- 3) перелік заходів органів місцевого самоврядування суб'єктів співробітництва, що передбачається здійснити у рамках реалізації спільного проекту;
- 4) обсяги фінансування спільного проекту органами місцевого самоврядування суб'єктів співробітництва;
- 5) форму участі органів місцевого самоврядування суб'єктів співробітництва у рамках реалізації спільного проекту;
- 6) механізм координації діяльності органів місцевого самоврядування суб'єктів співробітництва;
- 7) порядок припинення дії договору та розв'язання спорів під час його виконання;
- 8) відповідальність сторін.

2. Під час підготовки проекту договору про співробітництво у частині реалізації спільного проекту вимоги, передбачені статтями 5-9 цього Закону, можуть не застосовуватися.

Стаття 12. Спільне фінансування (утримання) підприємств, установ та організацій комунальної форми власності

1. З метою забезпечення ефективного використання ресурсів територіальних громад на основі спільного застосування наявних в одного із суб'єктів співробітництва об'єктів комунальної інфраструктури співробітництво може здійснюватися у формі спільного фінан-

сування (утримання) підприємств, установ та організацій комунальної форми власності відповідно до вимог Бюджетного кодексу України.

2. Договір про співробітництво у частині спільного фінансування (утримання) підприємств, установ та організацій комунальної форми власності повинен, зокрема, містити:

1) перелік підприємств, установ та організацій комунальної форми власності, що передбачається спільно (усіма суб'єктами співробітництва) фінансувати (утримувати);

2) обсяг фінансових ресурсів, який органи місцевого самоврядування суб'єктів співробітництва планують виділити для спільного фінансування (утримання) підприємств, установ та організацій комунальної форми власності, а також порядок здійснення видатків з місцевих бюджетів;

3) умови щодо надання (виробництва) підприємствами, установами та організаціями комунальної форми власності, що спільно фінансуються (утримуються) суб'єктами співробітництва, послуг (продукції) для суб'єктів співробітництва;

4) спосіб розподілу між суб'єктами співробітництва отриманих доходів та можливих ризиків, пов'язаних з діяльністю підприємств, установ та організацій комунальної форми власності, що спільно фінансуються (утримуються);

5) форму і порядок подання звітності про результати діяльності підприємств, установ та організацій комунальної форми власності, використання ресурсів, у тому числі фінансових;

6) порядок припинення дії договору та розв'язання спорів під час його виконання.

Стаття 13. Утворення спільних комунальних підприємств, установ та організацій

1. З метою реалізації спільних інфраструктурних проектів і виконання функцій, що становлять спільний інтерес, суб'єкти співробітництва на підставі договору можуть утворювати спільні комунальні підприємства, установи та організації і спільно їх утримувати. Забороняється утворювати спільні комунальні підприємства, установи та організації на базі майна, яке відповідно до закону (рішення органу місцевого самоврядування) не підлягає приватизації.

2. Договір про співробітництво у частині утворення спільних комунальних підприємств, установ та організацій повинен містити, зокрема:

1) сферу діяльності спільних комунальних підприємств, установ та організацій;

2) найменування та місцезнаходження спільних комунальних підприємств, установ та організацій;

3) організаційно-правову форму спільних комунальних підприємств, установ та організацій;

4) структуру органів і служб управління спільними комунальними підприємствами, установами та організаціями, порядок їх призначення та організації діяльності;

5) обсяг коштів (майна), що інвестуються органами місцевого самоврядування суб'єктів співробітництва для фінансування (утримання) та забезпечення функціонування спільних комунальних підприємств, установ та організацій, а також строки їх внесення;

6) етапи утворення спільних комунальних підприємств, установ та організацій і відповідальність сторін за результати їх діяльності;

7) шляхи покриття органами місцевого самоврядування суб'єктів співробітництва можливих збитків, дефіциту коштів та розподілу отриманих доходів спільних комунальних підприємств, установ та організацій;

8) порядок припинення діяльності спільних комунальних підприємств, установ та організацій, а також розподілу між суб'єктами співробітництва майна таких підприємств, установ та організацій;

9) порядок припинення дії договору та розв'язання спорів під час його виконання;

10) умови виходу одного із суб'єктів із співробітництва.

3. Статут спільного комунального підприємства, установи та організації повинен відповідати законодавству та вимогам, визначеним у договорі.

4. Утворення та реєстрація спільного комунального підприємства, установи та організа-

ції здійснюються відповідно до вимог законодавства.

Стаття 14. Утворення спільного органу управління

1. Для спільного виконання визначених законом повноважень, що належать до компетенції органів місцевого самоврядування суб'єктів співробітництва, та з метою економії коштів, необхідних для їх утримання (оптимізації чи зменшення видатків), співробітництво може здійснюватися шляхом утворення суб'єктами співробітництва спільного органу управління.

2. Договір про співробітництво у частині утворення спільного органу управління повинен містити, зокрема:

- 1) мету утворення спільних органів управління;
- 2) повноваження, що реалізуються спільним органом управління, та його функції;
- 3) найменування та місцезнаходження спільного органу управління;
- 4) спосіб утворення спільного органу управління та його майна;
- 5) порядок призначення (обрання) на посаду, а також звільнення з посади керівника спільного органу управління та інших посадових осіб;
- 6) відповідальність керівника спільного органу управління;
- 7) порядок та обсяги фінансування суб'єктами співробітництва спільного органу управління;
- 8) порядок та періодичність звітування спільного органу управління перед суб'єктами співробітництва та відповідними органами місцевого самоврядування;
- 9) порядок припинення функціонування спільного органу управління та відповідного розподілу майна, наслідки такого припинення;
- 10) порядок припинення дії договору, можливість припинення одним із суб'єктів співробітництва участі у співробітництві та наслідки такого припинення.

3. Спільний орган управління може утворюватися як окремий виконавчий орган сільської, селищної, міської ради одного із суб'єктів співробітництва або у складі виконавчого органу сільської, селищної, міської ради одного із суб'єктів співробітництва (як структурний підрозділ - департамент, відділ, управління, проектне бюро, агенція тощо).

Розділ IV

ДЕРЖАВНЕ СТИМУЛЮВАННЯ, ФІНАНСУВАННЯ ТА МОНІТОРИНГ СПІВРОБІТНИЦТВА

Стаття 15. Державне стимулювання співробітництва

1. Державне стимулювання співробітництва здійснюється шляхом:

- 1) надання субвенцій місцевим бюджетам суб'єктів співробітництва у пріоритетних сферах державної політики;
 - 2) передачі об'єктів державної власності у комунальну власність суб'єктів співробітництва;
 - 3) методичної, організаційної та іншої підтримки діяльності суб'єктів співробітництва.
2. Держава стимулює співробітництво у разі, якщо:
- 1) посилюється спроможність суб'єктів співробітництва до забезпечення реалізації визначених законом повноважень;
 - 2) до співробітництва залучені додаткові ресурси, у тому числі фінансові;
 - 3) співробітництво здійснюється більш як трьома суб'єктами співробітництва;
 - 4) забезпечується широка участь громадськості у здійсненні співробітництва.

3. Порядок державного стимулювання співробітництва визначається Кабінетом Міністрів України.

Стаття 16. Фінансування співробітництва

1. Фінансування співробітництва здійснюється за рахунок коштів:

- 1) місцевих бюджетів суб'єктів співробітництва;

2) самооподаткування;

3) інших не заборонених законодавством джерел, зокрема, державного бюджету, міжнародної технічної та фінансової допомоги, кредитних ресурсів.

2. Фінансування заходів співробітництва розпочинається з наступного бюджетного періоду.

3. Суб'єкти співробітництва забезпечують відкритий доступ до звітів про використання коштів через власні Інтернет-ресурси.

Стаття 17. Моніторинг співробітництва

1. Моніторинг співробітництва здійснює центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері розвитку місцевого самоврядування.

2. Суб'єкт співробітництва, що згідно з договором є відповідальним за подання звітів про здійснення співробітництва, подає щороку до кінця I кварталу року, наступного за звітним, такий звіт центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері розвитку місцевого самоврядування.

3. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері розвитку місцевого самоврядування:

1) за результатами аналізу звітів про здійснення співробітництва подає в установленому порядку Кабінету Міністрів України пропозиції щодо його державного стимулювання;

2) оприлюднює кращі практики співробітництва;

3) ініціює зміни до законодавства, що регламентує здійснення співробітництва.

Розділ V

ПРИПИНЕННЯ СПІВРОБІТНИЦТВА

Стаття 18. Підстави для припинення співробітництва

1. Співробітництво припиняється у разі:

1) закінчення строку дії договору про співробітництво;

2) досягнення цілей співробітництва;

3) невиконання суб'єктами співробітництва взятих на себе зобов'язань;

4) відмови від співробітництва відповідно до умов договору про співробітництво одного або кількох його суб'єктів, що унеможливує подальше здійснення співробітництва;

5) банкрутства утворених у рамках співробітництва підприємств, установ та організацій комунальної форми власності;

6) прийняття судом рішення про припинення співробітництва;

7) нездійснення співробітництва протягом року з дня набрання чинності договором про співробітництво.

Припинення співробітництва не повинно спричинити зменшення обсягу та погіршення якості надання послуг населенню.

2. Спірні питання, що виникають у зв'язку з припиненням співробітництва, врегульовуються органами місцевого самоврядування суб'єктів співробітництва шляхом переговорів.

3. Припинення співробітництва здійснюється за згодою його суб'єктів у порядку, передбаченому статтями 6-9 цього Закону для організації співробітництва з урахуванням особливостей цього розділу, шляхом укладення відповідного договору сільськими, селищними, міськими головами після схвалення його проекту сільськими, селищними, міськими радами.

Один примірник договору про припинення співробітництва, який набрав чинності в установленому порядку, надсилається центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері розвитку місцевого самоврядування.

Стаття 19. Переговори щодо припинення співробітництва

1. На підставі попереднього висновку виконавчого органу сільської, селищної, міської ради одного із суб'єктів співробітництва стосовно наявності хоча б однієї з підстав, передбачених частиною статті 18 цього Закону, сільська, селищна, міська рада приймає рішення про припинення співробітництва та письмово звертається до інших суб'єктів співробітництва з пропозицією проведення переговорів про припинення співробітництва.
2. Повідомлення про припинення співробітництва доводиться суб'єктами співробітництва до відома населення шляхом оприлюднення у місцевих засобах масової інформації.
3. Проведення переговорів про припинення співробітництва розпочинається протягом 30 днів з дати отримання суб'єктами співробітництва відповідної пропозиції.
4. Відсутність протягом 30 днів з дати надходження пропозиції щодо проведення переговорів про припинення співробітництва відповіді суб'єктів співробітництва вважається їх згодою на його припинення.

Стаття 20. Особливості припинення співробітництва відповідно до форми співробітництва

1. Співробітництво у формі, визначеній пунктами 1 і 3 частини першої статті 4 цього Закону, припиняється не раніше наступного бюджетного періоду, якщо суб'єкти співробітництва не домовилися про інше.
2. Співробітництво у формі, визначеній пунктом 4 частини першої статті 4 цього Закону, припиняється шляхом передачі учасниками співробітництва своєї частки на користь одного із суб'єктів або шляхом припинення діяльності спільного комунального підприємства згідно із законодавством.

Розділ VI

ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

2. Внести зміни до таких законодавчих актів України:

1) частину першу статті 63 Господарського кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., №№ 18-22, ст. 144) після абзацу шостого доповнити новим абзацом такого змісту:

«спільне комунальне підприємство, що діє на договірних засадах спільного фінансування (утримання) відповідними територіальними громадами - суб'єктами співробітництва».

У зв'язку з цим абзац сьомий вважати абзацом восьмим;

2) частину другу статті 169 Цивільного кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., №№ 40-44, ст. 356) після слів «комунальні підприємства» доповнити словами «спільні комунальні підприємства»;

3) частину першу статті 26 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» (Відомості Верховної Ради України, 1997 р., № 24, ст. 170 із наступними змінами) доповнити пунктами 33-1 і 33-2 такого змісту:

«33-1) прийняття рішень щодо надання згоди на організацію співробітництва територіальних громад, суб'єктом якого є територіальна громада села, селища, міста, у формах, визначених статтею 4 Закону України «Про співробітництво територіальних громад», щодо схвалення проекту договору про співробітництво та інших рішень, пов'язаних із здійсненням відповідно до зазначеного Закону співробітництва територіальних громад;

33-2) заслуховування звітів, пов'язаних із здійсненням відповідно до Закону України «Про співробітництво територіальних громад» співробітництва територіальних громад, суб'єктом якого є територіальна громада села, селища, міста».

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 8 квітня 2015 р. № 214

Київ

Про затвердження Методики формування спроможних територіальних громад

Відповідно до статті 11 Закону України “Про добровільне об’єднання територіальних громад” Кабінет Міністрів України постановляє:

1. Затвердити Методику формування спроможних територіальних громад, що додається.
2. Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласним державним адміністраціям у місячний строк розробити проекти перспективних планів формування територій громад згідно з Методикою, затвердженою цією постановою, та подати їх на розгляд Верховної Ради Автономної Республіки Крим, обласних рад.
3. Міністерству регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства надавати роз’яснення щодо застосування Методики, затвердженої цією постановою.

МЕТОДИКА

формування спроможних територіальних громад

1. Ця Методика визначає механізм та умови формування спроможних територіальних громад, а також порядок розроблення і схвалення перспективного плану формування територій громад Автономної Республіки Крим, області (далі — перспективний план).

2. У цій Методиці терміни вживаються у такому значенні:

спроможна територіальна громада — територіальні громади сіл (селищ, міст), які в результаті добровільного об’єднання здатні самостійно або через відповідні органи місцевого самоврядування забезпечити належний рівень надання послуг, зокрема у сфері освіти, культури, охорони здоров’я, соціального захисту, житлово-комунального господарства, з урахуванням кадрових ресурсів, фінансового забезпечення та розвитку інфраструктури відповідної адміністративно-територіальної одиниці;

потенційний адміністративний центр спроможної територіальної громади — населений пункт (село, селище, місто), який, як правило, розташований найближче до географічного центру території спроможної територіальної громади та має найбільш розвинуту інфраструктуру;

зона доступності потенційного адміністративного центру спроможної територіальної громади — територія навколо потенційного адміністративного центру спроможної територіальної громади, що визначається з урахуванням доступності послуг у відповідних сферах на території такої громади.

Інші терміни вживаються у значенні, наведеному в Законах України “Про місцеве самоврядування в Україні” та “Про добровільне об’єднання територіальних громад”.

3. Формування спроможних територіальних громад здійснюється з урахуванням:

здатності органів місцевого самоврядування вирішувати суспільні питання, які належать до їх компетенції, для задоволення потреб населення відповідних адміністративно-територіальних одиниць;

історичних, географічних, соціально-економічних, культурних особливостей розвитку відповідних адміністративно-територіальних одиниць;

розвитку інфраструктури відповідних адміністративно-територіальних одиниць;

фінансового забезпечення відповідних адміністративно-територіальних одиниць;

трудової міграції населення;

доступності послуг у відповідних сферах.

4. Формування спроможних територіальних громад здійснюється шляхом: розроблення Радою міністрів Автономної Республіки Крим, облдержадміністрацією проекту перспективного плану;

схвалення проекту перспективного плану Верховною Радою Автономної Республіки Крим, обласною радою;

затвердження Кабінетом Міністрів України перспективних планів;

добровільного об'єднання територіальних громад;

формування органів місцевого самоврядування спроможних територіальних громад.

5. Рада міністрів Автономної Республіки Крим, облдержадміністрація розробляє проект перспективного плану відповідно до цієї Методики із залученням у разі потреби представників органів місцевого самоврядування, органів самоорганізації населення та громадськості відповідних адміністративно-територіальних одиниць.

6. Формування спроможних територіальних громад здійснюється у такій послідовності:

1) визначення потенційними адміністративними центрами міст обласного значення та населених пунктів, що мають статус районних центрів, та зон їх доступності.

Зони доступності таких потенційних адміністративних центрів визначаються на відстані не більш як 20 кілометрів дорогами з твердим покриттям. Відстань може бути збільшена до 25 кілометрів у разі, коли чисельність населення спроможної територіальної громади в зоні віддаленості від потенційного адміністративного центру більш як 20 кілометрів становить не більш як 10 відсотків загальної чисельності населення такої громади. Така відстань може бути зменшена у разі відсутності доріг з твердим покриттям чи особливостей рельєфу, що унеможливує сполучення (ріки без мостів, гори).

Зони доступності потенційних адміністративних центрів спроможних територіальних громад визначаються з урахуванням доступності послуг у відповідних сферах, зокрема часу прибуття для надання швидкої медичної допомоги у невідкладних випадках та пожежної допомоги, що не має перевищувати 30 хвилин;

2) визначення потенційними адміністративними центрами населених пунктів (сіл, селищ, міст), які раніше мали статус районних центрів та розташовані на відстані більш як 20 кілометрів дорогами з твердим покриттям від міст обласного значення та населених пунктів, які мають статус районних центрів, та зон їх доступності.

Зони доступності таких потенційних адміністративних центрів визначаються відповідно до підпункту 1 цього пункту.

У разі розташування в зоні доступності потенційного адміністративного центру спроможної територіальної громади, визначеного відповідно до підпунктів 1 і 2 цього пункту, населеного пункту (села, селища, міста), який має відповідні кадрові ресурси, фінансове забезпечення та розвинуту інфраструктуру (зокрема, на території якого є загальноосвітній навчальний заклад I—III ступеня, проживає не менш як 250 дітей шкільного і 100 дітей дошкільного віку), такий населений пункт може бути визначений потенційним адміністративним центром спроможної територіальної громади;

3) визначення потенційними адміністративними центрами інших населених пунктів (сіл, селищ, міст), територія яких не охоплюється зонами доступності потенційних адміністративних центрів, визначених відповідно до підпунктів 1 і 2 цього пункту, які розташовані на відстані не менш як 20 кілометрів дорогами з твердим покриттям від таких потенційних адміністративних центрів та частково забезпечені інфраструктурою.

У разі наявності на території, яка не охоплюється зонами доступності потенційних адміністративних центрів, визначених відповідно до підпунктів 1 і 2 цього пункту, більш як одного населеного пункту, який може бути визначений потенційним адміністративним центром, перевага надається тому, що має найбільш розвинуту інфраструктуру.

7. Межі території спроможної територіальної громади визначаються по зовнішніх межах

юрисдикції рад територіальних громад, що входять до її складу.

8. Межі територій спроможних територіальних громад визначаються з дотриманням таких вимог:

територія спроможної територіальної громади має включати території територіальних громад, що входять до її складу, та бути нерозривною;

спроможні територіальні громади розташовуються у межах території Автономної Республіки Крим, однієї області та у разі можливості одного району.

9. Територіальна громада, яка розташована на однаковій відстані від потенційних адміністративних центрів спроможних територіальних громад, може бути включена до складу тієї спроможної територіальної громади, потенційний адміністративний центр якої має найбільш розвинуту соціальну і транспортну інфраструктуру та розташований у межах одного району.

10. З метою забезпечення відкритості та прозорості роботи з розроблення проекту перспективного плану може утворюватися робоча група, до складу якої входять представники Ради міністрів Автономної Республіки Крим, облдержадміністрації, відповідних органів місцевого самоврядування, органів самоорганізації населення та громадськості.

11. З метою врахування інтересів територіальних громад під час розроблення проекту перспективного плану уповноважені Радою міністрів Автономної Республіки Крим, облдержадміністрацією посадові особи проводять консультації з уповноваженими представниками органів місцевого самоврядування та їх асоціацій, а також суб'єктами господарювання та їх громадськими об'єднаннями.

За результатами консультацій оформляється протокол.

Консультації проводяться під час:

визначення переліку територіальних громад, що можуть увійти до складу спроможної територіальної громади;

визначення переліку територіальних громад, території яких не охоплюються зонами доступності потенційних адміністративних центрів;

визначення меж територій спроможних територіальних громад.

Консультації проводяться насамперед з представниками територіальних громад, території яких охоплюються зонами доступності кількох потенційних адміністративних центрів.

12. Якщо в процесі розроблення проекту перспективного плану після проведення консультацій виникла необхідність внесення до нього змін, проводяться додаткові консультації.

13. Проект перспективного плану розробляється в електронному та паперовому вигляді та включає:

графічну частину, яка складається в масштабі 1:2000—1:10000, відображає межі спроможних територіальних громад, їх потенційні адміністративні центри та всі населені пункти, що увійшли до їх складу;

паспорти спроможних територіальних громад за формою згідно з додатком.

14. Проект перспективного плану схвалюється Верховною Радою Автономної Республіки Крим, відповідною обласною радою та затверджується у встановленому порядку Кабінетом Міністрів України.

ПАСПОРТ

(найменування спроможної територіальної громади та її
потенційного адміністративного центру)

Найменування показника		Значення показника
1.	Чисельність населення станом на 1 січня 2015 р. у тому числі дітей: дошкільного віку шкільного віку	
2.	Кількість населених пунктів, що входять до складу спроможної територіальної громади	
3.	Обсяг доходів (розрахунковий) спроможної територіальної громади, гривень у тому числі: сформованих відповідно до статті 64 Бюджетного кодексу України бюджету розвитку базової дотації реверсної дотації	
4.	Площа території спроможної територіальної громади, кв. кілометрів	
5.	Кількість закладів, що утримуються за рахунок бюджету органів місцевого самоврядування у тому числі: загальноосвітніх навчальних закладів I—III ступеня загальноосвітніх навчальних закладів I—II ступеня загальноосвітніх навчальних закладів I ступеня дошкільних навчальних закладів закладів позашкільної освіти закладів культури закладів фізичної культури фельдшерсько-акушерських пунктів амбулаторій, поліклінік лікарень станцій швидкої допомоги	
6.	Наявність приміщень для розміщення державних органів, установ, що здійснюють повноваження щодо: правоохоронної діяльності реєстрації актів цивільного стану та майнових прав пенсійного забезпечення соціального захисту пожежної безпеки казначейського обслуговування	
7.	Наявність приміщень для розміщення органів місцевого самоврядування	

Відомості про територіальні громади, що увійдуть до складу спроможної територіальної громади

Порядковий номер	Найменування територіальних громад та населених пунктів, що входять до їх складу, із зазначенням адміністративного статусу	Чисельність населення станом на 1 січня 2015 р.	Відстань до потенційного адміністративного центру спроможної територіальної громади, кілометрів
------------------	--	---	---

**МІНІСТЕРСТВО РЕГІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ,
БУДІВНИЦТВА ТА ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНОГО
ГОСПОДАРСТВА УКРАЇНИ**

ДКУД _____

**НАКАЗ
Київ**

27.08.2014

№ 233

Про затвердження Примірних форм договорів
про співробітництво територіальних громад

Відповідно до статті 9 Закону України «Про співробітництво територіальних громад

НАКАЗУЮ:

1. Затвердити Примірні форми договорів, що додаються:
про співробітництво територіальних громад у формі делегування виконання окремих завдань;
про співробітництво територіальних громад у формі реалізації спільних проектів;
про співробітництво територіальних громад у формі спільного фінансування (утримання) підприємств, установ та організацій комунальної власності;
про співробітництво територіальних громад у формі утворення спільних комунальних підприємств, установ та організацій;
про співробітництво територіальних громад у формі утворення спільного органу управління.
2. Департаменту з питань місцевого самоврядування та територіальної організації влади (Даменцова Л.П.) забезпечити розміщення цього наказу на офіційному веб-сайті Мінрегіону.
3. Контроль за виконанням цього наказу залишаю за собою.
 - З Примірними формами договорів можна ознайомитись на офіційному сайті Мінрегіону: <http://www.minregion.gov.ua> Головна / Регіональний розвиток / Реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні / Накази, рекомендації Мінрегіону / Наказ Мінрегіону України від 27.08.2014 №233 «Про затвердження Примірних форм договорів про співробітництво територіальних громад»
 - З МЕТОДИЧНИМИ РЕКОМЕНДАЦІЯМИ щодо практичного застосування положень Закону України «Про співробітництво територіальних громад» в частині організації та юридичного оформлення співробітництва можна ознайомитись на офіційному сайті Мінрегіону: <http://www.minregion.gov.ua> Головна / Регіональний розвиток / Реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні / Накази, рекомендації Мінрегіону

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про засади державної регіональної політики (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2015, № 13, ст.90)

Цей Закон визначає основні правові, економічні, соціальні, екологічні, гуманітарні та організаційні засади державної регіональної політики як складової частини внутрішньої політики України.

Розділ I ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів

1. У цьому Законі наведені нижче терміни вживаються в такому значенні:

- 1) державна регіональна політика - система цілей, заходів, засобів та узгоджених дій центральних і місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування та їх посадових осіб для забезпечення високого рівня якості життя людей на всій території України з урахуванням природних, історичних, екологічних, економічних, географічних, демографічних та інших особливостей регіонів, їх етнічної і культурної самобутності;
- 2) макрорегіон - частина території України у складі декількох регіонів чи їх частин, об'єднаних за спільними ознаками, яким притаманні спільні проблеми розвитку, в межах якої реалізуються спеціальні для цієї території програми регіонального розвитку;
- 3) мікрорегіон - частина території регіону, що характеризується територіальною цілісністю та особливостями розвитку, в межах якої реалізуються спеціальні для цієї території проекти регіонального розвитку;
- 4) моніторинг та оцінка результативності реалізації державної регіональної політики - періодичне відстеження відповідних індикаторів на основі офіційних статистичних даних та інформації центральних органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування та проведення на підставі даних моніторингу оцінки результативності виконання індикаторів шляхом порівняння отриманих результатів з їх цільовими значеннями;
- 5) програма регіонального розвитку - комплекс взаємопов'язаних завдань та заходів довготривалого характеру, спрямованих на досягнення визначених цілей регіонального розвитку, оформлений як документ, що готується та затверджується у встановленому законодавством порядку та реалізується через проекти регіонального розвитку, об'єднані спільною метою;
- 6) проект регіонального розвитку - комплекс взаємопов'язаних заходів для розв'язання окремих проблем регіонального розвитку, оформлений як документ за встановленою законодавством формою, яким визначаються спільні дії учасників проекту, а також ресурси, необхідні для досягнення цілей проекту протягом установлених термінів;
- 7) регіон - територія Автономної Республіки Крим, області, міст Києва та Севастополя;
- 8) регіональний розвиток - процес соціальних, економічних, екологічних, гуманітарних та інших позитивних змін у регіонах;
- 9) середньо- і довгострокове планування - функція державного управління з обрання пріоритетів, визначення з урахуванням наявних ресурсів цілей та напрямів розвитку, розроблення та виконання взаємопов'язаних завдань і заходів соціально-економічного розвитку на середньо- (від трьох до п'яти років) і довгостроковий (понад п'ять років) періоди.

Стаття 2. Мета державної регіональної політики

1. Метою державної регіональної політики є створення умов для динамічного, збалансованого розвитку України та її регіонів, забезпечення їх соціальної та економічної єдності, підвищення рівня життя населення, додержання гарантованих державою соціальних стандартів для кожного громадянина незалежно від його місця проживання.

Стаття 3. Принципи державної регіональної політики

1. Державна регіональна політика реалізується на основі таких принципів:

- 1) законності - відповідності Конституції та законам України, міжнародним договорам, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України;
- 2) співробітництва - узгодження цілей, пріоритетів, завдань, заходів і дій центральних та місцевих органів виконавчої влади, Верховної Ради Автономної Республіки Крим, органів виконавчої влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування, забезпечення співробітництва між ними під час формування та реалізації державної регіональної політики;
- 3) паритетності - забезпечення рівних можливостей доступу об'єктів регіональної політики до ресурсів державної фінансової підтримки регіонального розвитку;
- 4) відкритості - забезпечення вільного доступу до інформації, що визначає державну регіональну політику і є у розпорядженні органів державної влади, Верховної Ради Автономної Республіки Крим, органів виконавчої влади Автономної Республіки Крим та органів місцевого самоврядування;
- 5) субсидіарності - передачі владних повноважень на найнижчий рівень управління для найбільш ефективної реалізації;
- 6) координації - взаємозв'язку та узгодженості довгострокових стратегій, планів і програм розвитку на державному, регіональному та місцевому рівнях;
- 7) унітарності - забезпечення просторової, політичної, економічної, соціальної, гуманітарної цілісності України;
- 8) історичної спадкоємності - врахування та збереження позитивних надбань попереднього розвитку регіонів;
- 9) етнокультурного розвитку - відродження етнічної самосвідомості та збереження духовної і матеріальної культури етносів, сприяння розвитку їхньої етнічної, культурної, мовної та релігійної самобутності;
- 10) сталого розвитку - розвитку суспільства для задоволення потреб нинішнього покоління з урахуванням інтересів майбутніх поколінь;
- 11) об'єктивності - розроблення всіх документів, що визначають державну регіональну політику, на основі реальних показників, яких реально досягти та які можливо оцінити.

Стаття 4. Об'єкти та суб'єкти державної регіональної політики

1. Об'єктами державної регіональної політики є територія регіонів, макрорегіонів, мікрорегіонів.

Об'єктами державної регіональної політики можуть бути групи регіонів (або їх частин), міст, сіл, селищ, об'єднані за критеріями та в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

2. Суб'єктами державної регіональної політики є Президент України, Верховна Рада України, Кабінет Міністрів України, Верховна Рада Автономної Республіки Крим, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, центральні та місцеві органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування, їх посадові особи.

У розробленні та забезпеченні реалізації державної регіональної політики беруть участь асоціації та інші об'єднання органів місцевого самоврядування, громадські об'єднання, юридичні та фізичні особи.

Стаття 5. Законодавство з питань державної регіональної політики

1. Законодавство з питань державної регіональної політики складається з Конституції України, законів України «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики», «Про стимулювання розвитку регіонів», «Про місцеве самоврядування в Україні», «Про місцеві державні адміністрації», «Про транскордонне співробітництво», «Про регулювання містобудівної діяльності», «Про державні цільові програми», «Про державне прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку України», «Про Генеральну схему

планування території України», цього Закону та інших законів України, актів Президента України, Кабінету Міністрів України, а також міжнародних договорів України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

2. Якщо міжнародним договором України, який набрав чинності в установленому порядку, встановлено інші правила, ніж ті, що передбачені цим Законом, застосовуються правила міжнародного договору.

Стаття 6. Пріоритети державної регіональної політики

1. Пріоритетами державної регіональної політики є:

- 1) стимулювання та підтримка місцевих ініціатив щодо ефективного використання внутрішнього потенціалу регіонів для створення та підтримання повноцінного життєвого середовища, підвищення якості життя людей;
- 2) зменшення територіальної диференціації за індексом регіонального людського розвитку;
- 3) формування конкурентоспроможності регіонів шляхом розроблення та реалізації програм і проектів підвищення конкурентоспроможності територій;
- 4) стимулювання міжрегіональної інтеграції, інтеграції регіональних економічних, інформаційних, освітніх просторів у єдиний загальноукраїнський простір, подолання міжрегіонального відчуження;
- 5) визначення проблемних територій у регіонах та реалізація державних заходів щодо вирішення проблем;
- 6) створення ефективної системи охорони навколишнього природного середовища шляхом врахування екологічної складової у стратегіях регіонального розвитку, оцінювання, вирівнювання та зниження техногенно-екологічного навантаження на довкілля у регіонах;
- 7) запровадження дієвих інструментів державної підтримки міжрегіональної інтеграції, виконання міжрегіональних програм і проектів;
- 8) формування з урахуванням документів Ради Європи та Європейського Союзу нормативно-правової бази, необхідної для реалізації державної регіональної політики, визначеної цим Законом;
- 9) поліпшення матеріального, фінансового, інформаційного, кадрового та іншого ресурсного забезпечення розвитку регіонів, сприяння здійсненню повноважень органами місцевого самоврядування;
- 10) створення ефективних механізмів представництва інтересів регіонів на загальнонаціональному рівні і територіальних громад - на регіональному рівні.

Розділ II

ФОРМУВАННЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЯ ДЕРЖАВНОЇ РЕГІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ

Стаття 7. Документи, що визначають державну регіональну політику

1. Реалізація державної регіональної політики здійснюється на основі системи взаємопов'язаних документів, що ґрунтуються на Стратегії розвитку України, Генеральній схемі планування території України, схемах планування територій на регіональному та місцевому рівнях.
2. До документів, що визначають державну регіональну політику, належать:
 - 1) Державна стратегія регіонального розвитку України;
 - 2) План заходів з реалізації Державної стратегії регіонального розвитку України;
 - 3) регіональні стратегії розвитку;
 - 4) плани заходів з реалізації регіональних стратегій розвитку;
 - 5) інвестиційні програми (проекти), спрямовані на розвиток регіонів.
3. Розроблення документів, що визначають державну регіональну політику, здійснюється

ся з урахуванням пріоритетів державної регіональної політики, визначених цим Законом, та документів державного прогнозування і стратегічного планування, визначених законодавством.

Стаття 8. Державна стратегія регіонального розвитку України

1. Державна стратегія регіонального розвитку України розробляється на період сім років та затверджується Кабінетом Міністрів України.

2. Розроблення Державної стратегії регіонального розвитку України забезпечує центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної регіональної політики, у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

3. Державна стратегія регіонального розвитку України визначає:

- 1) тенденції та основні проблеми соціально-економічного розвитку регіонів;
- 2) пріоритети державної регіональної політики на відповідний період;
- 3) стратегічні цілі і напрями регіонального розвитку та міжрегіонального співробітництва;
- 4) оперативні цілі, що забезпечать досягнення стратегічних цілей;
- 5) основні завдання, етапи та механізми їх реалізації;
- 6) систему моніторингу та оцінки результативності реалізації Державної стратегії регіонального розвитку України.

4. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної регіональної політики, з метою врахування у Державній стратегії регіонального розвитку України інтересів суб'єктів регіонального розвитку:

- 1) повідомляє через засоби масової інформації про початок роботи над проектом Державної стратегії регіонального розвитку України та визначає для суб'єктів регіонального розвитку термін і форму подання пропозицій;
- 2) проводить (за необхідності) консультації з суб'єктами регіонального розвитку для узгодження позицій;
- 3) оприлюднює звіт про результати розгляду пропозицій суб'єктів регіонального розвитку до проекту Державної стратегії регіонального розвитку України.

5. Реалізація Державної стратегії регіонального розвитку України здійснюється у два етапи шляхом розроблення та виконання Плану заходів з реалізації Державної стратегії регіонального розвитку України.

6. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної регіональної політики, здійснює моніторинг реалізації Державної стратегії регіонального розвитку України та через три роки після початку її реалізації подає Кабінету Міністрів України пропозиції щодо коригування (за необхідності) її завдань та заходів, продовження періоду дії.

7. Після закінчення періоду дії Державної стратегії регіонального розвитку України центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної регіональної політики, готує підсумковий звіт про її виконання.

Стаття 9. План заходів з реалізації Державної стратегії регіонального розвитку України

1. План заходів з реалізації Державної стратегії регіонального розвитку України розробляється на виконання Державної стратегії регіонального розвитку України та затверджується Кабінетом Міністрів України.

План заходів з реалізації Державної стратегії регіонального розвитку України розробляється строком на три роки та наступні чотири роки періоду дії Державної стратегії регіонального розвитку України.

2. Розроблення Плану заходів з реалізації Державної стратегії регіонального розвитку України здійснює центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної регіональної політики, спільно з іншими центральними органами виконавчої влади у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

3. План заходів з реалізації Державної стратегії регіонального розвитку України перед-

бачає завдання і заходи, обсяги та джерела їх фінансування з визначенням індикаторів оцінки результативності їх виконання.

Стаття 10. Регіональні стратегії розвитку

1. Регіональні стратегії розвитку розробляються на період дії Державної стратегії регіонального розвитку України в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

2. Регіональні стратегії розвитку та зміни до них затверджуються відповідно Верховною Радою Автономної Республіки Крим, обласними, Київською та Севастопольською міськими радами.

3. Розроблення регіональних стратегій розвитку та змін до них забезпечують Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації.

4. Регіональні стратегії розвитку мають відповідати положенням Державної стратегії регіонального розвитку України та визначати:

1) тенденції та основні проблеми соціально-економічного розвитку Автономної Республіки Крим, областей, міст Києва та Севастополя;

2) стратегічні цілі, пріоритети розвитку регіону на відповідний період;

3) оперативні цілі, що забезпечать досягнення стратегічних цілей;

4) основні завдання, етапи та механізми їх реалізації;

5) систему моніторингу та оцінки результативності реалізації регіональної стратегії розвитку.

5. Розроблення регіональних стратегій розвитку здійснюється з урахуванням стратегій розвитку міст, селищ та сіл, першочергового розвитку депресивних територій, стратегічних пріоритетів розвитку районів відповідного регіону.

6. Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласна, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації:

1) повідомляють через засоби масової інформації про початок роботи над проектом регіональної стратегії розвитку та визначають для суб'єктів регіонального розвитку термін і форму подання пропозицій;

2) проводять (за необхідності) консультації з суб'єктами регіонального розвитку для узгодження позицій;

3) оприлюднюють звіт про результати розгляду пропозицій суб'єктів регіонального розвитку до проекту регіональної стратегії розвитку.

7. Реалізація регіональних стратегій розвитку здійснюється шляхом розроблення та виконання планів заходів з реалізації регіональних стратегій розвитку, які конкретизуються у програмах економічного і соціального розвитку Автономної Республіки Крим, областей, районів, міст.

Стаття 11. План заходів з реалізації регіональної стратегії розвитку

1. Розроблення планів заходів з реалізації регіональних стратегій розвитку здійснюють Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації на виконання регіональних стратегій розвитку у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

Плани заходів з реалізації регіональних стратегій розвитку розробляються строком на три роки та наступні чотири роки періоду дії регіональних стратегій розвитку.

2. Плани заходів з реалізації регіональних стратегій розвитку затверджуються відповідно Верховною Радою Автономної Республіки Крим, обласними, Київською та Севастопольською міськими радами.

3. План заходів з реалізації регіональної стратегії розвитку передбачає заходи, обсяги і джерела фінансування з визначенням індикаторів результативності їх виконання та є основою для розроблення інвестиційних програм (проектів), спрямованих на розвиток регіонів.

Розділ III

ПОВНОВАЖЕННЯ СУБ'ЄКТІВ ДЕРЖАВНОЇ РЕГІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ

Стаття 12. Повноваження Кабінету Міністрів України у сфері державної регіональної політики

1. Кабінет Міністрів України у сфері державної регіональної політики забезпечує:

- 1) розроблення та виконання загальнодержавних програм, спрямованих на розвиток регіонів;
- 2) затвердження Державної стратегії регіонального розвитку України, плану заходів з її реалізації;
- 3) розроблення та укладення в установленому порядку угод щодо регіонального розвитку;
- 4) визначення порядку підготовки, оцінки та відбору програм і проектів, що можуть реалізовуватися за рахунок коштів державного фонду регіонального розвитку, та порядку використання зазначених коштів;
- 5) затвердження переліку програм і проектів регіонального розвитку, реалізація яких здійснюється за рахунок коштів державного фонду регіонального розвитку;
- 6) визначення порядку розроблення і погодження Державної стратегії регіонального розвитку України та плану заходів з її реалізації, а також регіональних стратегій розвитку та планів заходів з їх реалізації;
- 7) визначення порядку координації дій органів виконавчої влади із забезпечення формування та реалізації державної регіональної політики;
- 8) затвердження порядку і методики проведення моніторингу та оцінки результативності реалізації державної регіональної політики та переліку індикаторів такого моніторингу;
- 9) спрямування і координацію діяльності центральних та місцевих органів виконавчої влади щодо формування та реалізації державної регіональної політики;
- 10) розгляд звітів про проведення моніторингу та оцінки результативності реалізації державної регіональної політики;
- 11) здійснення інших повноважень у сфері регіональної політики, визначених Конституцією та законами України.

Стаття 13. Повноваження центральних органів виконавчої влади у сфері державної регіональної політики

1. До повноважень центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної регіональної політики, належать:

- 1) підготовка та внесення в установленому порядку проектів нормативно-правових актів з питань державної регіональної політики;
- 2) підготовка та внесення на розгляд Кабінету Міністрів України пропозицій щодо узгодження цілей, пріоритетів, завдань та заходів центральних та місцевих органів виконавчої влади, органів виконавчої влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування під час розроблення та виконання документів, що стосуються забезпечення формування та реалізації державної регіональної політики, проведення моніторингу та оцінки результативності виконання визначених завдань;
- 3) забезпечення координації діяльності центральних та місцевих органів виконавчої влади щодо формування державної регіональної політики;
- 4) розроблення спільно з іншими центральними та місцевими органами виконавчої влади, всеукраїнськими асоціаціями органів місцевого самоврядування Державної стратегії регіонального розвитку України;
- 5) підготовка спільно з іншими центральними та місцевими органами виконавчої влади та внесення на розгляд Кабінету Міністрів України Плану заходів з реалізації Державної стратегії регіонального розвитку України;

6) організаційне та методичне забезпечення розроблення проектів регіональних стратегій розвитку та планів заходів з їх реалізації;

7) оцінка та відбір програм і проектів, включаючи інвестиційні програми (проекти), реалізація яких здійснюється за рахунок коштів державного фонду регіонального розвитку, подання відповідно до законодавства відповідних пропозицій Кабінету Міністрів України;

8) участь у співпраці з міжнародними фінансовими організаціями, програмами і фондами у сфері державної регіональної політики, використання відповідних ресурсів міжнародної технічної допомоги;

9) проведення моніторингу та оцінки результативності реалізації Державної стратегії регіонального розвитку України, плану заходів з її реалізації та інших програм і проектів регіонального розвитку, підготовка та подання відповідних звітів Кабінету Міністрів України;

10) здійснення інших визначених законом та покладених на нього в установленому порядку повноважень щодо формування державної регіональної політики.

2. До повноважень центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну регіональну політику, належать:

1) реалізація спільно з іншими центральними та місцевими органами виконавчої влади Державної стратегії регіонального розвитку України;

2) забезпечення координації діяльності центральних та місцевих органів виконавчої влади щодо реалізації державної регіональної політики;

3) стимулювання участі регіонів у програмах та проектах розвитку міжрегіонального та транскордонного співробітництва;

4) здійснення інших визначених законом та покладених на нього в установленому порядку повноважень щодо реалізації державної регіональної політики.

3. Повноваження у сфері державної регіональної політики інших центральних органів виконавчої влади визначаються Конституцією та законами України і покладаються на них Кабінетом Міністрів України.

Стаття 14. Повноваження Верховної Ради Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських рад у сфері державної регіональної політики

1. До повноважень Верховної Ради Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських рад у сфері державної регіональної політики належать:

1) ініціювання розроблення та затвердження регіональних стратегій розвитку та планів заходів з їх реалізації;

2) забезпечення врахування інтересів територіальних громад у регіональних стратегіях розвитку та планах заходів з їх реалізації;

3) затвердження звітів про результати моніторингу та оцінки результативності реалізації регіональних стратегій розвитку та планів заходів з їх реалізації;

4) погодження проекту Державної стратегії регіонального розвитку України;

5) здійснення інших повноважень, визначених законом.

Стаття 15. Повноваження Ради міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій у сфері державної регіональної політики

1. До повноважень Ради міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій у сфері державної регіональної політики належать:

1) забезпечення у відповідному регіоні реалізації державної регіональної політики;

2) погодження проекту Державної стратегії регіонального розвитку України;

3) забезпечення розроблення проектів регіональних стратегій розвитку та планів заходів з їх реалізації;

4) підготовка і подання відповідно до законодавства до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну регіональну політику, пропозицій щодо програм і проектів

регіонального розвитку, що можуть реалізовуватися за рахунок коштів державного фонду регіонального розвитку;

5) проведення моніторингу та оцінки результативності реалізації регіональних стратегій розвитку і планів заходів з їх реалізації, підготовка та подання звітів про це на затвердження відповідно Верховній Раді Автономної Республіки Крим, обласним, Київській та Севастопольській міським радам;

6) подання затверджених звітів про результати моніторингу та оцінки результативності реалізації регіональних стратегій розвитку та планів заходів з їх реалізації центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної регіональної політики;

7) внесення за рішенням Верховної Ради Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських рад змін до регіональних стратегій розвитку та планів заходів з їх реалізації, за умови, що такі зміни не суперечать положенням Державної стратегії регіонального розвитку України;

8) розроблення програм і проектів регіонального розвитку;

9) здійснення інших повноважень, визначених законом.

Стаття 16. Повноваження районних, міських, селищних, сільських рад у сфері державної регіональної політики

1. Районні, міські, селищні, сільські ради у сфері державної регіональної політики забезпечують підготовку та подають до Верховної Ради Автономної Республіки Крим, обласних рад пропозиції щодо врахування інтересів відповідних територіальних громад під час розроблення:

1) проекту Державної стратегії регіонального розвитку України та плану заходів з її реалізації;

2) регіональних стратегій розвитку та планів заходів з їх реалізації, а також інвестиційних програм (проектів), спрямованих на розвиток регіонів.

2. Міські, селищні, сільські ради можуть розробляти та затверджувати з урахуванням Державної стратегії регіонального розвитку України стратегії розвитку міст, селищ та сіл.

Стаття 17. Координація діяльності органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування із забезпечення формування та реалізації державної регіональної політики

1. Координація діяльності органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування з формування та реалізації державної регіональної політики здійснюється шляхом узгодження цілей, пріоритетів, завдань і заходів центральних та місцевих органів виконавчої влади, органів виконавчої влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування під час розроблення та виконання документів, що визначають державну регіональну політику, проведення моніторингу та оцінки результативності виконання визначених завдань.

2. Узгодження діяльності центральних та місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування щодо реалізації Державної стратегії регіонального розвитку України та регіональних стратегій розвитку визначається Планом заходів з реалізації Державної стратегії регіонального розвитку України, планами заходів з реалізації регіональних стратегій розвитку та угодами щодо регіонального розвитку.

Стаття 18. Міжвідомча координаційна комісія з питань регіонального розвитку

1. Міжвідомча координаційна комісія з питань регіонального розвитку може утворюватися Кабінетом Міністрів України як тимчасовий консультативно-дорадчий орган з метою забезпечення координації діяльності органів виконавчої влади із обов'язковим залученням органів місцевого самоврядування до формування та реалізації державної регіональної політики, а також до узгодження галузевих прогнозів розвитку регіонів із стратегічними завданнями державної регіональної політики.

2. Завдання, порядок роботи та склад Міжвідомчої координаційної комісії з питань регіонального розвитку визначаються Кабінетом Міністрів України.

Стаття 19. Агенція регіонального розвитку

1. З метою ефективної реалізації державної регіональної політики Верховна Рада Автономної Республіки Крим та Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київська, Севастопольська міські ради та відповідні державні адміністрації можуть засновувати агенції регіонального розвитку.

Співзасновниками агенцій регіонального розвитку також можуть бути регіональні торгово-промислові палати, регіональні асоціації підприємців, регіональні представництва всеукраїнських асоціацій органів місцевого самоврядування чи асоціації органів місцевого самоврядування регіону, вищі навчальні заклади, наукові установи, профільні громадські об'єднання регіону.

2. Агенція регіонального розвитку є неприбутковою установою, що утворюється на засадах партнерства між державним, приватним та громадським секторами, організаціями роботодавців та їх об'єднаннями на підставі цього Закону та інших законів України.

Агенція регіонального розвитку не може бути бюджетною установою.

3. Структура, порядок діяльності та повноваження органів управління агенції регіонального розвитку визначаються законодавством України та положенням, що має відповідати типовому положенню про агенцію регіонального розвитку.

Типове положення про агенцію регіонального розвитку затверджується Кабінетом Міністрів України.

Розділ IV

ФІНАНСОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ РЕГІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ

Стаття 20. Механізми фінансування державної регіональної політики

1. Фінансове забезпечення державної регіональної політики здійснюється відповідно до Бюджетного та Податкового кодексів України.

2. Механізмами фінансування державної регіональної політики є:

- 1) міжбюджетні трансферти з державного бюджету місцевим бюджетам;
- 2) об'єднання на договірній основі фінансових ресурсів суб'єктів регіональної політики, державних та приватних партнерів на принципах здійснення державно-приватного партнерства, міжнародних інституцій;
- 3) капітальні видатки державного бюджету;
- 4) державні цільові програми, у тому числі програми подолання депресивності територій;
- 5) угоди щодо регіонального розвитку;
- 6) програми і заходи, включаючи інвестиційні програми (проекти), що реалізуються за рахунок коштів державного фонду регіонального розвитку.

Стаття 21. Джерела фінансування державної регіональної політики

1. Джерелами фінансування державної регіональної політики є:

- 1) кошти Державного бюджету України, зокрема державного фонду регіонального розвитку;
- 2) кошти місцевих бюджетів;
- 3) благодійні внески;
- 4) кошти міжнародних організацій;
- 5) кошти з інших джерел, не заборонених законодавством.

Стаття 22. Фінансування за рахунок коштів державного фонду регіонального розвитку

1. Фінансування регіонального розвитку за рахунок коштів державного фонду регіонального розвитку може здійснюватися на умовах інвестування, за умови надання гарантій, на безповоротній основі у вигляді грантів.

2. Фінансування регіонального розвитку ґрунтується на таких принципах:

- 1) відповідності Державній стратегії регіонального розвитку України, відповідній регіональній стратегії розвитку та планам заходів з їх реалізації;
 - 2) конкурсного відбору програм (проектів) регіонального розвитку;
 - 3) ефективності використання залучених ресурсів;
 - 4) спроможності об'єктів та суб'єктів, на фінансування яких залучаються кошти державного фонду регіонального розвитку, самостійно забезпечувати подальше власне фінансування або утримуватися за рахунок коштів місцевих бюджетів;
 - 5) адекватної фінансової та іншої участі органів місцевого самоврядування, на території юрисдикції чи в інтересах яких реалізуються відповідні заходи, програми чи проекти;
 - 6) неупередженого розподілу коштів державного фонду регіонального розвитку з урахуванням рівня соціально-економічного розвитку адміністративно-територіальних одиниць.
3. Державна підтримка регіонального розвитку за рахунок коштів Державного бюджету України, зокрема, коштів державного фонду регіонального розвитку, здійснюється відповідно до Бюджетного кодексу України.

Розділ V

МОНІТОРИНГ РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ РЕГІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ

Стаття 23. Моніторинг реалізації державної регіональної політики

1. Моніторинг реалізації державної регіональної політики проводиться шляхом установлення переліку відповідних індикаторів, відстеження їх динаміки, підготовки та оприлюднення результатів такого моніторингу.

3 метою забезпечення проведення моніторингу документи, що визначають державну регіональну політику, зазначені в частині другій статті 7 цього Закону, повинні містити відповідні показники досягнення цілей, які можливо оцінити.

2. Перелік індикаторів визначається методикою проведення моніторингу реалізації державної регіональної політики, що затверджується Кабінетом Міністрів України.

3. Моніторинг реалізації Державної стратегії регіонального розвитку України та плану заходів з її реалізації проводиться шляхом збирання та аналізу показників, що характеризують стан реалізації Державної стратегії регіонального розвитку України, на основі офіційних статистичних даних та інформації центральних органів виконавчої влади.

4. Оцінка результативності Державної стратегії регіонального розвитку України та плану заходів з її реалізації проводиться шляхом періодичного відстеження, вимірювання і порівняння фактичних результатів з індикаторами досягнення цілей та пріоритетів, визначених Державною стратегією регіонального розвитку України та планом заходів з її реалізації.

5. Моніторинг та оцінка результативності реалізації Державної стратегії регіонального розвитку України та плану заходів з її реалізації проводяться щороку центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної регіональної політики, із залученням громадських об'єднань та наукових установ.

Порядок проведення моніторингу та оцінки результативності реалізації Державної стратегії регіонального розвитку України та плану заходів з її реалізації визначається Кабінетом Міністрів України.

6. Моніторинг та оцінка результативності реалізації регіональних стратегій розвитку і планів заходів з їх реалізації проводяться щороку відповідно Радою міністрів Автономної Республіки Крим, обласними, Київською та Севастопольською міськими державними адміністраціями.

Результати моніторингу та оцінки результативності підлягають оприлюдненню та враховуються у звітах про виконання щорічних програм економічного і соціального розвитку регіонів.

Звіти про результати моніторингу та оцінки результативності реалізації регіональних стратегій розвитку та планів заходів з їх реалізації подаються в установленому порядку Радою міністрів Автономної Республіки Крим, обласними, Київською та Севастопольською міськими державними адміністраціями на затвердження відповідно Верховній Раді Автономної Республіки Крим, обласним, Київській та Севастопольській міським радам.

Затверджені звіти про результати моніторингу та оцінки результативності реалізації регіональних стратегій розвитку та планів заходів з їх реалізації подаються Радою міністрів Автономної Республіки Крим, обласними, Київською та Севастопольською міськими державними адміністраціями центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної регіональної політики.

Порядок проведення моніторингу та оцінки результативності реалізації регіональних стратегій розвитку і планів заходів з їх реалізації затверджується Кабінетом Міністрів України.

7. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної регіональної політики, подає Кабінету Міністрів України відповідні звіти у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

Розділ VI

ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

2. Кабінету Міністрів України протягом шести місяців з дня набрання чинності цим Законом:

1) подати на розгляд Верховної Ради України законопроекти про внесення змін до законодавчих актів України, що впливають із цього Закону;

2) привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

3) забезпечити перегляд і приведення міністерствами та іншими центральними та місцевими органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом.

Президент України

П.ПОРОШЕНКО

м. Київ

5 лютого 2015 року

№ 156-VIII

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 18 березня 2015 р. N 196

Київ

Деякі питання державного фонду регіонального розвитку
Відповідно до частини четвертої статті 241 Бюджетного кодексу України Кабінет Міністрів України постановляє:

1. Затвердити такі, що додаються:

Порядок підготовки, оцінки та відбору інвестиційних програм і проектів регіонального розвитку, що можуть реалізовуватися за рахунок коштів державного фонду регіонального розвитку;

Порядок використання коштів державного фонду регіонального розвитку.

2. Визнати такими, що втратили чинність, постанови Кабінету Міністрів України згідно з переліком, що додається.

Прем'єр-міністр України

А. ЯЦЕНЮК

Інд. 39

ЗАТВЕРДЖЕНО

постановою Кабінету Міністрів України
від 18 березня 2015 р. N 196

ПОРЯДОК

ПІДГОТОВКИ, ОЦІНКИ ТА ВІДБОРУ ІНВЕСТИЦІЙНИХ ПРОГРАМ І ПРОЕКТІВ РЕГІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ, ЩО МОЖУТЬ РЕАЛІЗОВУВАТИСЯ ЗА РАХУНОК КОШТІВ ДЕРЖАВНОГО ФОНДУ РЕГІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ

1. Цей Порядок визначає механізм підготовки, оцінки та відбору інвестиційних програм і проектів регіонального розвитку, що можуть відповідно до статті 241 Бюджетного кодексу України реалізовуватися за рахунок коштів державного фонду регіонального розвитку (далі - інвестиційні програми і проекти).

2. Для проведення оцінки та попереднього конкурсного відбору інвестиційних програм і проектів (далі - відбір) Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольська міські держадміністрації утворюють відповідні регіональні комісії (далі - регіональні комісії).

Примірне положення про регіональну комісію затверджується Мінрегіоном.

До складу регіональної комісії включаються представники органу, який її утворив, органів місцевого самоврядування, територіальних органів центральних органів виконавчої влади, а також представники громадських об'єднань, наукових та інших установ (за погодженням з їх керівниками). До роботи регіональної комісії можуть залучатися незалежні експерти (за згодою).

Інформація про склад та положення про регіональну комісію розміщується на офіційному веб-сайті органу, який її утворив.

3. Оголошення про проведення відбору розміщується регіональною комісією на офіційному веб-сайті Ради міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських держадміністрацій не пізніше ніж за 30 днів до початку проведення оцінки та відбору.

В оголошенні зазначаються перелік технічних завдань на інвестиційні програми і проекти за формою, встановленою Мінрегіоном, умови проведення відбору, місце прийому документів, адреса електронної пошти та номер телефону, за яким надаються роз'яснення.

4. У відборі беруть участь підготовлені в установленому законодавством порядку органами виконавчої влади Автономної Республіки Крим, місцевими органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування (далі - заявники) інвестиційні програми і проекти.

Відбір інвестиційних програм і проектів розвитку транскордонного співробітництва здійснюється відповідно до Положення про порядок проведення конкурсного відбору проектів (програм) транскордонного співробітництва, які можуть бути включені до державної програми розвитку транскордонного співробітництва, затвердженого постановою (Офіційний вісник України, 2005 р., N 19, ст. 1000).

Створення інфраструктури індустріальних та інноваційних парків здійснюється відповідно до Законів України «Про індустріальні парки» та «Про інноваційну діяльність».

Проекти співробітництва територіальних громад повинні відповідати вимогам Закону України «Про співробітництво територіальних громад».

Проекти, спрямовані на підтримку об'єднання територіальних громад, повинні відповідати пріоритетам, визначеним регіональною стратегією розвитку, та бути спрямованими на посилення інфраструктурної спроможності об'єднаної громади, утвореної відповідно до Закону України «Про добровільне об'єднання територіальних громад».

5. Для участі у відборі заявники у визначений в оголошенні строк подають відповідний регіональній комісії інвестиційні програми і проекти за формою, встановленою Мінрегіоном, а також документи за переліком, встановленим зазначеним Міністерством, які підписуються заявником та подаються в трьох примірниках.

6. Інвестиційні програми і проекти повинні відповідати одній з таких умов:

1) відповідність пріоритетам, визначеним у Державній стратегії регіонального розвитку, стратегіях розвитку регіонів та у планах заходів з їх реалізації;

2) впровадження інвестиційних програм і проектів як проектів співробітництва територіальних громад;

3) підтримка добровільно об'єднаних територіальних громад.

7. Основними умовами відбору регіональною комісією інвестиційних програм і проектів є їх відповідність пункту 6 цього Порядку, а також таким критеріям:

1) для інвестиційних програм і проектів, які передбачають будівництво, - наявність затвердженої в установленому законодавством порядку проектної документації;

2) календарний план реалізації становить від одного до трьох років;

3) спів фінансування з місцевих бюджетів на рівні 10 відсотків;

4) спроможність суб'єктів, на фінансування об'єктів яких залучаються кошти державного фонду регіонального розвитку, забезпечувати подальше власне фінансування або їх утримання за рахунок коштів місцевих бюджетів.

8. Формування узагальненого переліку інвестиційних програм і проектів, що можуть реалізовуватися на відповідній території, здійснюється Радою міністрів Автономної Республіки Крим, обласними, Київською та Севастопольською міськими держадміністраціями за результатами оцінки та відбору, проведених регіональними комісіями.

Про результати проведеної оцінки та відбору Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольська міські держадміністрації інформують заявника.

9. Узагальнені переліки інвестиційних програм і проектів разом з документами, визначеними Мінрегіоном, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольська міські держадміністрації подають до 1 травня року, що передуює плановому, Мінрегіону.

10. Для оцінки відповідності інвестиційних програм і проектів вимогам законодавства Мінрегіон утворює комісію (далі - комісія).

Засідання комісії є правоможним, якщо в її роботі бере участь не менше двох третин членів комісії.

Рішення комісії вважається прийнятим, якщо за нього проголосувала більшість присутніх на засіданні членів комісії. У разі рівного розподілу голосів вирішальним є голос головуючого на засіданні.

11. Комісія проводить оцінку та перевірку відповідності поданих Радою міністрів Автономної Республіки Крим, обласними, Київською та Севастопольською міськими держадміністраціями документів вимогам законодавства.

Якщо документи подано не в повному обсязі або оформлено з порушенням вимог цього Порядку, Мінрегіон у 30-денний строк з дня їх подання надає зауваження для усунення виявлених недоліків Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласним, Київській та Севастопольській міським держадміністраціям.

У разі усунення виявлених Мінрегіоном недоліків Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольська міські держадміністрації мають право подати документи повторно.

12. За результатами проведення оцінки інвестиційних програм і проектів Мінрегіон подає до 1 серпня року, що передує плановому, в установленому порядку Кабінетові Міністрів України для затвердження пропозиції щодо розподілу коштів державного фонду регіонального розвитку з переліком інвестиційних програм і проектів.

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 18 березня 2015 р. N 196

ПОРЯДОК

ВИКОРИСТАННЯ КОШТІВ ДЕРЖАВНОГО ФОНДУ РЕГІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ

1. Цей Порядок визначає механізм використання коштів державного фонду регіонального розвитку, обсяг яких затверджується законом про Державний бюджет України на відповідний рік (далі - бюджетні кошти).

2. Для розрахунку бюджетних коштів, які розподілятимуться між Автономною Республікою Крим, областями та м. Києвом і Севастополем, Мінрегіон враховує індикативний прогнозний обсяг державного фонду регіонального розвитку, визначений у прогнозі Державного бюджету України на наступні за плановим два бюджетні періоди, затвердженому Кабінетом Міністрів України.

У разі незатвердження до 15 лютого зазначеного прогнозу Мінрегіон враховує обсяг бюджетних коштів, визначений у законі про Державний бюджет України на попередній бюджетний період.

3. Розподіл бюджетних коштів між Автономною Республікою Крим, областями та м. Києвом і Севастополем здійснюється з дотриманням критеріїв, визначених статтею 241 Бюджетного кодексу України.

Бюджетні кошти, які відповідно до розподілу передбачено Автономній Республіці Крим та м. Севастополю, розподіляються між областями та м. Києвом з дотриманням зазначених критеріїв до повернення тимчасово окупованої території під загальну юрисдикцію України.

4. У разі зміни обсягу бюджетних коштів після набрання чинності законом про Державний бюджет України на відповідний рік Мінрегіон у двотижневий строк доводить Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласним, Київській та Севастопольській міським держадміністраціям розрахунковий обсяг бюджетних коштів.

5. Головний розпорядник бюджетних коштів за бюджетною програмою «Державний фонд регіонального розвитку» визначає розпорядників бюджетних коштів нижчого рівня.

6. Бюджетні кошти спрямовуються на фінансування інвестиційних програм і проектів ре-

гіонального розвитку, які:

- 1) відповідають пріоритетам, визначеним у Державній стратегії регіонального розвитку, стратегіях розвитку регіонів та у планах заходів з їх реалізації;
- 2) впроваджуються як проекти співробітництва територіальних громад;
- 3) підтримують добровільно об'єднані територіальні громади.

Погашення кредиторської заборгованості, зареєстрованої органами Казначейства, що виникла у минулі роки за бюджетною програмою «Державний фонд регіонального розвитку», здійснюється за рахунок бюджетних коштів.

7. Видатки, пов'язані з фінансуванням об'єктів капітального будівництва, здійснюються відповідно до Порядку державного фінансування капітального будівництва, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 27 грудня 2001 р. N 1764 (Офіційний вісник України, 2001 р., N 52, ст. 2374), та постанови Кабінету Міністрів України від 23 квітня 2014 р. N 117 «Про здійснення попередньої оплати товарів, робіт і послуг, що закуповуються за бюджетні кошти» (Офіційний вісник України, 2014 р., N 34, ст. 916).

8. Відкриття рахунків, реєстрація, облік бюджетних зобов'язань в органах Казначейства та проведення операцій з використанням бюджетних коштів, а також відображення у первинному та бухгалтерському обліку отриманих (створених) оборотних і необоротних активів здійснюються в установленому законодавством порядку.

9. Закупівля товарів, робіт і послуг здійснюється в установленому законом порядку.

10. Розпорядники бюджетних коштів нижчого рівня проводять моніторинг стану реалізації інвестиційних програм і проектів регіонального розвитку та подають щомісяця до 15 числа за встановленою Мінрегіоном формою Мінрегіону, Мінекономрозвитку та Мінфіну інформацію про використання бюджетних коштів.

11. Казначейство інформує щомісяця до 16 числа Мінрегіон, Мінфін та Мінекономрозвитку про обсяги фінансування, касові видатки та зареєстровану бюджетну заборгованість за рахунок бюджетних коштів у розрізі адміністративно-територіальних одиниць, інвестиційних програм і проектів регіонального розвитку.

12. Складення та подання фінансової і бюджетної звітності про використання бюджетних коштів, а також контроль за їх цільовим та ефективним витрачанням здійснюються в установленому законодавством порядку.

ЗАТВЕРДЖЕНО

постановою Кабінету Міністрів України
від 18 березня 2015 р. N 196

ПЕРЕЛІК

ПОСТАНОВ КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ, ЩО ВТРАТИЛИ ЧИННІСТЬ

1. Постанова Кабінету Міністрів України від 4 липня 2012 р. N 656 «Питання державного фонду регіонального розвитку» (Офіційний вісник України, 2012 р., N 55, ст. 2212).
2. Постанова Кабінету Міністрів України від 23 січня 2013 р. N 30 «Про внесення змін до пункту 5 Порядку підготовки, оцінки та відбору інвестиційних програм (проектів), що можуть реалізуватися за рахунок коштів державного фонду регіонального розвитку» (Офіційний вісник України, 2013 р., N 7, ст. 241).
3. Постанова Кабінету Міністрів України від 14 серпня 2013 р. N 576 «Про внесення зміни до пункту 4 Порядку використання коштів державного фонду регіонального розвитку» (Офіційний вісник України, 2013 р., N 66, ст. 2384).

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 18 березня 2015 р. N 195

Київ

Питання використання у 2015 році коштів державного фонду регіонального розвитку
Відповідно до частини четвертої статті 241 Бюджетного кодексу України Кабінет Міністрів України постановляє:

Затвердити такі, що додаються:

Порядок підготовки, оцінки та відбору інвестиційних програм і проектів регіонального розвитку, що можуть реалізовуватися за рахунок коштів державного фонду регіонального розвитку у 2015 році;

Порядок використання у 2015 році коштів державного фонду регіонального розвитку.

Прем'єр-міністр України

А. ЯЦЕНЮК

Інд. 39

ЗАТВЕРДЖЕНО

постановою Кабінету Міністрів України

від 18 березня 2015 р. N 195

ПОРЯДОК

ПІДГОТОВКИ, ОЦІНКИ ТА ВІДБОРУ ІНВЕСТИЦІЙНИХ ПРОГРАМ І ПРОЕКТІВ РЕГІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ, ЩО МОЖУТЬ РЕАЛІЗОВУВАТИСЯ ЗА РАХУНОК КОШТІВ ДЕРЖАВНОГО ФОНДУ РЕГІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ У 2015 РОЦІ

1. Цей Порядок визначає механізм підготовки, оцінки та відбору інвестиційних програм і проектів регіонального розвитку, що можуть відповідно до статті 241 Бюджетного кодексу України реалізовуватися у 2015 році за рахунок коштів державного фонду регіонального розвитку (далі - інвестиційні програми і проекти).

2. Для проведення оцінки та попереднього конкурсного відбору інвестиційних програм і проектів (далі - відбір) Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольська міські держадміністрації утворюють відповідні регіональні комісії (далі - регіональні комісії).

Положення про регіональну комісію та її склад затверджується керівником відповідного органу та розміщується на офіційному веб-сайті такого органу.

До складу регіональної комісії включаються представники органу, який її утворив, органів місцевого самоврядування, територіальних органів центральних органів виконавчої влади, а також представники громадських об'єднань, наукових та інших установ (за погодженням з їх керівниками). До роботи регіональної комісії можуть залучатися незалежні експерти (за згодою).

3. Оголошення про проведення відбору розміщується регіональною комісією на офіційному веб-сайті Ради міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських держадміністрацій не пізніше ніж за 20 днів до початку проведення оцінки та відбору.

В оголошенні зазначаються умови проведення відбору, місце прийому документів, адреса електронної пошти та номер телефону, за яким надаються роз'яснення.

4. У відборі беруть участь підготовлені в установленому законодавством порядку місцевими органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування (далі - заявники) інвестиційні програми і проекти.

Відбір інвестиційних програм і проектів розвитку транскордонного співробітництва здійсню-

снюється відповідно до Положення про порядок проведення конкурсного відбору проєктів (програм) транскордонного співробітництва, які можуть бути включені до державної програми розвитку транскордонного співробітництва, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 11 травня 2005 р. N 339 (Офіційний вісник України, 2005 р., N 19, ст. 1000).

Створення інфраструктури індустриальних та інноваційних парків здійснюється відповідно до законів, «Про наукові парки» та «Про інноваційну діяльність».

Проєкти співробітництва територіальних громад повинні відповідати вимогам Закону України «Про співробітництво територіальних громад».

Проєкти, спрямовані на підтримку об'єднання територіальних громад, повинні відповідати пріоритетам, визначеним регіональною стратегією розвитку, та бути спрямованими на посилення інфраструктурної спроможності об'єднаної територіальної громади, утвореної відповідно до Закону України «Про добровільне об'єднання територіальних громад».

5. Для участі у відборі заявники у визначений в оголошенні строк подають регіональній комісії перелік інвестиційних програм і проєктів за формою, встановленою Мінрегіоном, а також документи за переліком, встановленим зазначеним Міністерством, які підписуються заявником та подаються в трьох примірниках.

6. Інвестиційні програми і проєкти повинні відповідати одній з таких умов:

1) відповідність пріоритетам, визначеним у Державній стратегії регіонального розвитку, стратегіях розвитку регіонів та у планах заходів з їх реалізації, або стратегічним цілям та завданням розвитку регіонів, де такі стратегії станом на 1 березня 2015 р. не затверджені;

2) інвестиційні програми і проєкти впроваджуються як проєкти співробітництва територіальних громад;

3) підтримка добровільно об'єднаних територіальних громад;

4) забезпечення житлом внутрішньо переміщених осіб та сімей військовослужбовців - учасників антитерористичної операції;

5) є переможцями Всеукраїнського конкурсу проєктів та програм розвитку місцевого самоврядування у 2013 - 2014 роках.

7. Основними умовами відбору регіональною комісією інвестиційних програм і проєктів є їх відповідність пункту 6 цього Порядку, а також таким критеріям:

1) для інвестиційних програм і проєктів, які передбачають будівництво, - наявність затвердженої в установленому законодавством порядку проектної документації;

2) календарний план реалізації від одного до трьох років;

3) спів фінансування з місцевих бюджетів на рівні 10 відсотків;

4) спроможність суб'єктів, на фінансування об'єктів яких залучаються кошти державного фонду регіонального розвитку, самостійно забезпечувати подальше власне фінансування або їх утримання за рахунок коштів місцевих бюджетів;

5) зменшення кількості об'єктів незавершеного будівництва шляхом фінансування об'єктів з високим ступенем будівельної готовності, що повинні бути прийняті в експлуатацію у 2015 році;

6) наявність індикаторів успішності інвестиційної програми або проєкту та способу їх моніторингу протягом трьох років.

8. Формування переліку інвестиційних програм і проєктів, що можуть реалізовуватися на відповідній території, здійснюється Радою міністрів Автономної Республіки Крим, обласними, Київською та Севастопольською міськими держадміністраціями за результатами відбору, проведеного регіональними комісіями, та з урахуванням необхідності погашення бюджетної заборгованості, що виникла у минулі роки за бюджетною програмою «Державний фонд регіонального розвитку».

Про результати проведеної оцінки та відбору Рада міністрів Автономної Республіки Крим,

обласні, Київська та Севастопольська міські держадміністрації інформують заявника.

9. Зазначені переліки інвестиційних програм і проектів разом з документами, визначеними Мінрегіоном, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольська міські держадміністрації подають до 1 травня 2015 р. Мінрегіону.

10. Для оцінки відповідності інвестиційних програм і проектів вимогам законодавства Мінрегіон утворює комісію (далі - комісія).

Засідання комісії є правоможним, якщо в її роботі бере участь не менше двох третин членів комісії.

Рішення комісії вважається прийнятим, якщо за нього проголосувала більшість присутніх на засіданні членів комісії. У разі рівного розподілу голосів вирішальним є голос головуючого на засіданні.

Комісія проводить перевірку відповідності поданих Радою міністрів Автономної Республіки Крим, обласними, Київською та Севастопольською міськими держадміністраціями документів вимогам законодавства.

Якщо документи подано не в повному обсязі або оформлено з порушенням вимог цього Порядку, Мінрегіон у 15-денний строк з дня їх подання надає зауваження для усунення виявлених недоліків Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласним, Київській та Севастопольській міським держадміністраціям.

У разі усунення виявлених Мінрегіоном недоліків Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольська міські держадміністрації мають право подати документи повторно.

11. За результатами проведення оцінки інвестиційних програм і проектів Мінрегіон подає до 1 червня 2015 р. в установленому порядку Кабінетові Міністрів України для затвердження пропозиції щодо розподілу коштів державного фонду регіонального розвитку з переліком інвестиційних програм і проектів.

ЗАТВЕРДЖЕНО

постановою Кабінету Міністрів України

від 18 березня 2015 р. N 195

ПОРЯДОК

ВИКОРИСТАННЯ У 2015 РОЦІ КОШТІВ ДЕРЖАВНОГО ФОНДУ РЕГІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ

1. Цей Порядок визначає механізм використання коштів державного фонду регіонального розвитку, обсяг яких затверджено Законом України «Про Державний бюджет України на 2015 рік» (далі - бюджетні кошти).

2. Розподіл державного фонду регіонального розвитку між Автономною Республікою Крим, областями та м. Києвом і Севастополем здійснюється з дотриманням критеріїв, визначених статтею.

Бюджетні кошти, які відповідно до розподілу передбачено Автономній Республіці Крим та м. Севастополю, розподіляються між областями та м. Києвом з дотриманням зазначених критеріїв до повернення тимчасово окупованої території під загальну юрисдикцію України.

3. Головний розпорядник бюджетних коштів за бюджетною програмою «Державний фонд регіонального розвитку» визначає розпорядників бюджетних коштів нижчого рівня.

4. Бюджетні кошти спрямовуються на фінансування інвестиційних програм і проектів регіонального розвитку, які:

1) відповідають пріоритетам, визначеним у Державній стратегії регіонального розвитку, стратегіях розвитку регіонів та у планах заходів з їх реалізації, або стратегічним цілям

та завданням розвитку регіонів, де такі стратегії станом на 1 березня 2015 р. не затверджені;

2) впроваджуються як проекти співробітництва територіальних громад;

3) підтримують добровільно об'єднані територіальні громади;

4) забезпечують житлом внутрішньо переміщених осіб та сім'ї військовослужбовців - учасників антитерористичної операції;

5) є переможцями Всеукраїнського конкурсу проектів та програм розвитку місцевого самоврядування у 2013 - 2014 роках.

Бюджетні кошти спрямовуються на погашення кредиторської заборгованості, зареєстрованої органами Казначейства, що виникла у минулі роки за бюджетною програмою «Державний фонд регіонального розвитку».

За бюджетні кошти може здійснюватися розроблення проектної документації для проектів, що фінансуватимуться за рахунок міжнародних кредитних ресурсів, спрямованих на відновлення Донецької і Луганської областей та розв'язання проблем внутрішньо переміщених осіб.

Спрямування бюджетних коштів здійснюється після розроблення Радою міністрів Автономної Республіки Крим та облдержадміністраціями і схвалення до 1 червня 2015 р. Верховною Радою Автономної Республіки Крим і відповідними обласними радами перспективних планів формування територій громад відповідно до Закону України «Про добровільне об'єднання територіальних громад».

5. Видатки, пов'язані з фінансуванням об'єктів капітального будівництва, здійснюються відповідно до Порядку державного фінансування капітального будівництва, затвердженого постановою (Офіційний вісник України, 2001 р., N 52, ст. 2374), та постанови Кабінету Міністрів України від 23 квітня 2014 р. N 117 «Про здійснення попередньої оплати товарів, робіт і послуг, що закуповуються за бюджетні кошти» (Офіційний вісник України, 2014 р., N 34, ст. 916).

6. Відкриття рахунків, реєстрація, облік бюджетних зобов'язань в органах Казначейства та проведення операцій з використанням бюджетних коштів, а також відображення у первинному та бухгалтерському обліку отриманих (створених) оборотних і необоротних активів здійснюються в установленому законодавством порядку.

7. Закупівля товарів, робіт і послуг здійснюється в установленому законом порядку.

8. Розпорядники бюджетних коштів нижчого рівня проводять моніторинг стану реалізації інвестиційних програм і проектів регіонального розвитку та подають щомісяця до 15 числа за встановленою Мінрегіоном формою Мінрегіону, Мінекономрозвитку та Мінфіну інформацію про використання бюджетних коштів.

9. Казначейство інформує щомісяця до 16 числа Мінрегіон, Мінфін та Мінекономрозвитку про обсяги фінансування, касові видатки та зареєстровану бюджетну заборгованість за рахунок бюджетних коштів у розрізі адміністративно-територіальних одиниць, інвестиційних програм і проектів регіонального розвитку.

10. Складення та подання фінансової і бюджетної звітності про використання бюджетних коштів, а також контроль за їх цільовим та ефективним витрачанням здійснюються в установленому законодавством порядку.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про службу в органах місцевого самоврядування

Цей Закон визначає принципи, правові та організаційні засади служби в органах місцевого самоврядування, умови та порядок реалізації громадянами України права на службу в органах місцевого самоврядування.

Розділ I **ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ**

Стаття 1. Визначення термінів

1. У цьому Законі терміни вживаються в такому значенні:

1) адміністративна посада — посада служби в органі місцевого самоврядування, на яку особа призначається та звільняється керівником служби у відповідному органі місцевого самоврядування в порядку, визначеному законом, якщо інше не передбачено цим Законом;

2) безпосередній керівник — керівник службовця місцевого самоврядування, який безпосередньо у межах повноважень надає йому обов'язкові для виконання вказівки, доручення, здійснює контроль за їх виконанням;

3) виборна посада — посада служби в органі місцевого самоврядування, на яку особа на визначений законом строк:

обирається територіальною громадою;

обирається або затверджується відповідною радою;

4) посада служби в органі місцевого самоврядування — визначена структурою і штатним розписом первинна структурна одиниця органу місцевого самоврядування з установленими відповідно до законодавства посадовими обов'язками у межах повноважень, визначених пунктом 6 цієї частини. Посади служби в органах місцевого самоврядування поділяються на виборні та адміністративні;

5) посадові обов'язки — перелік функцій, повноважень і обов'язків, визначених законом, статутом територіальної громади, регламентом, рішеннями відповідної ради, виконавчого комітету сільської, селищної, міської, районної у місті ради чи розпорядженнями сільського, селищного, міського голови, голови районної, районної у місті, обласної ради, а також посадовою інструкцією (для адміністративних посад);

6) професійна компетентність — здатність особи виконувати певні завдання та обов'язки, яка визначається рівнем її освіти, досвідом роботи та володінням спеціальними знаннями, уміннями та навиками;

7) служба в органах місцевого самоврядування — публічна, професійна, політично неупереджена діяльність службовців місцевого самоврядування, що спрямована на реалізацію територіальними громадами свого права на місцеве самоврядування та окремих повноважень органів виконавчої влади, передбачених законом;

8) службовець місцевого самоврядування — громадянин України, який займає посаду служби в органі місцевого самоврядування, одержує заробітну плату за рахунок місцевого бюджету та здійснює встановлені для цієї посади повноваження щодо:

підготовки проектів актів органів місцевого самоврядування та службовців місцевого са-

моврядкування, організації виконання таких актів, контролю за їх виконанням; надання адміністративних послуг; управління комунальним майном, об'єктами спільної власності територіальних громад сіл, селищ, міст; здійснення інших функцій місцевого самоврядування, визначених законом;

9) функції з обслуговування — діяльність працівників апарату сільської, селищної, міської, районної у місті ради та їх виконавчого комітету, відділу, управління, іншого утвореного такою радою виконавчого органу, секретаріату Київської міської ради, виконавчого апарату обласної, районної, Севастопольської міської ради, яка не передбачає здійснення функцій і повноважень місцевого самоврядування, визначених пунктом 6 цієї частини.

2. Терміни “близькі особи”, “безпосереднє підпорядкування”, “корупційне правопорушення” у цьому Законі вживаються у значенні, наведеному в Законі України “Про запобігання корупції”.

Стаття 2. Сфера дії Закону

1. Цей Закон регулює відносини, що виникають у зв'язку із вступом на службу в органи місцевого самоврядування, її проходженням та припиненням, визначає правовий статус службовців місцевого самоврядування.

2. Дія цього Закону не поширюється на: депутатів місцевих рад, які не займають на постійній основі посаду служби в органах місцевого самоврядування; радників, помічників міського голови, голови районної, районної у місті, обласної ради (працівників патронатної служби); працівників органів місцевого самоврядування, які здійснюють функції з обслуговування; працівників підприємств, установ та організацій комунальної власності.

Стаття 3. Принципи служби в органах місцевого самоврядування

1. Принципами служби в органах місцевого самоврядування є:

1) верховенство права — забезпечення пріоритету прав і свобод людини і громадянина як найвищих цінностей, що визначають зміст і спрямованість діяльності службовця місцевого самоврядування під час здійснення функцій і повноважень місцевого самоврядування;

2) законність — обов'язок службовця місцевого самоврядування діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України;

3) патріотизм — відданість та вірне служіння Українському народові;

4) добросовісність — спрямованість дій службовця місцевого самоврядування на захист публічного інтересу та його відмова від керування власною вигодою під час здійснення своїх повноважень;

5) ефективність — раціональне і результативне використання ресурсів для здійснення функцій і повноважень місцевого самоврядування;

6) зорієнтованість на громадян — забезпечення пріоритету потреб та інтересів громадян під час здійснення функцій і повноважень місцевого самоврядування;

7) рівний доступ до служби в органах місцевого самоврядування — заборона всіх форм та проявів дискримінації, відсутність необґрунтованих обмежень для громадян під час вступу на службу в органи місцевого самоврядування та її проходження;

8) професіоналізм — сукупність знань, практичного досвіду і професійних навиків у сфері місцевого самоврядування, компетентне, об'єктивне і неупереджене виконання посадових обов'язків, підготовка, перепідготовка та підвищення рівня професійної компетентності службовців місцевого самоврядування;

9) політична неупередженість службовця місцевого самоврядування — недопущення впливу політичних поглядів на дії та рішення службовця місцевого самоврядування, а також утримання від демонстрації свого ставлення до політичних партій, демонстрації

власних політичних поглядів під час виконання посадових обов'язків;

10) прозорість — відкритість інформації про діяльність службовця місцевого самоврядування;

11) стабільність — незалежність службовців місцевого самоврядування, що займають адміністративні посади, від зміни керівників органів місцевого самоврядування;

12) відповідальність — персональна юридична відповідальність службовця місцевого самоврядування за виконання посадових обов'язків.

Стаття 4. Правове регулювання питань проходження служби в органах місцевого самоврядування

1. Питання проходження служби в органах місцевого самоврядування регулюються Конституцією України, Європейською хартією місцевого самоврядування, Законом України “Про місцеве самоврядування в Україні”, цим Законом та іншими актами законодавства, актами органів місцевого самоврядування, а в Автономній Республіці Крим — також нормативно-правовими актами Верховної Ради Автономної Республіки Крим і Ради міністрів Автономної Республіки Крим, прийнятими у межах компетенції.

2. Вимоги законодавства про працю поширюються на службовців місцевого самоврядування у частині відносин, не врегульованих цим та іншими законами.

Стаття 5. Фінансове забезпечення служби в органах місцевого самоврядування

1. Фінансове забезпечення служби в органах місцевого самоврядування здійснюється за рахунок коштів місцевого бюджету.

Стаття 6. Класифікація посад служби в органах місцевого самоврядування

1. Посади служби в органах місцевого самоврядування поділяються на категорії залежно від порядку призначення (обрання, затвердження), характеру повноважень службовців місцевого самоврядування, обсягу, складності посадових обов'язків і необхідних для їх виконання кваліфікації та рівня професійної компетентності.

2. Установлюються такі категорії посад служби в органах місцевого самоврядування:

1) категорія “А” — посади сільського, селищного, міського голови, голови, першого заступника та заступника голови обласної ради, голови та заступника голови районної, районної у місті, Севастопольської міської ради, заступника міського голови — секретаря Київської міської ради, секретаря сільської, селищної, міської ради, голови постійної комісії з питань бюджету обласної, Київської та Севастопольської міської ради (у разі, коли він працює у відповідній раді на постійній основі); заступника сільського, селищного, міського голови,;

2) категорія “Б” — посади керуючого справами (секретаря) виконавчого комітету сільської, селищної, міської, районної у місті ради, керуючого справами виконавчого апарату районної, обласної ради, керуючого справами секретаріату Київської міської ради, керівників відділів, управлінь та інших виконавчих органів сільської, селищної, міської, районної у місті ради та їх заступників, посади керівників структурних підрозділів у складі апарату сільської, селищної, міської, районної у місті ради та її виконавчого комітету, їх заступників, керівників структурних підрозділів у складі відділів, управлінь та інших виконавчих органів сільської, селищної, міської, районної у місті ради та їх заступників, керівників структурних підрозділів у складі виконавчого апарату районної, обласної ради та їх заступників, керівників структурних підрозділів у складі секретаріату Київської міської ради;

3) категорія “В” — інші посади служби в органах місцевого самоврядування, не віднесені до категорій “А” і “Б”.

Стаття 7. Державна політика у сфері служби в органах місцевого самоврядування

1. Державна політика у сфері служби в органах місцевого самоврядування здійснюється за такими напрямками:

законодавче регулювання питань служби в органах місцевого самоврядування;

організація підготовки, перепідготовки та підвищення рівня професійної компетентності службовців місцевого самоврядування;

правовий та соціальний захист службовців місцевого самоврядування.

2. Інформаційно-консультативне та методичне забезпечення служби в органах місцевого самоврядування здійснюється центральним органом виконавчої влади, який забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби, з урахуванням вимог законодавства про місцеве самоврядування в Україні.

3. Контроль за дотриманням вимог законодавства з питань служби в органах місцевого самоврядування здійснюється відповідними органами державної влади в порядку, встановленому законом.

Стаття 8. Управління службою в органі місцевого самоврядування

1. Управління службою в органі місцевого самоврядування здійснюється керівником служби.

2. Повноваження керівника служби в органі місцевого самоврядування (далі — керівник служби) здійснює особа, яка призначається на цю посаду на підставі конкурсного відбору, за винятком випадків, передбачених у пункті 4 частини третьої цієї статті.

3. Повноваження керівника служби здійснюють:

1) у секретаріаті Київської міської ради — керуючий справами;

2) у виконавчому апараті районної, обласної ради — керуючий справами;

3) в апараті селищної, міської, районної у місті ради, її виконавчому комітеті та інших виконавчих органах відповідних рад, що не мають статусу юридичної особи публічного права, — керуючий справами (секретар);

4) в апараті сільської ради та її виконавчих органах — сільський голова;

5) у відділах, управліннях та інших виконавчих органах сільських, селищних, міських, районних у місті рад (крім виконавчого комітету), утворених як юридичні особи публічного права, — керівник відповідного органу місцевого самоврядування.

4. Керівник служби в органі місцевого самоврядування:

1) організовує проведення конкурсу на зайняття вакантних адміністративних посад в органах місцевого самоврядування та забезпечує його прозорість і об'єктивність відповідно до вимог цього Закону;

2) забезпечує своєчасне оприлюднення та передачу інформації центральному органу виконавчої влади, який забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби даних, про вакантні посади служби в органах місцевого самоврядування з метою моніторингу таких посад;

3) призначає осіб на адміністративні посади та звільняє їх з посад;

4) присвоює ранги службовцям місцевого самоврядування, які займають адміністративні посади;

5) забезпечує організацію підготовки, перепідготовки та підвищення рівня професійної компетентності службовців місцевого самоврядування;

6) забезпечує ефективне функціонування системи оцінювання результатів службової діяльності службовців місцевого самоврядування;

7) забезпечує дотримання службовцями місцевого самоврядування службової дисципліни;

8) приймає у межах своїх повноважень рішення про заохочення службовців місцевого самоврядування та притягнення їх до дисциплінарної відповідальності;

9) забезпечує створення належних умов, зокрема матеріально-технічних, для виконання службовцями місцевого самоврядування своїх посадових обов'язків;

10) здійснює інші повноваження з управління службою в органах місцевого самоврядування відповідно до цього Закону та інших актів законодавства;

11) виконує функції роботодавця для працівників органу місцевого самоврядування,

найнятих відповідно до вимог трудового законодавства (крім працівників патронатної служби).

5. Призначення на посаду та звільнення з посади, присвоєння рангів, прийняття рішення про заохочення та притягнення до дисциплінарної відповідальності керуючого справами (секретаря) виконавчого комітету селищної, міської, районної у місті ради, керуючого справами виконавчого апарату районної, обласної ради, секретаріату Київської міської ради, керівників відділів, управлінь та виконавчих органів сільських, селищних, міських, районних у місті рад, утворених як юридичні особи публічного права, здійснює сільський, селищний, міський голова, голова районної, районної у місті, обласної ради в установленому цим Законом порядку.

Стаття 9. Служба персоналу органу місцевого самоврядування

1. В органі місцевого самоврядування, у відділах, управліннях та інших виконавчих органах сільських, селищних, міських, районних у місті рад (крім виконавчих комітетів), утворених як юридичні особи публічного права, може утворюватися структурний підрозділ або вводиться посада спеціаліста з питань персоналу (далі – служба персоналу).

2. Методичні рекомендації щодо функціонування служби персоналу затверджуються центральним органом виконавчої влади, який забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби, за погодженням із всеукраїнськими асоціаціями органів місцевого самоврядування.

Розділ II

ПРАВОВИЙ СТАТУС СЛУЖБОВЦІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Стаття 10. Права службовців місцевого самоврядування

1. Службовець місцевого самоврядування має право на:

- 1) повагу до своєї особистості, честі та гідності, справедливе і шанобливе ставлення з боку керівників, колег та інших громадян;
- 2) чітке визначення посадових обов'язків;
- 3) здорові та безпечні умови служби;
- 4) оплату праці залежно від займаної посади служби в органі місцевого самоврядування, результатів службової діяльності та стажу служби в органах місцевого самоврядування;
- 5) відпустки, соціально-побутове та пенсійне забезпечення відповідно до закону;
- 6) професійну підготовку і підвищення кваліфікації відповідно до потреб органу місцевого самоврядування;
- 7) просування по службі (для осіб, які займають адміністративні посади) відповідно до рівня професійної компетентності;
- 8) участь у діяльності професійних спілок з метою захисту своїх прав та інтересів;
- 9) участь у діяльності об'єднань громадян;
- 10) оскарження в установленому законом порядку рішень про накладення дисциплінарного стягнення, звільнення з посади служби в органі місцевого самоврядування, а також негативного висновку за підсумками оцінювання результатів службової діяльності;
- 11) захист від переслідування у разі повідомлення про факти порушення вимог цього Закону з боку державних органів, органів місцевого самоврядування та їх службовців.

Стаття 11. Обов'язки службовця місцевого самоврядування

1. Службовець місцевого самоврядування зобов'язаний:

- 1) дотримуватися вимог Конституції та законів України, діяти лише на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України;
- 2) дотримуватися принципів служби в органах місцевого самоврядування та правил

етичної поведінки;

3) не допускати порушення прав і свобод людини та громадянина;

4) з повагою ставитися до державних символів України та символики територіальних громад сіл, селищ, міст, районів і областей;

5) користуватися державною та регіональною мовою (мовами) під час виконання посадових обов'язків у випадках, визначених Законом України "Про засади державної мовної політики";

6) забезпечувати ефективне здійснення функцій і повноважень місцевого самоврядування;

7) сумлінно і професійно виконувати свої посадові обов'язки;

8) виконувати рішення органів державної влади, відповідної ради та її виконавчих органів, розпорядження, накази та доручення службовців місцевого самоврядування;

9) дотримуватися вимог законодавства у сфері запобігання корупції;

10) підвищувати рівень своєї професійної компетентності, удосконалювати організацію службової діяльності;

11) дотримуватися вимог щодо збереження інформації з обмеженим доступом;

12) виконувати інші обов'язки, встановлені цим Законом та іншими актами законодавства.

2. У разі виявлення фактів порушення вимог цього Закону з боку службовців місцевого самоврядування, органів місцевого самоврядування, які стали відомі службовцю місцевого самоврядування під час його службової діяльності, він вживає вичерпних заходів щодо усунення порушення відповідно до закону. Службовець місцевого самоврядування також зобов'язаний повідомити про такі порушення центральному органу виконавчої влади, який забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби.

Стаття 12. Врегулювання конфлікту інтересів

1. Службовець місцевого самоврядування повинен:

1) вживати заходів щодо недопущення виникнення реального, потенційного конфлікту інтересів;

2) повідомляти не пізніше наступного робочого дня з моменту, коли він дізнався чи повинен був дізнатися про наявність у нього реального чи потенційного конфлікту інтересів, безпосереднього керівника, а у випадку перебування на посаді, яка не передбачає наявності безпосереднього керівника, або в колегіальному органі — Національне агентство з питань запобігання корупції чи інший визначений законом орган, під час виконання повноважень у якому виник конфлікт інтересів;

3) не вчиняти дій та не приймати рішень в умовах реального конфлікту інтересів;

4) вживати передбачених законом заходів щодо врегулювання реального чи потенційного конфлікту інтересів.

Стаття 13. Виконання службовцем місцевого самоврядування наказу (розпорядження, доручення)

1. Службовець місцевого самоврядування під час виконання посадових обов'язків діє у межах повноважень, визначених законодавством, і підпорядковується своєму безпосередньому керівникові або особі, яка виконує його обов'язки.

2. Службовець місцевого самоврядування виконує накази (розпорядження, доручення), отримані тільки від безпосереднього керівника або особи, яка виконує його обов'язки.

3. Скасувати наказ (розпорядження, доручення) має право керівник, який його видав, та керівник вищого рівня у межах відповідної ради.

4. Наказ (розпорядження, доручення) керівника, виданий в межах його повноважень, є обов'язковим для виконання службовцем місцевого самоврядування, крім випадків виконання явно злочинного наказу.

5. Службовець місцевого самоврядування у разі виникнення сумніву в законності виданого керівником наказу (розпорядження, доручення) має право шляхом подання доповідної записки вимагати його письмового підтвердження, після отримання якого зобов'язаний виконати такий наказ (розпорядження, доручення), крім випадків виконання явно злочинного наказу (розпорядження, доручення). Одночасно з виконанням такого наказу (розпорядження, доручення) службовець місцевого самоврядування зобов'язаний у письмовій формі повідомити про нього керівникові вищого рівня, а у разі його відсутності — відповідній раді. У такому разі службовець місцевого самоврядування звільняється від відповідальності за виконання такого наказу (розпорядження, доручення), якщо його буде визнано незаконним у встановленому порядку, крім випадків виконання явно злочинного наказу (розпорядження, доручення).

6. Якщо службовець місцевого самоврядування виконав наказ, який у подальшому було визнано у встановленому порядку незаконним, не дотримавшись вимог, передбачених частиною п'ятою цієї статті, він несе відповідальність відповідно до закону.

7. Керівник у разі отримання доповідної записки з вимогою службовця місцевого самоврядування про надання письмового підтвердження наказу (розпорядження, доручення) зобов'язаний письмово підтвердити відповідний наказ (розпорядження, доручення) в одnodенний строк. У разі не підтвердження такого наказу (розпорядження, доручення) у зазначений строк він вважається скасованим.

8. Видання злочинного наказу (розпорядження, доручення) тягне за собою відповідальність, передбачену законом.

Стаття 14. Політична неупередженість службовця місцевого самоврядування

1. Службовець місцевого самоврядування, який займає адміністративну посаду, повинен неупереджено виконувати законні накази (розпорядження, доручення) безпосереднього керівника незалежно від його партійної приналежності та своїх політичних переконань.

2. Службовець місцевого самоврядування, який займає адміністративну посаду, зобов'язаний уникати демонстрації у будь-якій формі власних політичних переконань або поглядів, не використовувати службові повноваження в інтересах політичних партій чи їх осередків або окремих політиків та вчиняти інші дії або бездіяльність, що можуть негативно вплинути на імідж органу місцевого самоврядування та довіру громадян до Української держави або становити загрозу для конституційного ладу, територіальної цілісності і національної безпеки, здоров'я та захисту прав і свобод інших людей.

3. Службовець місцевого самоврядування, який займає адміністративну посаду, не має права:

1) бути членом політичної партії;

2) проводити чи брати участь у передвиборній агітації, крім випадку його висунання та реєстрації кандидатом на пост Президента України, кандидатом у народні депутати України, кандидатом у депутати Верховної Ради Автономної Республіки Крим, кандидатом у депутати місцевої ради або кандидатом на посаду сільського, селищного, міського голови;

3) залучати, використовуючи своє службове становище, державних службовців, службовців місцевого самоврядування, працівників бюджетної сфери, інші категорії населення до участі в агітації, акціях та заходах, що організовані політичними партіями (за винятком акцій та заходів щодо захисту конституційного ладу, територіальної цілісності України, відзначення державних і професійних свят, ювілейних та пам'ятних дат, а також акцій та заходів, організованих професійними спілками з метою захисту трудових, соціально-економічних прав та інтересів службовців місцевого самоврядування);

4) у будь-який інший спосіб використовувати своє службове становище у цілях політичних партій.

4. У разі висунання та реєстрації службовця місцевого самоврядування кандидатом на

пост Президента України, кандидатом у народні депутати України, кандидатом у депутати Верховної Ради Автономної Республіки Крим, кандидатом у депутати місцевої ради або кандидатом на посаду сільського, селищного, міського голови він зобов'язаний в односторонній строк письмово повідомити про це сільському, селищному, міському голові, голові районної, районної у місті, обласної ради.

Службовцю місцевого самоврядування надається відпустка без збереження заробітної плати на час участі у виборчому процесі. Зазначена відпустка надається з дня повідомлення службовцем місцевого самоврядування керівникові служби про участь у виборчому процесі як кандидата до дня завершення відповідного виборчого процесу згідно з вимогами виборчого законодавства.

5. Службовець місцевого самоврядування не має права організовувати і брати участь у страйках та інших діях, що перешкоджають виконанню органами державної влади, органами влади Автономної Республіки Крим чи органами місцевого самоврядування передбачених законом повноважень.

Стаття 15. Захист права на службу в органах місцевого самоврядування

1. У разі порушення наданих цим Законом прав або виникнення перешкод у реалізації таких прав службовець місцевого самоврядування або особа, яка претендує на зайняття адміністративної посади в органах місцевого самоврядування, може подати керівникові служби відповідну заяву з обґрунтуванням суті порушення його прав або перешкод у їх реалізації.

2. Керівник служби за заявою особи, зазначеної у частині першій цієї статті, може утворити комісію у складі не менше трьох осіб для перевірки викладених у заяві фактів.

Вмотивована відповідь керівника служби на заяву надається у письмовій формі не пізніше ніж протягом 10 робочих днів з дати надходження заяви. Відповідальність за своєчасний розгляд заяв осіб, зазначених у частині першій цієї статті, несе керівник служби.

3. У разі неотримання в установлений строк вмотивованої відповіді на заяву або незгоди з рішенням органу місцевого самоврядування особа, зазначена у частині першій цієї статті, може звернутися із скаргою до відповідного органу державної влади.

4. Особа, зазначена у частині першій цієї статті, має право на оскарження рішень, дій чи бездіяльності органів місцевого самоврядування, їх службовців щодо перешкод у реалізації прав, наданих їй цим Законом, безпосередньо до суду.

Розділ III

ВСТУП НА СЛУЖБУ В ОРГАНИ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ, СЛУЖБОВА КАР'ЄРА ТА ПРИПИНЕННЯ СЛУЖБИ В ОРГАНАХ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Стаття 16. Право на службу в органах місцевого самоврядування та обмеження щодо вступу на таку службу

1. Право на службу в органах місцевого самоврядування мають громадяни України, яким виповнилось 18 років і які вільно володіють державною мовою, за умови, що їм присвоєно ступінь вищої освіти:

1) для посад категорій "А" і "Б" (крім виборних посад) — магістра;

2) для посад категорії "В" — бакалавра, молодшого бакалавра.

2. Посаду служби в органі місцевого самоврядування не можуть займати особи, які:

1) досягли шістдесятип'ятирічного віку (крім службовців місцевого самоврядування, які обираються на відповідні посади);

2) визнані в установленому порядку недієздатними або обмежено дієздатними;

3) мають судимість за вчинення умисного злочину, якщо така судимість не погашена або

не знята в установленому законом порядку;

4) позбавлені права займати певні посади або провадити певну діяльність, пов'язану з виконанням функцій держави або місцевого самоврядування, або таку, що прирівнюється до цієї діяльності, протягом установленого строку;

5) мають громадянство іншої держави.

3. Під час реалізації громадянами права на службу в органах місцевого самоврядування не допускаються будь-які форми дискримінації, визначені законодавством щодо запобігання та протидії дискримінації.

Стаття 17. Вимоги до професійної компетентності особи, яка претендує на зайняття адміністративної посади в органах місцевого самоврядування

1. Особа, яка претендує на зайняття адміністративної посади в органах місцевого самоврядування, якщо інше не визначено законом, повинна відповідати вимогам до професійної компетентності.

2. Рекомендовані мінімальні вимоги до професійної компетентності осіб, які претендують на зайняття адміністративних посад, затверджуються центральним органом виконавчої влади, який забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби, за погодженням із всеукраїнськими асоціаціями органів місцевого самоврядування.

3. Вимоги до професійної компетентності осіб, які претендують на зайняття адміністративних посад, установлюються керівником служби на основі рекомендованих мінімальних вимог.

4. Вимоги до професійної компетентності осіб, які претендують на зайняття адміністративної посади, можуть змінюватися не частіше ніж один раз на рік.

Стаття 18. Вступ на службу в органи місцевого самоврядування

1. Вступ особи на службу в органи місцевого самоврядування здійснюється:

1) на посаду сільського, селищного, міського голови — шляхом обрання відповідною територіальною громадою;

2) на посаду голови, першого заступника та заступника голови обласної ради, голови та заступника голови районної, районної у місті, Севастопольської міської ради, заступника міського голови — секретаря Київської міської ради, секретаря сільської, селищної, міської ради, голови постійної комісії з питань бюджету обласної, Київської та Севастопольської міської ради — шляхом обрання відповідною радою;

3) на посаду заступників сільського, селищного, міського голови — шляхом затвердження відповідною радою;

4) на посаду керуючого справами виконавчого апарату районної, обласної, Севастопольської міської ради, керуючого справами секретаріату Київської міської ради, керуючого справами (секретаря) виконавчого комітету селищної, міської, районної у місті ради, керівника відділу, управління та іншого виконавчого органу сільської, селищної, міської, районної у місті ради — шляхом призначення відповідно головою районної, районної у місті, обласної ради, сільським, селищним, міським головою за результатами конкурсу на зайняття вакантних посад служби в органі місцевого самоврядування, якщо інше не передбачено законом;

5) на посади інших службовців місцевого самоврядування — шляхом призначення керівником служби за результатами конкурсу на зайняття вакантних посад служби в органі місцевого самоврядування, якщо інше не передбачено законом.

2. У разі передачі повноважень від органу виконавчої влади до органу місцевого самоврядування перехід на посаду служби в органі місцевого самоврядування державного службовця, якого призначено на посаду за результатами конкурсу, здійснюється без обов'язкового проведення конкурсу за умови відповідності рівня його професійної компетентності вимогам до відповідної посади.

3. У разі реорганізації (злиття, приєднання, поділу, перетворення) або ліквідації органу місцевого самоврядування переведення службовця місцевого самоврядування здійснюється без обов'язкового проведення конкурсу на рівнозначну або нижчу (за його згодою) посаду служби в органі місцевого самоврядування, до якого перейшли функції і повноваження.

4. У разі скорочення чисельності або штату працівників органу місцевого самоврядування, зміни істотних умов служби, а також у випадках, передбачених частиною другою статті 29, пунктами 1 і 2 частини першої статті 47 цього Закону, переведення за згодою службовця місцевого самоврядування на рівнозначну або нижчу посаду здійснюється без обов'язкового проведення конкурсу.

5. Служба персоналу в день призначення особи на посаду організовує складення присяги службовцем місцевого самоврядування, який вперше вступає на службу в органах місцевого самоврядування, ознайомлює його під підпис з правилами внутрішнього службового розпорядку та посадовою інструкцією (у разі призначення на адміністративну посаду).

6. У разі призначення на адміністративну посаду може встановлюватись випробування у порядку, визначеному статтею 28 цього Закону.

7. На час тимчасової відсутності заступника сільського, селищного, міського голови, голови районної, районної у місті, обласної, Севастопольської міської ради, секретаря сільської, селищної, міської ради для виконання його посадових обов'язків на визначений строк може обиратися (затверджуватися) на посаду служби в органах місцевого самоврядування інша особа з дотриманням порядку зайняття відповідної посади, передбаченого пунктами 2 і 3 частини першої цієї статті.

На час тимчасової відсутності службовця місцевого самоврядування, який займає адміністративну посаду, для виконання його посадових обов'язків на визначений строк може прийматися на службу в органи місцевого самоврядування інша особа з дотриманням порядку зайняття відповідної посади, передбаченого пунктами 4 і 5 частини першої цієї статті.

Стаття 19. Присяга службовця місцевого самоврядування

1. Особа, яка вперше вступає на службу в органах місцевого самоврядування, складає присягу такого змісту:

“Усвідомлюючи свою високу відповідальність, урочисто присягаю, що буду вірно служити територіальній громаді та Українському народу, додержуватися Конституції та законів України, втілювати їх у життя, поважати та охороняти права, свободи і законні інтереси людини і громадянина, з гідністю нести високе звання службовця місцевого самоврядування та сумлінно виконувати свої службові обов'язки.”.

2. Присяга виголошується:

1) особою, яка вступає на виборну посаду, — на пленарному засіданні відповідної місцевої ради;

2) особою, яка вступає на адміністративну посаду, — у присутності представників служби персоналу та керівника служби чи уповноваженої ним особи.

3. Особа, яка виголосила присягу, підписує її текст із зазначенням дати її складення. Підписаний текст присяги є складовою особою справи службовця місцевого самоврядування. Про складення присяги робиться відповідний запис у трудовій книжці.

4. У разі відмови службовця місцевого самоврядування (крім сільського, селищного, міського голови) від складення присяги він вважається таким, що відмовився від зайняття посади, у зв'язку з чим акт про його призначення (обрання, затвердження) на посаду втрачає чинність.

Стаття 20. Початок службових відносин

1. Службові відносини особи, яка вступає на службу до органу місцевого самоврядуван-

ня вперше, розпочинаються з моменту публічного складення присяги, а в разі повторно-го призначення, затвердження чи обрання — з дня такого призначення, затвердження чи обрання, якщо інше не передбачено законом.

Стаття 21. Конкурсна комісія та порядок проведення конкурсу на зайняття вакантних адміністративних посад

1. Конкурс на зайняття вакантних адміністративних посад (далі — конкурс) проводить утворена керівником служби конкурсна комісія у складі не менше п'яти осіб, у сільських радах та їх виконавчих органах із загальною чисельністю службовців місцевого самоврядування до п'яти осіб — не менше трьох осіб.

2. До складу конкурсної комісії можуть включатися службовці місцевого самоврядування, у тому числі з інших органів місцевого самоврядування, науковці, фахівці, експерти, представники громадських об'єднань, які мають досвід роботи у відповідній сфері, а також представник виборного органу первинної профспілкової організації (у разі її наявності).

3. У сільських радах із загальною чисельністю службовців місцевого самоврядування до п'яти осіб конкурсну комісію може очолювати керівник служби, а до складу конкурсної комісії можуть включатися також депутати відповідної ради.

4. Конкурс передбачає складення іспиту особою, яка претендує на зайняття вакантної адміністративної посади, та проведення співбесіди з нею.

5. Порядок проведення конкурсу розробляється відповідно до Типового порядку проведення конкурсу та затверджується відповідною радою.

Програма іспиту затверджується керівником служби.

6. Типовий порядок проведення конкурсу затверджується центральним органом виконавчої влади, який забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби.

Стаття 22. Оприлюднення інформації про вакантні адміністративні посади та оголошення про проведення конкурсу

1. Інформація про вакантні адміністративні посади та оголошення про проведення конкурсу на їх заміщення оприлюднюються відповідно до Закону України "Про доступ до публічної інформації" з урахуванням особливостей цього Закону.

2. Рішення про оголошення і умови конкурсу на вакантні адміністративні посади приймає керівник служби на основі цього Закону та відповідно до порядку проведення конкурсу. Керівник служби не пізніше наступного робочого дня з дати прийняття відповідного рішення забезпечує оприлюднення та передачу інформації про вакантні адміністративні посади, оголошення про проведення конкурсу на їх заміщення та умови такого конкурсу до центрального органу виконавчої влади, який забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби, для розміщення на своєму офіційному веб-сайті.

3. В оголошенні про проведення конкурсу зазначаються:

- 1) найменування і місцезнаходження органу місцевого самоврядування;
 - 2) назва посади;
 - 3) посадові обов'язки;
 - 4) умови оплати праці;
 - 5) вимоги до професійної компетентності кандидата на посаду;
 - 6) інформація про строковість чи безстроковість призначення на посаду;
 - 7) перелік документів для участі у конкурсі та строк їх подання;
 - 8) дата і місце проведення конкурсу;
 - 9) прізвище, номер телефону та адреса електронної пошти особи, до якої можна звернутися за додатковою інформацією з питань проведення конкурсу.
4. Строк подання документів для участі в конкурсі не може становити менше 10 та біль-

ше 20 робочих днів з дати оголошення про проведення конкурсу.

Стаття 23. Документи для участі у конкурсі

1. Особа, яка виявила намір взяти участь у конкурсі, подає в установленому порядку до конкурсної комісії органу місцевого самоврядування такі документи:

- 1) копію паспорта громадянина України;
- 2) заяву про участь у конкурсі з наданням згоди на проведення спеціальної перевірки у випадках, передбачених статтею 56 Закону України “Про запобігання корупції”, та на обробку персональних даних відповідно до Закону України “Про захист персональних даних”;
- 3) заяву, у якій повідомляє про те, що до неї не застосовуються заборони, визначені частиною третьою або четвертою статті 1 Закону України “Про очищення влади”, а також про згоду на проходження перевірки і оприлюднення відомостей стосовно неї відповідно до Закону України “Про очищення влади”;
- 4) копію документа (документів) про освіту;
- 5) копію трудової книжки (за наявності).

2. Забороняється вимагати від особи, яка виявила намір взяти участь у конкурсі, документи, не передбачені частиною першою цієї статті.

3. Особа, яка виявила намір взяти участь у конкурсі, має право додати до заяви про участь у конкурсі інші документи, крім зазначених у частині першій цієї статті, в тому числі документи для підтвердження наявного досвіду.

4. Службовець місцевого самоврядування, який працює в органі місцевого самоврядування, в якому проводиться конкурс, і виявив намір взяти у ньому участь, подає заяву про участь у конкурсі. У такому разі документи, зазначені в частині першій цієї статті, до конкурсної комісії не подаються.

5. Документи переможця конкурсу, зазначені в частині першій цієї статті, у разі призначення його на посаду служби в органі місцевого самоврядування долучаються до його особової справи.

Перед призначенням на посаду така особа подає декларацію про майно, доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру за минулий рік відповідно до Закону України “Про запобігання корупції”.

6. У разі подання заяви про участь у конкурсі лише однією особою така особа проходить конкурсний відбір у встановленому порядку, за результатами якого приймається рішення про її призначення на посаду служби в органі місцевого самоврядування або про відмову. Про таке призначення інформується територіальний орган центрального органу виконавчої влади, який забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби, в десятиденний строк з дня прийняття відповідного рішення.

7. Особи, документи яких не відповідають установленим вимогам, за рішенням голови конкурсної комісії до конкурсу не допускаються, про що їм повідомляється службою персоналу з відповідним обґрунтуванням.

Стаття 24. Засідання конкурсної комісії

1. Засідання конкурсної комісії є правоможним, якщо на ньому присутні не менш як дві третини її членів.

2. Під час засідання конкурсної комісії її члени:

- 1) контролюють результати проведеної службою персоналу перевірки документів кандидатів на зайняття вакантної адміністративної посади;
- 2) проводять відбір кандидатів, використовуючи методи оцінювання відповідно до порядку проведення конкурсу;
- 3) проводять співбесіду з кандидатами для уточнення рівня їх професійної компетентності;
- 4) особисто оцінюють рівень професійної компетентності кандидатів, які відповідають

умовам конкурсу, та визначають в особистому порядку їх рейтинг;

5) підсумовують оцінку професійної компетентності кандидатів, які відповідають умовам конкурсу, і визначають їх загальний рейтинг;

6) за результатами визначення загального рейтингу кандидатів, які відповідають умовам конкурсу, визначають переможця конкурсу та другого за переможцем конкурсу кандидата на вакантну адміністративну посаду в органі місцевого самоврядування.

3. Рішення конкурсної комісії вважається прийнятим, якщо за нього проголосувала більшість її складу.

Стаття 25. Оформлення та оприлюднення результатів конкурсу

1. Рішення конкурсної комісії оформляється протоколом, який підписується присутніми на її засіданні членами комісії не пізніше ніж протягом трьох робочих днів після його проведення і зберігається протягом п'яти років в органі місцевого самоврядування, у якому проводиться конкурс.

2. Керівник служби забезпечує оприлюднення інформації про переможця конкурсу не пізніше п'яти робочих днів з дати підписання протоколу засідання конкурсної комісії відповідно до порядку проведення конкурсу.

3. Витяг з протоколу засідання конкурсної комісії є складовою особою справи службовця місцевого самоврядування, якого призначено на посаду за результатами конкурсу.

4. Служба персоналу органу місцевого самоврядування, який проводить конкурс, повідомляє кожному кандидату про результати конкурсу у письмовій формі протягом п'яти робочих днів з дати підписання протоколу засідання конкурсної комісії.

5. Учасник конкурсу, який не пройшов конкурсний відбір, має право оскаржити рішення конкурсної комісії в порядку, визначеному статтею 15 цього Закону.

Стаття 26. Право другого за переможцем конкурсу кандидата на вакантну адміністративну посаду в органі місцевого самоврядування

1. Другий за переможцем конкурсу кандидат на вакантну адміністративну посаду в органі місцевого самоврядування, який відповідає вимогам конкурсу, користується правом призначення на цю посаду протягом року з моменту проведення конкурсу, якщо вона стає вакантною, а також у разі, коли переможець конкурсу відмовився від зайняття посади або йому відмовлено в призначенні на посаду за результатами спеціальної перевірки.

Стаття 27. Повторний конкурс

1. Повторний конкурс на зайняття вакантної посади служби в органі місцевого самоврядування проводиться у разі:

1) виявлення порушень вимог законодавства під час проведення конкурсу, які могли вплинути на його результати;

2) коли жоден з учасників конкурсу не пройшов конкурсний відбір;

3) відсутності заяв на участь у конкурсі.

2. У випадку, передбаченому пунктом 1 частини першої цієї статті, рішення конкурсної комісії скасовується керівником служби, а про проведення повторного конкурсу оголошується не пізніше 10 робочих днів з дати скасування рішення конкурсної комісії.

Стаття 28. Випробування під час призначення на адміністративну посаду

1. У разі призначення на адміністративну посаду за пропозицією конкурсної комісії, зазначеною у відповідному протоколі її засідання, або за ініціативою керівника служби встановлюється випробування з метою підтвердження відповідності вимогам до професійної компетентності службовця місцевого самоврядування.

Випробування у разі призначення на адміністративну посаду встановлюється строком до шести місяців.

У разі незгоди особи з рішенням про встановлення випробування вона вважається та-

кою, що відмовилася від зайняття посади. У зв'язку з цим акт про її призначення на посаду скасовується.

2. Якщо службовець місцевого самоврядування у період випробування був відсутній у зв'язку з тимчасовою непрацездатністю або іншими поважними причинами, випробування продовжується на строк, протягом якого він фактично не виконував посадові обов'язки.

3. Керівник служби має право звільнити службовця місцевого самоврядування з посади до закінчення строку випробування за поданням безпосереднього керівника у разі виявлення невідповідності рівня його професійної компетентності із зазначенням підстави для визнання службовця місцевого самоврядування таким, що не пройшов випробування.

4. Не раніше ніж за 20 днів до закінчення строку випробування проводиться оцінювання результатів службової діяльності службовця місцевого самоврядування у порядку, передбаченому статтею 35 цього Закону. У разі отримання службовцем місцевого самоврядування негативної оцінки він вважається таким, що не пройшов випробування.

5. У разі коли службовця місцевого самоврядування не ознайомлено з актом про його звільнення до закінчення строку випробування, він вважається таким, що пройшов випробування.

Стаття 29. Обмеження пов'язані із проходженням служби в органах місцевого самоврядування

1. На службовця місцевого самоврядування поширюються обмеження, пов'язані із проходженням служби в органах місцевого самоврядування, встановлені Законами України "Про запобігання корупції", "Про очищення влади" та іншими законами.

Стаття 30. Зміст акта про призначення на посаду

1. В акті про призначення на посаду зазначаються:

1) прізвище, ім'я, по батькові (за наявності) особи, що призначається на посаду служби в органі місцевого самоврядування;

2) назва займаної посади служби в органі місцевого самоврядування;

3) основні посадові обов'язки службовця місцевого самоврядування або реквізити посадової інструкції, у якій визначено такі обов'язки;

4) дата початку виконання посадових обов'язків;

5) розмір посадового окладу;

6) строк призначення (у випадку строкового призначення);

7) строк випробування (у разі призначення з випробувальним строком);

8) необхідність проходження перепідготовки, підвищення кваліфікації для успішного виконання своїх посадових обов'язків.

2. В акті про призначення на службу можуть передбачатися інші умови, які не погіршують становище службовця місцевого самоврядування та не обмежують його права, встановлені цим Законом.

3. Одна копія акта про призначення видається службовцю місцевого самоврядування, друга — зберігається в його особовій справі.

Стаття 31. Строкове призначення

1. Призначення на посаду служби в органі місцевого самоврядування, як правило, здійснюється безстроково.

2. Строкове призначення здійснюється у разі заміщення посади служби в органі місцевого самоврядування на період відсутності службовця місцевого самоврядування, за яким відповідно до закону зберігається його посада.

Стаття 32. Особова справа службовця місцевого самоврядування

1. Щодо кожного службовця місцевого самоврядування ведеться особова справа, складовою якої є особова картка встановленого зразка, у якій зазначаються:

- 1) прізвище, ім'я, по батькові (за наявності);
- 2) дата і місце народження;
- 3) сімейний стан;
- 4) освіта і спеціальність;
- 5) результати конкурсу на зайняття вакантної посади служби в органі місцевого самоврядування;
- 6) реквізити наказу чи іншого акта про призначення на посаду;
- 7) дата складення Присяги службовця місцевого самоврядування;
- 8) відомості про проходження служби (посада, категорія посади та ранг службовця місцевого самоврядування, інформація про проходження перепідготовки, підвищення кваліфікації, стажування, закордонні відрядження, переведення в органі місцевого самоврядування);
- 9) результати службової діяльності;
- 10) вид та строки відпустки;
- 11) заохочення;
- 12) дисциплінарні стягнення та їх зняття;
- 13) підстава звільнення з посади служби в органі місцевого самоврядування з посиланням на статтю, частину та пункт цього Закону.

2. Ведення особової справи службовця місцевого самоврядування розпочинається одночасно із вступом особи на службу в органі місцевого самоврядування.

3. Порядок ведення та зберігання особових справ службовців органів місцевого самоврядування визначається центральним органом виконавчої влади, який забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби.

Стаття 33. Ранги службовців місцевого самоврядування

1. Установлюються дев'ять рангів службовців місцевого самоврядування. Порядок присвоєння рангів службовцям місцевого самоврядування визначається Кабінетом Міністрів України. Співвідношення між рангами службовців місцевого самоврядування і рангами державних службовців здійснюється у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

2. Присвоюються такі ранги:

1) службовцям місцевого самоврядування, які займають посади категорії "А", — 1, 2, 3 ранг;

2) службовцям місцевого самоврядування, які займають посади категорій "Б", — 4, 5, 6 ранг;

3) службовцям місцевого самоврядування, які займають посади категорії "В", — 7, 8, 9 ранг.

3. Ранги службовцям місцевого самоврядування, які займають адміністративні посади, крім випадку, передбаченого частиною п'ятою статті 8 цього Закону, присвоює керівник служби.

Ранги сільському, селищному, міському голові, голові районної, районної у місті, обласної ради присвоюються рішенням відповідної ради.

4. Ранги службовцям місцевого самоврядування присвоюються:

1) сільським, селищним, міським головам відразу після набуття ними повноважень;

2) іншим службовцям місцевого самоврядування одночасно з призначенням, затвердженням чи обранням на посаду служби в органі місцевого самоврядування, а у разі встановлення випробування — після закінчення його строку.

5. Службовцю місцевого самоврядування, який вперше призначається, затверджується, обирається на посаду служби в органах місцевого самоврядування, присвоюється найнижчий ранг у межах відповідної категорії посад служби в органах місцевого самоврядування.

6. Черговий ранг у межах відповідної категорії посад служби в органах місцевого самоврядування присвоюється службовцю місцевого самоврядування через кожні три роки з урахуванням результатів роботи та оцінки результатів службової діяльності (для адміністративних посад).

Протягом одного року з дня накладення дисциплінарного стягнення (крім випадків зняття такого стягнення керівником служби), а також протягом шести місяців з дня отримання службовцем місцевого самоврядування негативної оцінки результатів службової діяльності черговий ранг службовцю місцевого самоврядування не присвоюється. Ці періоди не зараховуються до строку, зазначеного в абзаці першому цієї частини.

7. За особливі досягнення або за виконання особливо відповідальних завдань службовцю місцевого самоврядування може достроково присвоюватися черговий ранг у межах відповідної категорії посад. Дострокове присвоєння чергового рангу може здійснюватися не раніше ніж через рік після присвоєння попереднього рангу.

8. За сумлінну службу службовцю місцевого самоврядування при виході на пенсію може бути присвоєно черговий ранг поза межами відповідної категорії посад.

9. У разі переведення на посаду нижчої категорії або звільнення з посади служби в органі місцевого самоврядування за службовцем місцевого самоврядування зберігається раніше присвоєний йому ранг.

10. Службовець місцевого самоврядування може бути позбавлений рангу за вироком суду.

11. В особовій справі та трудовій книжці службовця місцевого самоврядування робиться запис про присвоєння рангу службовця місцевого самоврядування.

Стаття 34. Правила внутрішнього службового розпорядку

1. Правила внутрішнього службового розпорядку в органі місцевого самоврядування затверджуються керівником служби за погодженням з виборним органом первинної профспілкової організації (у разі її наявності).

2. Методичні рекомендації щодо розроблення правил внутрішнього службового розпорядку затверджуються центральним органом виконавчої влади, який забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби.

3. Правила внутрішнього службового розпорядку доводяться до відома всіх службовців місцевого самоврядування під підпис.

4. Правилами внутрішнього службового розпорядку визначаються:

- 1) час початку та закінчення щоденної роботи, час відпочинку;
- 2) умови і порядок перебування службовця місцевого самоврядування у вихідні, святкові, неробочі дні та після закінчення робочого часу на робочому місці;
- 3) порядок доведення до відома службовця місцевого самоврядування розпоряджень, наказів та доручень керівників, рішень відповідної ради та актів державних органів;
- 4) загальні інструкції з охорони праці та протипожежної безпеки;
- 5) порядок повідомлення службовцем місцевого самоврядування про відсутність на робочому місці;
- 6) порядок прийняття та передачі справ і майна службовцем місцевого самоврядування;
- 7) інші питання служби в органах місцевого самоврядування.

Стаття 35. Оцінювання результатів службової діяльності службовців місцевого самоврядування, які займають адміністративні посади

1. Оцінювання результатів службової діяльності службовців місцевого самоврядування, які займають адміністративні посади (крім керівника служби) (далі — оцінювання результатів службової діяльності), проводиться з метою визначення рівня виконання посадових обов'язків і поставлених завдань, результативності та ефективності служби в органах місцевого самоврядування, дотримання норм професійної етики, а також з метою планування їх кар'єри, виявлення необхідності підвищення рівня професійної компетентності.

Оцінювання результатів службової діяльності проводиться щороку безпосереднім керівником та керівником служби на підставі показників результативності, ефективності та якості, визначених з урахуванням посадових обов'язків службовця місцевого самоврядування.

Підсумки оцінювання результатів службової діяльності підписує безпосередній керівник службовця місцевого самоврядування та передає йому не пізніше п'яти робочих днів для ознайомлення під підпис. Затвердження підсумків оцінювання результатів службової діяльності здійснюється керівником служби після закінчення строку їх оскарження, передбаченого абзацом першим частини третьої цієї статті.

2. Підсумки оцінювання результатів службової діяльності містять негативну, позитивну або відмінну оцінку та її обґрунтування.

3. Підсумки оцінювання результатів службової діяльності можуть бути оскаржені до керівника служби протягом 10 робочих днів з моменту ознайомлення з ними службовця місцевого самоврядування у порядку, передбаченому частинами першою і другою статті 15 цього Закону.

У разі затвердження керівником служби підсумків оцінювання результатів службової діяльності, які містять негативну оцінку, вони можуть бути оскаржені службовцем місцевого самоврядування, який займає адміністративну посаду, шляхом звернення із скаргою до відповідного органу державної влади або безпосередньо до суду.

Службовець місцевого самоврядування, який займає адміністративну посаду, має право висловити свої зауваження щодо підсумків оцінювання результатів службової діяльності, які долучаються до його особової справи.

4. У разі негативної оцінки результатів службової діяльності службовця місцевого самоврядування, який займає адміністративну посаду, він підлягає звільненню із займаної посади на підставі пункту 3 частини першої статті 45 цього Закону.

5. Відмінна оцінка результатів службової діяльності службовця місцевого самоврядування є підставою для його преміювання за підсумками року.

6. Результати діяльності службовців місцевого самоврядування, які перебувають на посаді менше одного року, вагітних жінок чи жінок, які працюють менше одного року після виходу на роботу з відпустки у зв'язку з вагітністю та пологами, осіб, які працюють менше одного року після виходу на роботу з відпустки для догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку, відпустки без збереження заробітної плати для догляду за дитиною до досягнення нею шестирічного віку або прийняті на посаду на визначений строк, оцінюванню не підлягають.

7. Порядок оцінювання результатів службової діяльності службовців місцевого самоврядування регулюється Положенням про проведення оцінювання результатів службової діяльності, яке затверджується керівником служби.

Методичні рекомендації щодо оцінювання результатів службової діяльності службовців місцевого самоврядування затверджуються центральним органом виконавчої влади, який забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби.

Стаття 36. Підвищення рівня професійної компетентності службовців місцевого самоврядування

1. Підвищення рівня професійної компетентності службовців місцевого самоврядування проводиться за кошти місцевого бюджету та інших не заборонених законом джерел у формі професійних програм, спеціальних курсів, тематичних семінарів, тренінгів, стажування та шляхом навчання, у тому числі підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації у відповідних вищих навчальних закладах згідно із законодавством.

2. Керівник служби забезпечує у межах витрат, передбачених на утримання відповідних органів місцевого самоврядування, організацію підвищення кваліфікації службовців місцевого самоврядування.

3. Підвищення рівня професійної компетентності службовців місцевого самоврядування проводиться протягом проходження служби, а підвищення кваліфікації — не рідше одного разу на п'ять років.

Необхідність підвищення кваліфікації службовця місцевого самоврядування визначається його безпосереднім керівником та службою персоналу за підсумками оцінювання результатів службової діяльності.

4. Керівник служби забезпечує підвищення кваліфікації службовців місцевого самоврядування, які вперше призначені, затверджені чи обрані на посаду служби в органі місцевого самоврядування, у межах відповідних видатків.

5. З метою підвищення рівня професійної компетентності та кваліфікації службовців місцевого самоврядування може проводитися їх стажування з відривом від служби строком від одного до шести місяців на іншій посаді у тому самому або іншому органі місцевого самоврядування. Порядок стажування службовців місцевого самоврядування визначає керівник служби.

На строк стажування за службовцем місцевого самоврядування зберігаються його посада та заробітна плата за основним місцем роботи.

Методичні рекомендації щодо стажування службовців місцевого самоврядування затверджуються центральним органом виконавчої влади, який забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби, за погодженням із всеукраїнськими асоціаціями органів місцевого самоврядування.

6. В органах місцевого самоврядування може здійснюватися стажування громадян з числа молоді, які не перебувають на посадах служби в органах місцевого самоврядування, строком до двох місяців у порядку, визначеному керівником служби.

Стаття 37. Індивідуальна програма підвищення рівня професійної компетентності службовця місцевого самоврядування

1. У разі виявлення необхідності підвищення рівня професійної компетентності службовця місцевого самоврядування за підсумками оцінювання результатів службової діяльності разом із службою персоналу готує індивідуальну програму підвищення рівня професійної компетентності.

Індивідуальна програма підвищення рівня професійної компетентності погоджується безпосереднім керівником службовця місцевого самоврядування і затверджується керівником служби.

2. До індивідуальної програми підвищення рівня професійної компетентності службовця місцевого самоврядування можуть включатися перепідготовка, підвищення кваліфікації, стажування та самоосвіта.

3. Методичні рекомендації щодо індивідуальної програми проходження перепідготовки, підвищення кваліфікації службовця місцевого самоврядування затверджуються центральним органом виконавчої влади, який забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби.

Стаття 38. Організація наставництва службовця місцевого самоврядування

1. Для надання консультацій та методичної допомоги службовцю місцевого самоврядування, який вперше вступив на службу в органи місцевого самоврядування на посаду категорії "Б", з питань, пов'язаних з виконанням його посадових обов'язків, запроваджується наставництво.

Наставництво встановлюється тривалістю до трьох місяців залежно від рівня професійної компетентності службовця місцевого самоврядування і може здійснюватися протягом випробувального строку.

2. Наставництво здійснює безпосередній керівник або інший службовець місцевого самоврядування, визначений керівником служби, який відповідає таким вимогам:

1) вища освіта не нижче ступеня магістра;

2) досвід роботи на посаді служби в органі місцевого самоврядування чи посаді державної служби не менше двох років.

Стаття 39. Просування службовця місцевого самоврядування, який займає адміністративну посаду, по службі

1. Просування службовця місцевого самоврядування по службі здійснюється шляхом зайняття вищої посади за результатами конкурсу відповідно до цього Закону.

Стаття 40. Відрядження службовця місцевого самоврядування

1. Службовець місцевого самоврядування може бути направлений у відрядження для виконання завдань, пов'язаних з його службовою діяльністю.

2. Керівник служби визначає місце, тривалість (у тому числі необхідність роботи у вихідні, святкові та неробочі дні), дату завершення відрядження та завдання до виконання.

3. Строк відрядження службовця місцевого самоврядування не може перевищувати 60 днів, крім визначених Кабінетом Міністрів України випадків.

Направлення службовця місцевого самоврядування у відрядження на більш тривалий строк можливе лише за його письмовою згодою.

4. Службовець місцевого самоврядування, який перебуває у відрядженні, зобов'язаний виконувати посадові обов'язки у вихідні, святкові та неробочі дні, а також після закінчення робочого часу, якщо цього потребує завдання до виконання, з компенсацією за таку роботу відповідно до закону з урахуванням вимог законодавства про працю.

5. Службовцю місцевого самоврядування відшкодовуються витрати та надаються інші компенсації у зв'язку з направленням у відрядження у порядку, визначеному відповідною радою.

6. За службовцем місцевого самоврядування на період відрядження зберігаються його посада та заробітна плата.

7. Рішення щодо направлення службовця місцевого самоврядування у відрядження та визначення його тривалості приймається з урахуванням його сімейного стану та інших особистих обставин.

Не допускається направлення у відрядження вагітних жінок і жінок, що мають дітей віком до трьох років.

Не допускається направлення у відрядження без їх згоди жінок, що мають дітей віком від трьох до 14 років або дітей-інвалідів.

Стаття 41. Стаж служби в органах місцевого самоврядування

1. Стаж служби в органах місцевого самоврядування дає право на встановлення службовцю місцевого самоврядування надбавки за вислугу років, надання додаткової оплачуваної відпустки.

2. До стажу служби в органах місцевого самоврядування зараховується період роботи на посадах, на які поширюється дія цього Закону, на керівних посадах і посадах спеціалістів у виконавчих органах асоціацій органів місцевого самоврядування, якщо до цього працівник перебував на службі в органах місцевого самоврядування або на державній службі і після звільнення з посади у зазначених органах повернувся на службу в органи місцевого самоврядування або на державну службу, а також на посадах і в органах, час роботи в яких зараховується до стажу державної служби.

Стаття 42. Припинення служби в органах місцевого самоврядування

1. Служба в органах місцевого самоврядування для осіб, які займають виборні посади, припиняється з підстав, визначених Законом України "Про місцеве самоврядування в Україні" та передбачених частиною другою цієї статті, а також у випадках вчинення дисциплінарного проступку у вигляді невиконання або неналежного виконання посадових обов'язків, розпоряджень, наказів та доручень керівників, прийнятих у межах їх повноважень, рішень відповідної ради та перевищення своїх повноважень, якщо він не містить

складу злочину або адміністративного правопорушення.

Припинення служби в органі місцевого самоврядування службовцем, який займає виборну посаду служби в органі місцевого самоврядування, здійснюється у порядку та строки, визначені законом.

2. Служба в органах місцевого самоврядування припиняється у разі:

- 1) звільнення у зв'язку із втратою права на службу в органах місцевого самоврядування або його обмеження;
- 2) звільнення за ініціативою службовця місцевого самоврядування;
- 3) звільнення за ініціативою керівника служби;
- 4) звільнення у зв'язку із закінченням строку призначення, затвердження чи обрання;
- 5) звільнення у зв'язку з обставинами, що склалися незалежно від волі сторін;
- 6) звільнення у зв'язку із застосуванням заборони, передбаченої Законом України "Про очищення влади";
- 7) незгоди службовця місцевого самоврядування на проходження служби в органі місцевого самоврядування у разі зміни її істотних умов;
- 8) досягнення службовцем місцевого самоврядування шістдесятип'ятирічного віку, якщо інше не передбачено законом;
- 9) визнання службовця місцевого самоврядування безвісно відсутнім або оголошення його померлим згідно з рішенням суду, що набрало законної сили;
- 10) смерті службовця місцевого самоврядування.

Вибори сільських, селищних, міських голів, депутатів місцевих рад, зміна службовців місцевого самоврядування, які займають виборні посади, керівника служби не є підставою для звільнення службовців місцевого самоврядування з адміністративних посад.

Стаття 43. Звільнення у зв'язку з втратою права на службу в органах місцевого самоврядування або його обмеження

1. Підставами для звільнення службовців, які займають виборні та адміністративні посади, у зв'язку із втратою права на службу в органах місцевого самоврядування або його обмеження є:

- 1) припинення громадянства України або виїзду на постійне проживання за межі України;
- 2) набуття громадянства іншої держави;
- 3) набрання законної сили рішенням суду про притягнення службовця місцевого самоврядування до відповідальності за корупційне правопорушення або правопорушення, пов'язане з корупцією, яким застосовано до нього покарання або накладено на нього стягнення у виді позбавлення права займати певні посади або провадити певну діяльність, пов'язану з виконанням функцій держави або місцевого самоврядування, або таку, що прирівнюється до цієї діяльності;
- 4) набрання законної сили обвинувальним вироком суду щодо службовця місцевого самоврядування за вчинення умисного злочину та/або встановлення заборони провадити діяльність, пов'язану із здійсненням функцій і повноважень місцевого самоврядування;
- 5) порушення обмеження щодо спільної роботи близьких осіб, передбаченого Законом України "Про запобігання корупції";
- 6) порушення обмежень, передбачених частиною третьою статті 14 цього Закону.

2. У разі виявлення підстав для звільнення службовця, визначених пунктами 1—4 частини першої цієї статті, керівник служби зобов'язаний його звільнити у триденний строк. Звільнення з посади на підставі пункту 5 частини першої цієї статті здійснюється у разі, коли службовця місцевого самоврядування, який перебуває у підпорядкуванні, неможливо перевести за його згодою на іншу посаду.

Стаття 44. Звільнення за ініціативою службовця місцевого самоврядування, який перебуває на адміністративній посаді

1. Службовець місцевого самоврядування, який перебуває на адміністративній посаді,

має право звільнитися за власним бажанням, попередивши про це керівника служби письмово не пізніше, ніж за два тижні до дня звільнення.

2. Службовець місцевого самоврядування може бути звільнений до закінчення строку, передбаченого частиною першою цієї статті, за домовленістю з керівником служби, якщо таке звільнення не перешкоджатиме належному виконанню обов'язків органом місцевого самоврядування.

3. Керівник служби зобов'язаний звільнити службовця місцевого самоврядування у строк, зазначений у заяві, у разі неможливості продовження виконання посадових обов'язків та проходження служби в органах місцевого самоврядування (переїзд на нове місце проживання; переведення чоловіка або дружини на роботу в іншу місцевість; вступ до навчального закладу; неможливість проживання у даній місцевості, підтверджена медичним висновком; вагітність; догляд за дитиною до досягнення нею чотирнадцятирічного віку або дитиною-інвалідом; догляд за хворим членом сім'ї відповідно до медичного висновку або інвалідом

I групи; вихід на пенсію; прийняття на роботу за конкурсом, а також з інших поважних причин).

Стаття 45. Звільнення за ініціативою керівника служби

1. Службовець місцевого самоврядування, який займає адміністративну посаду, може бути звільнений за ініціативою керівника служби у разі:

1) скорочення чисельності або штату, реорганізації чи ліквідації органу місцевого самоврядування;

2) нез'явлення на службі протягом більш як 120 днів підряд внаслідок тимчасової непрацездатності (без урахування часу відпустки у зв'язку з вагітністю та пологами), якщо законом не встановлено більш тривалий строк збереження місця роботи (посади) у разі відповідного захворювання.

За службовцем місцевого самоврядування, який втратив працездатність під час виконання службових обов'язків, посада зберігається до відновлення працездатності або встановлення інвалідності;

3) отримання негативної оцінки результатів службової діяльності;

4) встановлення невідповідності рівня професійної компетентності службовця місцевого самоврядування протягом строку випробування;

5) вчинення дисциплінарного проступку, який передбачає звільнення.

Службовець місцевого самоврядування, який займає адміністративну посаду, може бути звільнений за ініціативою керівника служби з інших підстав, визначених законом.

2. Процедура звільнення службовців місцевого самоврядування на підставі пункту 1 частини першої цієї статті визначається законодавством про працю.

Звільнення на підставі пункту 1 частини першої цієї статті допускається лише у разі, коли службовця місцевого самоврядування не може бути переведено на іншу посаду за умови відповідності рівня професійної компетентності службовця, в тому числі в іншому органі місцевого самоврядування, або якщо він відмовляється від такого переведення.

Службовець місцевого самоврядування, який звільняється на підставі пункту 1 частини першої цієї статті, у випадку створення в органі місцевого самоврядування, з якого його було звільнено, нової посади чи вивільнення наявних посад, що відповідають кваліфікації такого службовця місцевого самоврядування, повинен бути прийнятий на службу протягом шести місяців з дня звільнення без конкурсного відбору за його заявою, якщо він був призначений на посаду, яку скорочено, за результатами конкурсного відбору.

Стаття 46. Звільнення у зв'язку із закінченням строку призначення затвердження чи обрання

1. У разі призначення на адміністративну посаду в органах місцевого самоврядування на визначений строк службовець місцевого самоврядування звільняється з неї в останній

день такого строку.

2. Службовець місцевого самоврядування, призначений на адміністративну посаду на період заміщення тимчасово відсутнього службовця місцевого самоврядування, за яким зберігалася посада, звільняється з посади в останній робочий день перед днем виходу на службу тимчасово відсутнього службовця місцевого самоврядування.

У такому разі тимчасово відсутній службовець місцевого самоврядування зобов'язаний письмово повідомити керівникові служби не пізніше ніж за 14 робочих днів про вихід на службу.

3. Службовець, який займає виборну посаду служби в органах місцевого самоврядування (крім сільського, селищного, міського голови), звільняється з неї з моменту припинення повноважень відповідної ради.

Стаття 47. Звільнення у зв'язку з обставинами, що склалися незалежно від волі сторін

1. Службовець місцевого самоврядування звільняється у зв'язку з обставинами, що склалися незалежно від волі сторін, у разі:

- 1) поновлення особи відповідно до судового рішення, що набрало законної сили, на посаді служби в органі місцевого самоврядування, яку вона раніше займала;
- 2) неможливості виконувати посадові обов'язки за станом здоров'я за наявності медичного висновку, порядок надання якого визначається центральним органом виконавчої влади, який забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби, разом із центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування і реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я;
- 3) набрання законної сили рішенням суду про визнання особи недієздатною або про обмеження дієздатності особи.

2. Звільнення на підставі пунктів 1 і 2 частини першої цієї статті допускається лише у разі, коли службовця місцевого самоврядування не може бути переведено на іншу посаду (за умови його відповідності вимогам професійної компетентності), або якщо він відмовляється від такого переведення.

Стаття 48. Зміна істотних умов служби

1. Зміною істотних умов служби вважається зміна:

- 1) належності посади служби в органі місцевого самоврядування до іншої категорії посад;
- 2) функцій та основних посадових обов'язків;
- 3) вимог до освітньо-кваліфікаційного рівня, пряму підготовки (спеціальності) та/або досвіду роботи;
- 4) умов (системи та розмірів) оплати праці або соціально-побутового забезпечення;
- 5) встановлення або скасування неповного робочого часу;
- 6) місця розташування органу місцевого самоврядування (його переміщення до іншого населеного пункту).

Не вважається зміною істотних умов служби зміна найменування структурного підрозділу органу місцевого самоврядування або посади, не пов'язана із зміною функцій та основних посадових обов'язків.

2. Про зміну істотних умов служби в органі місцевого самоврядування службовець місцевого самоврядування повинен бути повідомлений керівником служби у письмовій формі не пізніше ніж за 60 днів, крім випадків підвищення заробітної плати.

У разі незгоди щодо продовження проходження служби в органі місцевого самоврядування у зв'язку із зміною істотних умов служби, крім зміни, визначеної пунктом 3 частини першої цієї статті, службовець місцевого самоврядування не пізніше як за 60 днів з дати ознайомлення з повідомленням про зміну істотних умов служби подає керівникові служби заяву про звільнення на підставі пункту 7 частини другої статті 42 цього Закону або

клопотання про переведення на іншу рівнозначну посаду.

У разі надходження клопотання про переведення на іншу рівнозначну посаду керівник служби пропонує службовцю місцевого самоврядування іншу рівнозначну вакантну посаду, яка відповідає рівню професійної компетентності службовця місцевого самоврядування. У разі відсутності таких вакантних посад службовець місцевого самоврядування звільняється на підставі пункту 7 частини другої статті 42 цього Закону.

3. Якщо протягом 60 днів з дати ознайомлення службовця місцевого самоврядування з повідомленням про зміну істотних умов служби від нього не надійшла заява, зазначена в абзаці другому частини другої цієї статті, службовець місцевого самоврядування вважається таким, що погодився на зміну істотних умов служби.

4. У разі незгоди службовця місцевого самоврядування із зміною істотних умов служби він має право оскаржити відповідне рішення в порядку, визначеному статтею 15 цього Закону.

Стаття 49. Соціальні гарантії у разі звільнення службовця місцевого самоврядування

1. У разі звільнення на підставі пункту 1 частини першої статті 45, пунктів 1 і 2 частини першої статті 47 цього Закону службовцю місцевого самоврядування виплачується вихідна допомога у розмірі середньомісячної заробітної плати.

Стаття 50. Передача справ і майна

1. Службовець місцевого самоврядування зобов'язаний до звільнення з посади чи переведення на іншу посаду служби в органі місцевого самоврядування передати справи і довірене у зв'язку з виконанням посадових обов'язків майно (далі — майно) особі, уповноваженій керівником служби. Уповноважена особа зобов'язана прийняти справи і майно. 2. Факт передачі справ і майна засвідчується актом, який складається у двох примірниках і підписується уповноваженою особою відповідного органу місцевого самоврядування, керівником служби персоналу такого органу та службовцем, який звільняється. Один примірник акта видається службовцю місцевого самоврядування, який звільняється, інший примірник або його копія долучається до особової справи такого службовця.

3. У випадку ухилення службовця місцевого самоврядування від виконання обов'язку щодо передачі справ і майна може бути змінена підстава звільнення, зокрема на звільнення у порядку дисциплінарної відповідальності.

4. У разі коли умисне невиконання обов'язку щодо передачі справ і майна призвело до виникнення суттєвої загрози публічним інтересам, особа може бути притягнена до юридичної (кримінальної та цивільної) відповідальності.

Стаття 51. Оформлення припинення служби в органах місцевого самоврядування

1. Припинення служби в органах місцевого самоврядування осіб, які займають адміністративні посади, крім осіб, зазначених у частині п'ятій статті 8 цього Закону, оформляється відповідним актом керівника служби про звільнення службовця місцевого самоврядування.

2. У разі смерті службовця місцевого самоврядування керівником служби видається акт про припинення служби службовцем місцевого самоврядування з дня смерті.

3. Відомості про звільнення з посади служби в органі місцевого самоврядування заносяться до особової справи службовця місцевого самоврядування та його трудової книжки із зазначенням підстави припинення служби та дати звільнення з посади.

4. Служба персоналу відповідного органу місцевого самоврядування зобов'язана видати звільненій особі завірену копію наказу про звільнення та належно оформлену трудову книжку у день звільнення.

5. Розрахунок із звільненою особою проводиться у день звільнення.

Розділ IV

ОПЛАТА ПРАЦІ, ЗАОХОЧЕННЯ І СОЦІАЛЬНІ ГАРАНТІЇ

Стаття 52. Оплата праці службовців місцевого самоврядування

1. Держава визначає загальні вимоги до оплати праці службовців місцевого самоврядування та мінімальні посадові оклади службовців місцевого самоврядування.

2. Місцеві ради визначають умови оплати праці службовців місцевого самоврядування з урахуванням місцевих потреб та можливостей відповідного місцевого бюджету виходячи з необхідності забезпечення добору висококваліфікованого персоналу.

3. Заробітна плата службовця місцевого самоврядування складається з:

- 1) посадового окладу;
- 2) надбавки за вислугу років;
- 3) надбавки за ранг;
- 4) виплати за додаткове навантаження у зв'язку з виконанням обов'язків тимчасово відсутнього службовця місцевого самоврядування за рахунок економії фонду оплати праці органу місцевого самоврядування;
- 5) премії (у разі встановлення).

4. Відповідно до результатів роботи та підсумків оцінювання результатів службовчої діяльності службовці місцевого самоврядування можуть отримувати премії. До премій службовця місцевого самоврядування належать:

- 1) премія за підсумками оцінювання результатів службовчої діяльності;
- 2) місячна або квартальна премія відповідно до особистого внеску службовця місцевого самоврядування в загальний результат роботи органу місцевого самоврядування.

Загальний розмір премій, які може отримати службовець місцевого самоврядування за рік, не повинен перевищувати 30 відсотків загального розміру його заробітної плати за рік.

5. Скорочення обсягу бюджетних асигнувань не може бути підставою для зменшення посадових окладів, надбавок до них.

Стаття 53. Посадовий оклад службовця місцевого самоврядування

1. Посади служби в органах місцевого самоврядування з метою встановлення розмірів посадових окладів поділяються на такі групи оплати праці:

- 1) до першої групи належать посади сільського, селищного, міського голови, голови районної, районної у місті, обласної ради;
- 2) до другої групи належать посади секретаря міської ради, заступників міського голови, першого заступника голови обласної ради, заступника міського голови — секретаря Київської міської ради;

3) до третьої групи належать посади секретаря сільської, селищної ради, заступників сільського, селищного голови, заступників голів районної, районної у місті, обласної ради;

4) до четвертої групи належать посади голів постійних комісій з питань бюджету обласної, Київської та Севастопольської міської ради (у разі коли службовець працює у відповідній раді на постійній основі), керуючого справами (секретаря) виконавчого комітету сільської, селищної, міської, районної у місті ради, керуючого справами виконавчого апарату районної, обласної, Севастопольської міської ради, керуючого справами секретаріату Київської міської ради;

5) до п'ятої групи належать посади керівників виконавчих органів (крім виконавчого комітету) сільської, селищної, міської, районної у місті ради;

6) до шостої групи належать посади керівників структурних підрозділів у складі секретаріату Київської міської ради, апарату сільської, селищної, міської, районної у місті ради та

її виконавчого комітету, виконавчих органів сільської, селищної, міської, районної у місті ради, виконавчого апарату районної, обласної ради і прирівняні до них посади;

7) до сьомої групи належать посади головних спеціалістів в органах місцевого самоврядування і прирівняні до них посади;

8) до восьмої групи належать посади провідних спеціалістів в органах місцевого самоврядування і прирівняні до них посади;

9) до дев'ятої групи належать посади спеціалістів в органах місцевого самоврядування і прирівняні до них посади.

Прирівняння посад до відповідних груп в органах місцевого самоврядування здійснюється Кабінетом Міністрів України за поданням центрального органу виконавчої влади, який забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері трудових відносин, за погодженням із центральним органом виконавчої влади, який забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби.

2. Схема посадових окладів службовців місцевого самоврядування затверджується відповідною місцевою радою за пропозицією сільського, селищного, міського голови, голови районної, районної у місті, обласної, Севастопольської міської ради виходячи з того, що:

1) в обласних, Київській та Севастопольській міських радах, міських (міст, які є адміністративними центрами областей, та міст з районним поділом) радах та їх виконавчих органах мінімальний розмір посадового окладу першої групи становить не більше шести розмірів мінімального посадового окладу державного службовця, а мінімальний розмір посадового окладу дев'ятої групи — не більше двох;

2) в районних радах, міських (міст без районного поділу обласного, республіканського (Автономної Республіки Крим) значення), районних у місті радах, міських (районного значення) радах та їх виконавчих органах мінімальний розмір посадового окладу першої групи становить не більше п'яти розмірів мінімального посадового окладу державного службовця, а мінімальний розмір посадового окладу дев'ятої групи — не більше одного;

3) в сільських, селищних радах та їх виконавчих органах мінімальний розмір посадового окладу першої групи становить не більше чотирьох розмірів мінімального посадового окладу державного службовця, а мінімальний розмір посадового окладу дев'ятої групи — не більше одного.

Посадовий оклад сільського, селищного, міського голови, голови районної, районної у місті, обласної, Севастопольської міської ради визначається відповідною місцевою радою окремо від посадових окладів інших службовців місцевого самоврядування шляхом таємного голосування.

3. Під час затвердження схеми посадових окладів службовців місцевого самоврядування або внесення до неї змін забезпечується рівномірна зміна розмірів посадових окладів для кожної групи посад.

Стаття 54. Надбавки, виплати та премії

1. Надбавка за вислугу років на службі в органі місцевого самоврядування встановлюється на рівні 3 відсотків посадового окладу службовця місцевого самоврядування за кожний рік стажу служби в органах місцевого самоврядування, але не більше ніж 50 відсотків посадового окладу.

2. Розмір надбавки за ранг службовця місцевого самоврядування затверджується органом місцевого самоврядування виходячи з розміру надбавки за ранг державного службовця, що затверджується Кабінетом Міністрів України.

3. Виплата за додаткове навантаження у зв'язку з виконанням обов'язків тимчасово відсутнього службовця місцевого самоврядування встановлюється керівником служби за поданням безпосереднього керівника працівника, який виконує обов'язки тимчасово відсутнього працівника, у межах економії фонду оплати праці для кожного службовця

місцевого самоврядування окремо відповідно до навантаження та результатів роботи такого службовця. Зазначена виплата не повинна перевищувати двох розмірів мінімальної заробітної плати і не може проводитися більше ніж протягом шести місяців. Обсяг такої виплати нараховується починаючи з шостого дня тимчасової відсутності службовця місцевого самоврядування.

4. Премії відповідно до особистого внеску службовця місцевого самоврядування в загальний результат роботи органу місцевого самоврядування виплачуються у межах фонду преміювання.

Установлення премій здійснюється керівником служби відповідно до затвердженого ним та погодженого з виборним органом первинної профспілкової організації (у разі її наявності) положення про преміювання відповідного органу.

5. Фонд преміювання встановлюється у розмірі 20 відсотків загального фонду посадових окладів за рік та економії фонду оплати праці за рік.

6. Місячна або квартальна премія сільському, селищному, міському голові, голові районної, районної у місті, обласної ради встановлюється згідно із цим Законом за рішенням відповідної ради шляхом таємного голосування.

Стаття 55. Соціально-побутове забезпечення

1. Службовцю місцевого самоврядування, який потребує поліпшення житлових умов, може надаватися службове житло в порядку, визначеному відповідною радою.

Стаття 56. Пенсійне забезпечення

1. Пенсійне забезпечення службовців місцевого самоврядування здійснюється на загальних засадах відповідно до Закону України “Про загальнообов’язкове державне пенсійне страхування”.

Стаття 57. Інші питання проходження служби в органах місцевого самоврядування

1. Режим роботи, час відпочинку, відпустки, дисциплінарна та майнова відповідальність службовців місцевого самоврядування, які займають адміністративні посади, визначаються відповідно до Закону України “Про державну службу” та інших законів.

2. Підстави, види і порядок відповідальності службовців місцевого самоврядування, які займають виборні посади, визначаються Конституцією України, Законом України “Про місцеве самоврядування в Україні”, цим та іншими законами.

Розділ V

ПРИКІНЦЕВІ ТА ПЕРЕХІДНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з 1 червня 2015 року, крім частини першої статті 54 цього Закону, яка набирає чинності з 1 січня 2016 року, та статті 56 цього Закону, яка набирає чинності одночасно із введенням в дію закону щодо призначення всіх пенсій, у тому числі спеціальних, на загальних підставах.

2. До приведення у відповідність із цим Законом законодавчі та інші нормативні акти застосовуються у частині, що не суперечить цьому Закону.

3. Закон України “Про місцеве самоврядування в Україні” (Відомості Верховної Ради України, 1997 р., № 24, ст. 170) доповнити статтею 581 такого змісту:

“Стаття 58(1). Патронатна служба

1. Київський та Севастопольський міський голова, міський голова (міста обласного і республіканського (Автономної Республіки Крим) значення), голова районної, районної у місті, обласної ради має право на формування власної патронатної служби (помічників, радників та консультантів) у межах загальної чисельності апарату ради та її виконавчих органів і витрат, передбачених на їх утримання.

2. Основними завданнями патронатної служби є:

- 1) консультування Київського та Севастопольського міського голови, міського голови (міста обласного і республіканського (Автономної Республіки Крим) значення), голови обласної, районної, районної у місті ради та підготовка необхідних для виконання його повноважень матеріалів;
- 2) організація зв'язків з посадовими особами інших органів державної влади та органів місцевого самоврядування, громадськістю, засобами масової інформації;
- 3) виконання доручень Київського та Севастопольського міського голови, міського голови (міста обласного і республіканського (Автономної Республіки Крим) значення), голови обласної, районної, районної у місті ради та підготовка необхідних для виконання його повноважень матеріалів.

Працівники патронатної служби не мають права давати доручення службовцям місцевого самоврядування.

3. Київський та Севастопольський міський голова, міський голова (міста обласного і республіканського (Автономної Республіки Крим) значення), голова районної, районної у місті, обласної ради самостійно:

- 1) на строк своїх повноважень визначає персональний склад своєї патронатної служби, призначає працівників патронатної служби на посади;
- 2) достроково звільняє з посади працівників патронатної служби без зазначення підстав такого звільнення.

4. Трудові відносини з працівниками патронатної служби припиняються в день припинення повноважень Київського та Севастопольського міського голови, міського голови (міста обласного і республіканського (Автономної Республіки Крим) значення), голови районної, районної у місті, обласної ради. Акт про звільнення приймається керівником служби.

5. На працівників патронатної служби поширюється дія законодавства про працю, за винятком статей 391 — 431, 492, 184 Кодексу законів про працю України.”.

4. З дня набрання чинності цим Законом втрачає чинність Закон України “Про службу в органах місцевого самоврядування” (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 33, ст. 175 із наступними змінами), крім статті 21 у частині пенсійного забезпечення посадових осіб місцевого самоврядування, яка застосовується для службовців органів місцевого самоврядування, зазначених у пунктах 1 — 3 частини другої статті 6 цього Закону, і втрачає чинність одночасно з набранням чинності статті 56 цього Закону.

5. У період з 1 червня 2015 року до набрання чинності частиною першою статті 54 цього Закону надбавка за вислугу років на службі в органах місцевого самоврядування встановлюється на рівні 1,5 відсотка посадового окладу службовця місцевого самоврядування за кожний рік стажу служби в органах місцевого самоврядування.

6. Умови оплати праці працівників апарату сільської, селищної, міської, районної у місті ради та їх виконавчого комітету, відділу, управління, іншого утвореного такою радою виконавчого органу, секретаріату Київської міської ради, виконавчого апарату обласної, районної, Севастопольської міської ради, які до набрання чинності цим Законом були посадовими особами місцевого самоврядування і посади яких відповідно до цього Закону не є посадами служби в органах місцевого самоврядування, визначаються Кабінетом Міністрів України і не можуть зменшувати розмір їх заробітної плати.

7. За особами, які відповідно до статті 21 Закону України “Про службу в органах місцевого самоврядування” (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 33, ст. 175) набули право на отримання додаткових оплачуваних відпусток більшої тривалості, ніж передбачено цим Законом, така тривалість додаткових відпусток зберігається.

8. Стаж служби в органах місцевого самоврядування за період роботи (служби) до набрання чинності цим Законом обчислюється у порядку і на умовах, передбачених зако-

нодавством, що діяло раніше.

9. Пенсія працівникам, які на день набрання чинності цим Законом мають не менш як 10 років стажу на посадах, віднесених до відповідних категорій посад в органах місцевого самоврядування, визначених статтею 14 Закону України “Про службу в органах місцевого самоврядування” (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 33, ст. 175) та актами Кабінету Міністрів України, призначається відповідно до статті 37 Закону України “Про державну службу” (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 52, ст. 490) у порядку, передбаченому для осіб, які мають не менш як 20 років стажу роботи на посадах, віднесених до категорій посад державних службовців.

10. Установити, що реалізація положень цього Закону здійснюється в межах коштів, передбачених у відповідному місцевому бюджеті на відповідний рік.

Сільським, селищним, міським головам, головам районних, районних у містах, обласних рад для реалізації норм Закону здійснити заходи, спрямовані на оптимізацію фонду оплати праці.

Нові умови оплати праці службовців місцевого самоврядування встановлюються в органі місцевого самоврядування після здійснення заходів, які забезпечать можливість запровадження таких умов оплати праці в межах кошторисних призначень.

11. Кабінету Міністрів України протягом шести місяців з дня набрання чинності цим Законом:

- 1) підготувати та подати на розгляд Верховної Ради України пропозиції щодо внесення змін до законодавчих актів України у зв'язку з прийняттям цього Закону;
- 2) привести власні нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом, прийняти нормативно-правові акти, необхідні для реалізації цього Закону;
- 3) забезпечити приведення нормативно-правових актів міністерств та інших центральних органів виконавчої влади у відповідність із цим Законом.

Закон України

Про поліцію місцевого самоврядування (муніципальну поліцію)

Цей Закон відповідно до Конституції України (254к/96-ВР), Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» (280/97-ВР), інших законів України визначає правові передумови для удосконалення державного управління у сфері охорони правопорядку, забезпечення прав і свобод людини і громадянина на основі його децентралізації, а також формування організаційно-правових механізмів забезпечення реалізації рішень органів місцевого самоврядування, що приймаються у сфері забезпечення законності, правопорядку, охорони прав, свобод і законних інтересів людини і громадянина.

Розділ 1. Загальні положення

Стаття 1. Основні терміни

1. Поліція місцевого самоврядування – спеціальний правоохоронний орган в системі місцевого самоврядування, що створюється міською (міста загальнодержавного, обласного значення), районною радою, радою об'єднаної територіальної громади у порядку визначеному цим Законом з метою виконання повноважень місцевого самоврядування щодо забезпечення на території, що перебуває під юрисдикцією відповідної ради, законності, правопорядку, охорони прав, свобод і законних інтересів громадян та утримується за рахунок коштів відповідного місцевого бюджету.

2. Працівник поліції місцевого самоврядування – громадянин України, який на постійній основі займає посаду в поліції місцевого самоврядування і виконує встановлені цим Законом, іншими нормативно-правовими актами повноваження щодо забезпечення на території, що перебуває під юрисдикцією відповідної ради, законності, правопорядку, охорони прав, свобод і законних інтересів громадян.

Стаття 2. Завдання поліції місцевого самоврядування

Основними завданнями поліції місцевого самоврядування є:

1. Завдання, що передаються від органів Міністерства внутрішніх справ України в процесі децентралізації управління у сфері охорони правопорядку, забезпечення прав і свобод людини і громадянина в межах території юрисдикції ради (рад):

забезпечення виконання окремих адміністративних стягнень – накладання штрафів;

охорона громадського порядку (у координації з підрозділами МВС);

особиста безпека громадян;

профілактика правопорушень;

охорона комунальних об'єктів і устаткування громадського користування.

2. Надання правової та соціальної допомоги громадянам, органам місцевого самоврядування, підприємствам, організаціям та установам, що здійснюють свою діяльність на території юрисдикції ради (рад).

3. Сприяти виконанню рішень відповідної ради (рад) та її виконавчих органів (прийнятих в межах самоврядних повноважень) з питань:

контролю за дотриманням земельного та природоохоронного законодавства, використанням і охороною земель, інших природних ресурсів загальнодержавного та місцевого значення;

благоустрою території, контролю за чистотою вулиць, парків, скверів та прибудинкових територій;

паркування автотранспорту;

охорони пам'яток історії і культури, архітектури та містобудування, палацово-паркових, паркових і садибних комплексів, природних заповідників;
організації торгівлі, громадського харчування та побутового обслуговування;
врятування життя людей, захисту їх здоров'я, збереження матеріальних цінностей у разі стихійного лиха, екологічних катастроф, епідемій, епізоотій, пожеж, інших надзвичайних ситуацій;

контролю за забезпеченням громадського порядку при проведенні зборів, мітингів, маніфестацій і демонстрацій, спортивних, видовищних та інших масових заходів.

4. Сприяння органам Міністерства внутрішніх справ України іншим правоохоронним органам у їх діяльності на території юрисдикції ради (рад) щодо забезпечення громадської безпеки.

Інші завдання можуть бути покладені на поліцію місцевого самоврядування виключно законом.

Стаття 3. Принципи організації та діяльності поліції місцевого самоврядування

Організація та діяльність поліції місцевого самоврядування здійснюється на принципах: законності;

гуманізму;

поваги до людини, її гідності, прав та свобод;

поєднання інтересів держави, суспільства і територіальної громади;

взаємодії з органами державної влади, органами місцевого самоврядування, іншими державними та недержавними органами, організаціями і установами, громадськими об'єднаннями, органами самоорганізації населення, громадянами;

гласності;

відповідальності, підзвітності і підконтрольності перед територіальними громадами та органами місцевого самоврядування, а у випадках передбачених законом – перед відповідними органами державної влади.

У підрозділах поліції місцевого самоврядування не допускається діяльність політичних партій, рухів та інших громадських об'єднань, що мають політичну мету. При виконанні службових обов'язків працівники поліції місцевого самоврядування незалежні від впливу будь-яких політичних партій, громадських об'єднань.

Стаття 4. Правова основа діяльності поліції місцевого самоврядування

1. Правовою основою діяльності поліції місцевого самоврядування є: Конституція України, цей Закон, інші законодавчі акти України, постанови Верховної Ради України, укази Президента України, постанови Кабінету Міністрів України, нормативні акти Міністерства внутрішніх справ України з питань визначених законом, Загальна декларація прав людини, міжнародні правові норми, ратифіковані у встановленому порядку.

2. Правовою основою діяльності поліції місцевого самоврядування є також статут територіальної громади, положення про поліцію місцевого самоврядування, дисциплінарний статут поліції місцевого самоврядування, затверджені відповідними місцевими радами, інші рішення органів місцевого самоврядування.

Стаття 5. Територіальна основа поліції місцевого самоврядування

1. Поліція місцевого самоврядування створюється:

- міською (місто загальнодержавного чи обласного значення), районною радою;
- радою об'єднаної територіальної громади, що була утворена відповідно до Закону України «Про добровільне об'єднання територіальних громад»;
- кількома сусідніми міськими (районними) радами – об'єднана поліція місцевого самоврядування.

2. У разі прийняття відповідною радою (радами) рішення про не створення поліції місцевого самоврядування її завдання та повноваження здійснюють територіальні органи Міністерства внутрішніх справ України на договірних засадах.

3. Поліція місцевого самоврядування здійснює свою діяльність виключно в межах території юрисдикції ради (рад), яка прийняла рішення про її створення за виключенням випадків переслідування злочинців на прилеглий території.

Стаття 6. Правовий статус, організаційна структура та штатна чисельність поліції місцевого самоврядування

Поліція місцевого самоврядування – є спеціальним правоохоронним органом системи місцевого самоврядування, до складу якого входять підрозділи патрульно-постової служби, інші підрозділи, утворені за рішенням відповідної ради (рад).

Структуру та чисельність поліції місцевого самоврядування затверджує відповідна рада (ради) з урахуванням нормативів визначених Кабінетом Міністрів України.

Підрозділи поліції місцевого самоврядування не входять до структури територіальних органів Міністерства внутрішніх справ України.

Стаття 7. Діяльність поліції місцевого самоврядування та права і свободи людини і громадянина

1. Поліція місцевого самоврядування виконує свої завдання неупереджено, у точній відповідності із законом. Ніякі виняткові обставини або вказівки службових осіб не можуть бути підставою для будь-яких незаконних дій або бездіяльності поліції місцевого самоврядування. Для забезпечення громадського порядку працівники поліції місцевого самоврядування зобов'язані вживати необхідних заходів незалежно від свого підпорядкування.

2. Поліція місцевого самоврядування поважає гідність особи і виявляє до неї гуманне ставлення, захищає права людини незалежно від її соціального походження, майнового та іншого стану, расової та національної належності, громадянства, віку, мови та освіти, ставлення до релігії, статі, політичних та інших переконань.

3. Поліція місцевого самоврядування не розголошує відомостей, що стосуються особистого життя людини, принижують її честь і гідність, якщо виконання обов'язків не вимагає іншого.

4. Поліція місцевого самоврядування тимчасово, в межах чинного законодавства, обмежує права і свободи громадян, якщо без цього не можуть бути виконані покладені на неї обов'язки, й зобов'язана дати їм пояснення з цього приводу.

5. Поліція місцевого самоврядування при адміністративному затриманні осіб: забезпечує затриманим особам з моменту затримання право захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника, реалізацію інших прав затриманих осіб; негайно, але не пізніше як через дві години після затримання осіб повідомляє про їх місцезнаходження родичам та у разі заявлення усної або письмової вимоги - захиснику, а також адміністрації за місцем роботи чи навчання;

у разі необхідності вживає заходів щодо негайного надання медичної та іншої допомоги затриманим особам.

6. У разі заявлення затриманими особами усної або письмової вимоги про залучення захисника працівники поліції місцевого самоврядування не мають права вимагати від них надання будь-яких пояснень або свідчень до прибуття захисника. Про заявлення вимоги про залучення захисника або про відмову у залученні захисника у протоколі затримання робиться відповідний запис, який скріплюється підписом затриманої особи.

7. Особам при адміністративному затриманні працівниками поліції місцевого самоврядування:

повідомляються підстави та мотиви такого затримання;

надаються усно роз'яснення частини першої статті 63 Конституції України, права відмовитися від надання будь-яких пояснень або свідчень до прибуття захисника та одночасно в друкованому вигляді - роз'яснення статей 28, 29, 55, 56, 59, 62 і 63 Конституції України та прав осіб, затриманих, встановлених законами, у тому числі права здійсню-

вати захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання особи, права відмовитися від надання будь-яких пояснень або свідчень до прибуття захисника;

забезпечується можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника.

8. У разі невиконання працівниками поліції місцевого самоврядування вимог, встановлених цією статтею, особа, права якої були порушені, та/або її представники (родичі, захисник) можуть звернутися до суду із заявою про відшкодування шкоди у встановленому законом порядку. При цьому такі особи звільняються від сплати державного мита.

9. Відшкодуванню підлягають у повному обсязі:

1) заробіток та інші грошові доходи, які особа втратила внаслідок незаконних дій або бездіяльності працівників поліції місцевого самоврядування;

2) майно (в тому числі гроші, грошові вклади і відсотки по них, цінні папери та відсотки по них, частка у статутному фонді господарського товариства, учасником якого був громадянин, та прибуток, який він не отримав відповідно до цієї частки, інші цінності), вартість вилученого майна, якщо його повернення в натурі та в тому ж стані стало неможливим;

3) суми, сплачені громадянином у зв'язку з поданням йому юридичної допомоги;

4) моральна шкода.

10. Відшкодування моральної шкоди провадиться у разі, коли незаконні дії або бездіяльність працівників поліції місцевого самоврядування завдали моральної втрати громадянину, моральних страждань, призвели до порушення його нормальних життєвих зв'язків, вимагають від нього додаткових зусиль для організації свого життя.

11. Моральною шкодою визнаються страждання, заподіяні громадянину внаслідок фізичного чи психічного впливу, що призвело до погіршення або позбавлення можливостей реалізації ним своїх звичок і бажань, погіршення відносин з оточуючими людьми, інших негативних наслідків морального характеру.

12. Працівники поліції місцевого самоврядування несуть матеріальну відповідальність за шкоду, завдану незаконними діями або бездіяльністю в межах, встановлених законом.

13. У приміщеннях і на виділених територіях, де знаходяться органи і підрозділи поліції місцевого самоврядування, забороняється організація діяльності суб'єктів господарювання незалежно від форми власності та виду господарської діяльності за винятком діяльності з надання послуг харчування працівників органів та підрозділів внутрішніх справ та послуг з ремонту засобів зв'язку і телекомунікацій.

Стаття 8. Положення про поліцію місцевого самоврядування

1. Положення про поліцію місцевого самоврядування розробляється на підставі Типового положення про поліцію місцевого самоврядування і затверджується радою (радами), яка прийняла рішення про її створення.

2. В Положенні зазначається:

найменування та структура поліції місцевого самоврядування;

порядок призначення на посади та звільнення з посад начальника та працівників поліції місцевого самоврядування;

підпорядкованість, підзвітність і підконтрольність поліції місцевого самоврядування та її працівників;

завдання поліції місцевого самоврядування;

обов'язки і права поліції місцевого самоврядування та гарантії діяльності її працівників;

фінансування та матеріально-технічне забезпечення поліції місцевого самоврядування.

2. Типове положення про поліцію місцевого самоврядування затверджується Кабінетом Міністрів України.

Стаття 9. Дисциплінарний статут поліції місцевого самоврядування

1. Дисциплінарний статут поліції місцевого самоврядування затверджується місцевою

радою (радами), яка прийняла рішення про її створення відповідно до Типового дисциплінарного статуту поліції місцевого самоврядування.

2. Типовий дисциплінарний статут поліції місцевого самоврядування затверджується Кабінетом Міністрів України.

Стаття 10. Відповідальність, підзвітність і підконтрольність поліції місцевого самоврядування

1. Поліція місцевого самоврядування та її працівники відповідальні, підзвітні і підконтрольні територіальній громаді, місцевій раді, яка прийняла рішення щодо її створення, та відповідному міському голові, голові районної ради, сільському, селищному голові (в об'єднаній територіальній громаді).

2. В межах, визначених відповідною місцевою радою, поліція місцевого самоврядування та її працівники підзвітні і підконтрольні виконавчим органам (апарату) ради.

3. Поліція місцевого самоврядування підзвітна і підконтрольна органам Міністерства внутрішніх справ України з питань:

а) сприяння територіальним органам Міністерства внутрішніх справ України у здійсненні ними на території, що перебуває під юрисдикцією відповідної міської, районної ради (рад), завдань, визначених Законом України «Про міліцію»;

б) зберігання спеціальних засобів, інформації та документів з обмеженим доступом;

в) професійної підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації працівників поліції місцевого самоврядування.

Стаття 11. Взаємодія поліції місцевого самоврядування з органами Міністерства внутрішніх справ України

1. Організація взаємодії поліції місцевого самоврядування з органами Міністерства внутрішніх справ України покладається на голову відповідної районної, обласної державної адміністрації.

2. Така взаємодія здійснюється на підставі договору між місцевою радою (радами), яка прийняла рішення про створення поліції місцевого самоврядування і відповідним територіальним органом Міністерства внутрішніх справ України та передбачає:

складання спільних планів розстановки сил і засобів патрульно-постових служб за єдиною дислокацією;

проведення спільних дій (за згодою міського голови, голови районної ради) щодо охорони громадського порядку, громадської безпеки, охорони прав і свобод громадян у місцях скупчення людей, проведення спортивних та розважальних заходів;

налагодження постійно діючих каналів обміну оперативної інформації щодо криміногенної ситуації в місті, районі;

проведення спільних заходів щодо службової підготовки особового складу поліції місцевого самоврядування та органів Міністерства внутрішніх справ України.

3. У разі запровадження військового чи надзвичайного стану, проведення антитерористичних операцій міський голова, голова районної ради, сільський, селищний голова (в об'єднаній територіальній громаді), може передати поліцію місцевого самоврядування під оперативне командування територіального органу Міністерства внутрішніх справ України.

Стаття 12. Взаємодія поліції місцевого самоврядування з органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами, організаціями та громадськими об'єднаннями

1. Виконавчі органи сільської, селищної, міської ради, апарат відповідної районної ради (рад), підприємства, установи, організації, громадські об'єднання, що перебувають на території юрисдикції ради (рад), яка прийняла рішення про створення поліції місцевого самоврядування, зобов'язані сприяти їй у вирішенні поставлених перед нею завдань щодо охорони громадського порядку, прав і свобод громадян.

2. Поліція місцевого самоврядування має право залучати громадян (за їх згодою та у

встановленому законом порядку) до проведення профілактичних та інших заходів з охорони громадського порядку, прав і свобод громадян. Примусове залучення громадян до співробітництва з поліцією місцевого самоврядування забороняється.

Розділ 2. Організація поліції місцевого самоврядування

Стаття 13. Створення та ліквідація поліції місцевого самоврядування

1. Поліція місцевого самоврядування створюється в містах загальнодержавного, обласного значення, в районах та об'єднаних сільських, селищних територіальних громадах за рішенням відповідної місцевої ради та здійснює свою діяльність в межах території, на яку поширюється юрисдикція цієї ради.

2. Представницькі органи міст, районів та об'єднаних територіальних громад, що межують між собою, можуть прийняти рішення про створення об'єднаної поліції місцевого самоврядування.

3. Рішення про ліквідацію поліції місцевого самоврядування може бути прийняте відповідною радою (радами) у разі неспроможності її утримання за рахунок коштів місцевого бюджету або з інших підстав, визначених законом.

4. У разі коли діяльність поліції місцевого самоврядування не відповідає її завданням або спрямована на порушення вимог чинного законодавства, вона може бути ліквідована за рішенням суду, яке приймається за зверненням відповідного міського, районного прокурора.

5. У разі прийняття рішення про ліквідацію поліції місцевого самоврядування її працівники звільняються з роботи згідно з чинним законодавством України, а її майно передається в управління фонду комунального майна або іншому виконавчому органу ради (рад), яка прийняла рішення про її створення.

6. У разі, коли міська, районна рада не приймає рішення про утворення поліції місцевого самоврядування або приймає рішення про її ліквідацію чи вона ліквідується за рішенням суду, завдання та обов'язки поліції місцевого самоврядування покладаються на відповідні територіальні органи Міністерства внутрішніх справ України з відповідним відшкодуванням витрат за рахунок коштів місцевого бюджету.

Стаття 14. Повідомлення про створення поліції місцевого самоврядування

1. Про прийняття рішення відповідною радою щодо створення поліції місцевого самоврядування міський голова, голова районної ради, сільський, селищний голова (в об'єднаній територіальній громаді). повідомляє відповідний територіальний орган Міністерства внутрішніх справ України у десятиденний термін з дня прийняття такого рішення. В повідомленні зазначаються:

структура та чисельний склад поліції місцевого самоврядування;

дислокація підрозділів поліції місцевого самоврядування;

кандидатура начальника поліції місцевого самоврядування, яка пропонується для погодження начальником територіального органу Міністерства внутрішніх справ України; територіальні межі діяльності об'єднаної поліції місцевого самоврядування (у разі її створення).

2. Одночасно з повідомленням про створення поліції місцевого самоврядування до територіального органу Міністерства внутрішніх справ України надсилаються Положення про поліцію місцевого самоврядування та Дисциплінарний статут поліції місцевого самоврядування.

3. В місцевих засобах масової інформації публікується інформація про: створення поліції місцевого самоврядування; та її організаційну структуру; набір на службу до поліції місцевого самоврядування;

місце дислокації чергової частини поліції місцевого самоврядування; начальника поліції місцевого самоврядування.

Стаття 15. Начальник поліції місцевого самоврядування

1. Поліцію місцевого самоврядування очолює її начальник, який призначається на посаду міським головою, головою районної ради, сільський, селищний голова (в об'єднаній територіальній громаді) за погодженням з відповідним територіальним органом Міністерства внутрішніх справ України після попереднього затвердження його кандидатури на сесії відповідної ради (рад).

2. Начальник поліції місцевого самоврядування підзвітний та відповідальний перед територіальною громадою, відповідною місцевою радою (радами), міським головою, головою районної ради, сільський, селищний голова (в об'єднаній територіальній громаді). а у випадках, передбачених цим законом - перед начальником відповідного територіального органу Міністерства внутрішніх справ України.

3. У разі порушення законів та інших законодавчих актів, нормативних актів Міністерства внутрішніх справ України, рішень відповідної ради, розпоряджень міського голови, голови районної ради, сільського, селищного голови (в об'єднаній територіальній громаді). начальника відповідного територіального органу Міністерства внутрішніх справ України (прийнятих в межах його компетенції) начальник поліції місцевого самоврядування може бути звільнений з посади міським головою, головою районної ради, сільським, селищним головою (в об'єднаній територіальній громаді), з його власної ініціативи, на вимогу відповідної ради, громадських об'єднань, які здійснюють громадський контроль за діяльністю поліції місцевого самоврядування, відповідного територіального органу Міністерства внутрішніх справ України або за рішенням суду.

Розділ 3. Обов'язки і права поліції місцевого самоврядування

Стаття 16. Основні обов'язки поліції місцевого самоврядування

1. На поліцію місцевого самоврядування у відповідності до поставлених перед нею завдань покладаються такі обов'язки:

1) забезпечення безпеки громадян і громадського порядку на території юрисдикції відповідної ради (рад);

2) сприяння органам Міністерства внутрішніх справ України, органам прокуратури щодо виконання ними на території юрисдикції відповідної ради (рад), оперативно-розшукових та слідчих дій, зокрема, забезпечення охорони місць скоєння злочину, місць, постраждалих від стихійних лих або інших місць, де відбулись надзвичайні ситуації та місць, на яких дані події можуть трапитися, від сторонніх осіб чи від спроб знищення слідів злочину і доказів, до моменту прибуття працівників відповідних служб, а також встановлення свідків події;

3) виявлення, запобігання та припинення адміністративних правопорушень, розгляд яких віднесено до її повноважень;

4) прийом і реєстрація заяв і повідомлень про адміністративні правопорушення, розгляд яких віднесено до її повноважень, своєчасне прийняття по них рішень;

5) профілактика правопорушень;

6) сприяння органам Міністерства внутрішніх справ України, в їх діяльності щодо забезпечення безпеки дорожнього руху, контролю за рухом громадського транспорту;

7) сприяння виконанню рішень відповідної ради (рад), її виконавчих органів з питань: охорони довкілля; контролю за дотриманням земельного та природоохоронного законодавства, використанням і охороною земель, інших природних ресурсів загальнодержавного та місцевого значення; благоустрою території, контролю за чистотою вулиць,

парків, скверів та прибудинкових територій; паркування автотранспорту; забезпечення охорони пам'яток історії і культури, архітектури та містобудування, палацово-паркових, паркових і садибних комплексів, природних заповідників; організації торгівлі, громадського харчування та побутового обслуговування; забезпечення державного і громадського порядку, життєдіяльності підприємств, установ та організацій, врятування життя людей, захисту їх здоров'я, збереження матеріальних цінностей у разі стихійного лиха, екологічних катастроф, епідемій, епізоотій, пожеж, інших надзвичайних ситуацій; контролю за забезпеченням громадського порядку при проведенні зборів, мітингів, маніфестацій і демонстрацій, спортивних, видовищних та інших масових заходів;

8) прийняття невідкладних заходів по рятуванню людей, їх майна, комунального та державного майна при аваріях, катастрофах, стихійних лихах та інших надзвичайних ситуаціях;

9) охорона майна, що залишилося без нагляду;

10) надання в межах своїх повноважень допомоги та сприяння народним депутатам України, посадовим особам органів державної влади, депутатам відповідної ради (рад), посадовим особам її виконавчого органу (апарату ради), органам самоорганізації населення та їх посадовим особам у виконанні ними своїх повноважень у разі наявності перешкод для їх діяльності;

11) надання в межах своїх повноважень інформаційно-довідкових послуг громадянам, посадовим особам органів державної влади, депутатам відповідної ради (рад), посадовим особам її виконавчого органу (апарату), органам самоорганізації населення та їх посадовим особам;

12) подання у межах наявних можливостей невідкладної, у тому числі медичної, допомоги особам, які потерпіли від правопорушень і нещасних випадків, перебувають у безпорадному або небезпечному для життя і здоров'я стані, а також неповнолітнім, які залишились без опікування;

13) надання допомоги уповноваженим органам містобудування та архітектури у виявленні фактів незаконного будівництва;

14) вжиття заходів щодо недопущення наруги над державними символами та символікою територіальних громад;

15) надання до територіального органу Міністерства внутрішніх справ України інформації про адміністративні правопорушення для внесення до автоматизованих баз даних, профілактичний облік правопорушників, документів, інших необхідних для виконання завдань поліції місцевого самоврядування обліків;

16) забезпечувати в межах своїх повноважень виконання вимог закону про заборону грального бізнесу в Україні;

17) дотримуватись професійної етики, не допускати розголошення інформації з обмеженим доступом;

18) забезпечувати збереження знайдених, вилучених у затриманих осіб і зданих у муніципальну поліцію документів, речей, цінностей та іншого майна, вживати заходів до повернення їх законним власникам;

19) сприяти відповідним органам у виявленні осіб, які становлять групу ризику захворювання на СНІД, а також інфікованих вірусом імунодефіциту людини, хворих на венеричні захворювання, хронічний алкоголізм і наркоманів, які вводять наркотичні засоби шляхом ін'єкцій та повідомляти про них органи охорони здоров'я з метою їх обстеження і лікування.

2. Місцева рада (ради), яка прийняла рішення про створення поліції місцевого самоврядування, територіальний орган Міністерства внутрішніх справ України можуть покласти на поліцію місцевого самоврядування інші обов'язки відповідно до її завдань, визначених цим Законом.

Стаття 17. Права поліції місцевого самоврядування

1. Працівники поліції місцевого самоврядування для виконання поставлених перед ними цим Законом завдань мають право:

- 1) вимагати від громадян і посадових осіб виконання рішень ради, забезпечення реалізації яких покладається на поліцію місцевого самоврядування;
- 2) перевіряти у громадян і посадових осіб документи, що засвідчують їх особу у випадках, коли є достатні підстави для підозри їх у скоєнні злочину або адміністративного правопорушення чи з інших підстав, передбачених законом;
- 3) викликати громадян, посадових і службових осіб у справах про адміністративні правопорушення, розгляд яких віднесено до повноважень поліції місцевого самоврядування, та у зв'язку з матеріалами, що знаходяться в її провадженні, в разі ухилення без поважних причин від явки за викликом піддавати їх приводу у встановленому законом порядку;
- 4) затримувати, - на строк до трьох годин, - і доставляти в приміщення поліції місцевого самоврядування осіб, які скоїли адміністративне правопорушення, для встановлення їх особи і складання протоколу, якщо його неможливо скласти на місці скоєння правопорушення, або для наступної передачі їх територіальним органам Міністерства внутрішніх справ України;
- 5) затримувати для невідкладного доставляння до територіальних органів Міністерства внутрішніх справ України осіб, підозрюваних у вчиненні злочину;
- 6) затримувати для невідкладного доставляння до медичних заходів для витвердження осіб, які перебували в громадських місцях у стані сп'яніння, якщо їх вигляд ображає людську гідність і громадську мораль або якщо вони втратили здатність самостійно пересуватися чи можуть завдати шкоди оточуючим або собі, - до передачі їх в медичні заклади або для доставки до місця проживання, а при відсутності таких - до їх витвердження;
- 7) проводити огляд затриманих осіб, речей, що знаходяться при них, транспортних засобів і вилучати документи та предмети, що можуть бути речовими доказами або використані на шкоду їх здоров'ю;
- 8) здійснювати обробку персональних даних в обсязі, структурі та порядку, що випливають із завдань та функцій, покладених на поліцію місцевого самоврядування цим та іншими законами;
- 9) повідомляти з метою профілактичного впливу органам державної влади, органам місцевого самоврядування, громадським об'єднанням, трудовим колективам і громадськості за місцем проживання особи про факти вчинення нею адміністративного правопорушення;
- 10) вносити відповідним органам державної влади, органам місцевого самоврядування, громадським об'єднанням, підприємствам, установам, організаціям, розташованим на території юрисдикції відповідної ради (рад) обов'язкові до розгляду подання про необхідність усунення причин і умов, що сприяють вчиненню правопорушень;
- 11) тимчасово обмежувати або забороняти при аваріях, інших надзвичайних обставинах, що загрожують життю і здоров'ю людей, рух транспорту і пішоходів на окремих ділянках вулиць і автомобільних шляхів;
- 12) вилучати з подальшою передачею територіальним органам Міністерства внутрішніх справ України зброю, спеціальні засоби індивідуального захисту та активної оборони, боеприпаси, вибухові речовини і матеріали, інші предмети, матеріали та речовини, щодо зберігання і використання яких встановлено спеціальні правила, у разі невиконання встановлених правил або у разі недоцільності їх подальшого зберігання, опечатувати і закривати з подальшим повідомленням про це територіальні органи Міністерства внутрішніх справ України об'єкти, де вони зберігаються чи використовуються, стрілецькі тири, стрільбища невійськового призначення, мисливські стенди, підприємства і майстерні з виготовлення та ремонту зброї, спеціальних засобів індивідуального захисту та

активної оборони, боєприпасів, магазини, у яких здійснюється їх продаж, піротехнічні майстерні, пункти вивчення матеріальної частини зброї, спеціальних засобів індивідуального захисту та активної оборони, правил поводження з ними та їх застосування;

13) брати участь спільно з працівниками органів Міністерства внутрішніх справ України, уповноважених представників юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців чи їх представників в огляді приміщення, де знаходяться зброя, спеціальні засоби індивідуального захисту та активної оборони, боєприпаси, вибухові речовини та матеріали, інші предмети, матеріали і речовини, щодо зберігання і використання яких установлено спеціальні правила, порядок та на які поширюється дозвільна система органів внутрішніх справ, з метою перевірки дотримання правил поводження з ними та їх використання;

14) брати участь спільно з працівниками органів Міністерства внутрішніх справ України в огляді зброї, спеціальних засобів індивідуального захисту та активної оборони, боєприпасів що знаходяться у громадян, інших предмети, матеріалів і речовин, щодо зберігання та використання яких установлено спеціальні правила, порядок та на які поширюється дозвільна система органів Міністерства внутрішніх справ України, а також місця їх зберігання;

15) вилучати у громадян, посадових і службових осіб з подальшою передачею органам Міністерства внутрішніх справ України предмети і речі, заборонені або обмежені в обороті, а також документи з ознаками підробки;

16) при виконанні службових обов'язків користуватися безкоштовно всіма видами громадського транспорту міського та приміського сполучення (крім таксі), використовувати безперешкодно транспортні засоби, що належать підприємствам, установам, організаціям і громадянам (крім транспортних засобів дипломатичних, консульських та інших представництв іноземних держав, міжнародних організацій, транспортних засобів спеціального призначення), для проїзду до місця події, стихійного лиха, доставки в лікувальні заклади осіб, які потребують невідкладної медичної допомоги, а також для переслідування правопорушників та їх доставки органам Міністерства внутрішніх справ України;

17) у невідкладних випадках безоплатно користуватися засобами зв'язку, що належать підприємствам, установам і організаціям, розташованим на території юрисдикції відповідної ради (рад), а засобами зв'язку, що належать громадянам, - за їх згодою;

18) користуватися безоплатно місцевими засобами масової інформації з метою, що пов'язана з необхідністю подання допомоги громадянам, підприємствам, установам і організаціям у зв'язку з виконанням поліцією місцевого самоврядування покладених на неї завдань;

19) зберігати, носити і застосовувати спеціальні засоби;

20) проводити фотографування, звукозапис, кіно- і відеозйомку, дактилоскопію (при впровадженні електронних приладів дактилоскопіювання) осіб, яких затримано;

21) проводити кіно-, фото- і звукофіксацію як допоміжний засіб попередження протиправних дій, або фіксування події для отримання доказів та розкриття злочинів;

22) входити безперешкодно у будь-який час доби:

а) на територію і в приміщення підприємств, установ і організацій, окрім об'єктів та територій де запроваджено спеціальний режим перебування, та оглядати їх з метою припинення злочинів, переслідування осіб, підозрюваних у вчиненні злочину, а також при стихійному лихові та інших надзвичайних обставинах;

б) на земельні ділянки, в жилі та інші приміщення громадян у разі переслідування злочинця або припинення злочину, що загрожує життю мешканців, а також при стихійному лихові та інших надзвичайних обставинах;

23) перебувати на земельних ділянках, в жилих та інших приміщеннях громадян за їхньою згодою, а також на території і в приміщеннях підприємств, установ і організацій, розташованих на території відповідної ради з повідомленням про це адміністрації з ме-

тою забезпечення безпеки громадян, громадської безпеки, запобігання правопорушенню, виявлення і затримання осіб, які його вчинили.

2. Поліція місцевого самоврядування мають право розглядати справи, а її працівники складати протокол про такі адміністративні правопорушення, відповідальність за які передбачена Кодексом України про адміністративні правопорушення:

порушення вимог законодавства про охорону культурної спадщини (стаття 92);

невиконання водіями вимог про зупинку (стаття 122-2);

ненадання транспортних засобів працівникам міліції та медичним працівникам, а також ненадання військових транспортних засобів посадовим особам Військової служби правопорядку у Збройних Силах України (стаття 124-1);

порушення правил користування жилими будинками і жилими приміщеннями (стаття 150);

самоправне зайняття жилого приміщення (стаття 151);

порушення державних стандартів, норм і правил у сфері благоустрою населених пунктів, правил благоустрою територій населених пунктів (стаття 152);

порушення правил паркування транспортних засобів (стаття 152-1);

знищення або пошкодження зелених насаджень або інших об'єктів озеленення населених пунктів (стаття 153);

порушення правил тримання собак і котів (стаття 154.);

порушення правил торгівлі на ринках (стаття 159.);

торгівлю з рук у невстановлених місцях (стаття 160);

зберігання або транспортування алкогольних напоїв чи тютюнових виробів, на яких немає марок акцизного збору встановленого зразка (стаття 164-5);

куріння тютюнових виробів у заборонених місцях (стаття 175-1);

виготовлення, зберігання самогону та апаратів для його вироблення (стаття 176);

придбання самогону та інших міцних спиртних напоїв домашнього вироблення (стаття 177);

розпивання пива, алкогольних, слабоалкогольних напоїв у заборонених законом місцях або поява у громадських місцях у п'яному вигляді (стаття 178);

доведення неповнолітнього до стану сп'яніння (стаття 180);

порушення порядку перебування дітей у закладах, у яких провадиться діяльність у сфері розваг, або закладах громадського харчування (стаття 180-1);

азартні ігри, ворожіння в громадських місцях (стаття 181);

порушення вимог законодавчих та інших нормативно-правових актів щодо захисту населення від шкідливого впливу шуму чи правил додержання тиші в населених пунктах і громадських місцях (стаття 182).

Стаття 18. Загальні умови застосування працівниками поліції місцевого самоврядування засобів фізичного впливу, спеціальних засобів та засобів відстрілу гумових куль

1. Для забезпечення виконання завдань покладених цим Законом на поліцію місцевого самоврядування, її працівники мають право використовувати засоби фізичного впливу, спеціальні засоби та засоби відстрілу гумових куль за умови попередження про намір їх використання, якщо дозволяють обставини. Без попередження фізична сила, спеціальні засоби та засоби відстрілу гумових куль можуть застосовуватися, якщо виникла безпосередня загроза життю або здоров'ю громадян чи працівників поліції місцевого самоврядування.

2. Забороняється застосовувати заходи фізичного впливу, спеціальні засоби та засоби відстрілу гумових куль до жінок з явними ознаками вагітності, осіб похилого віку або з вираженими ознаками інвалідності та малолітніх, крім випадків вчинення ними групового нападу, що загрожує життю і здоров'ю людей, працівників поліції місцевого самоврядування, або збройного нападу чи збройного опору.

3. У разі неможливості уникнути застосування сили вона не повинна перевищувати міри, необхідної для виконання покладених на поліцію місцевого самоврядування обов'язків і має зводити до мінімуму можливості завдання шкоди здоров'ю правопорушників та інших громадян. При завданні шкоди поліція місцевого самоврядування забезпечує подання необхідної допомоги потерпілим в найкоротший строк. Про застосування заходів фізичного впливу, спеціальних засобів та засобів відстрілу гумових куль, а також про будь-які ушкодження або смерті, які спричинені особою внаслідок застосування працівником поліції місцевого самоврядування заходів фізичного впливу, спеціальних засобів та засобів відстрілу гумових куль, працівник поліції місцевого самоврядування негайно та письмово доводить до відома безпосереднього начальника для сповіщення прокуроро-ві.

4. Перевищення повноважень по застосуванню сили, в тому числі спеціальних засобів та засобів відстрілу гумових куль, тягне за собою відповідальність, встановлену законом.

Стаття 19. Застосування працівниками поліції місцевого самоврядування засобів фізичного впливу

1. Працівники поліції місцевого самоврядування мають право застосовувати заходи фізичного впливу, в тому числі прийоми рукопашного бою, для припинення правопорушень, подолання протидії законним вимогам поліції місцевого самоврядування, яка здійснюється із застосуванням сили щодо працівників поліції місцевого самоврядування або інших осіб, якщо інші способи були застосовані та не забезпечили виконання покладених на поліцію місцевого самоврядування обов'язків.

Стаття 20. Застосування працівниками поліції місцевого самоврядування спеціальних засобів та засобів відстрілу гумових куль

1. Працівники поліції місцевого самоврядування мають право застосовувати наручники, гумові кийки, засоби зв'язування, газові балончики, електрошокери, пристрої для примусової зупинки транспорту, засоби відстрілу гумових куль, а також використовувати службових собак та коней у таких випадках:

1) для захисту громадян і самозахисту від нападу та інших дій, що створюють загрозу їх життю або здоров'ю;

2) для припинення масових безпорядків і групових порушень громадського порядку;

3) для відбиття нападу на будівлі, приміщення, споруди і транспортні засоби, незалежно від їх належності, або їх звільнення у разі незаконного захоплення;

4) для затримання і доставки в поліцію місцевого самоврядування, територіальні органи Міністерства внутрішніх справ України, або в інше службове приміщення осіб, які вчинили правопорушення, а також для конвоювання і тримання осіб, затриманих і підданих арешту, взятих під варту, якщо зазначені вище особи чинять опір працівникам поліції місцевого самоврядування або якщо є підстави вважати, що вони можуть вчинити втечу чи завдати шкоди оточуючим або собі;

5) для припинення масового захоплення землі та інших дій, що можуть призвести до зіткнення груп населення, а також діянь, які паралізують роботу громадського транспорту, перешкоджають нормальній життєдіяльності територіальних громад, посягають на громадський порядок, життя і здоров'я людей;

6) для припинення опору працівникові поліції місцевого самоврядування, посадовій особі місцевого самоврядування іншим особам, які виконують службові або громадські обов'язки по охороні громадського порядку і боротьбі із злочинністю;

7) при залучення працівників поліції місцевого самоврядування до спеціальних операцій із звільнення заручників.

2. Порядок використання працівниками поліції місцевого самоврядування спеціальних засобів, засобів відстрілу гумових куль, службових собак та коней визначається Міністерством внутрішніх справ України.

3. Види спеціальних засобів, засобів відстрілу гумових куль що можуть бути використані працівниками поліції місцевого самоврядування, а також умови їх зберігання і обліку визначаються Міністром внутрішніх справ України.

Стаття 22. Вимоги законності в діяльності працівників поліції місцевого самоврядування

1. Повноваження поліції місцевого самоврядування здійснюються в межах території юрисдикції місцевої ради (рад), що прийняла рішення про її створення.

2. При здійсненні своїх повноважень працівники поліції місцевого самоврядування повинні дотримуватися Конституції та законів України, інших нормативних актів.

3. Працівники поліції місцевого самоврядування повинні поважати гідність особи і виявляти до неї гуманне ставлення, захищати права людини незалежно від її належності до територіальної громади, соціального, расового, національного походження, майнового та іншого стану, громадянства, віку, мови та освіти, ставлення до релігії, статі, політичних та інших переконань.

4. При здійсненні своїх повноважень працівник поліції місцевого самоврядування повинен бути у форменому одязі, мати посвідчення особи, дотримуватися службової дисципліни.

5. При звертанні до громадянина працівник поліції місцевого самоврядування зобов'язаний назвати своє прізвище, звання та пред'явити на його вимогу службове посвідчення.

6. У взаємовідносинах з громадянами працівник поліції місцевого самоврядування повинен виявляти високу культуру і такт.

7. Поліція місцевого самоврядування не розголошує відомостей, що стосуються особистого життя людини, принижують її честь і гідність, якщо виконання обов'язків не вимагає іншого.

8. Члени територіальної громади приймають участь у контролі за діяльністю поліції місцевого самоврядування шляхом звернення до відповідних органів місцевого самоврядування, оскарження діяльності або бездіяльності поліції місцевого самоврядування в орган місцевого самоврядування або в суд, заслуховування звітів працівників поліції місцевого самоврядування на зборах громадян за місцем проживання та створення спеціальних громадських об'єднань, які здійснюють громадський контроль за діяльністю поліції місцевого самоврядування.

9. За протиправні дії або бездіяльність працівники поліції місцевого самоврядування несуть відповідальність, передбачену законодавством України та рішеннями міської, районної ради (рад).

Розділ 4. Служба в поліції місцевого самоврядування

Стаття 23. Особовий склад поліції місцевого самоврядування

1. Особовий склад поліції місцевого самоврядування складається з працівників, що проходять службу в підрозділах міліції місцевого самоврядування, яким відповідно до чинного законодавства присвоєно спеціальні звання поліції місцевого самоврядування .

2. Формування особового складу поліції місцевого самоврядування здійснюється шляхом:

передачі до складу поліції місцевого самоврядування працівників органів Міністерства внутрішніх справ України – підрозділів патрульної служби тощо, які виконують на відповідній території завдання, що віднесені до відання поліції місцевого самоврядування; прийняття на службу в поліції місцевого самоврядування громадян України на умовах та у порядку визначеному цим Законом.

3. Працівники поліції місцевого самоврядування виконують свої обов'язки у форменому

одязі єдиного зразку, що затверджується Міністром внутрішніх справ України. На форменому одязі працівників поліції місцевого самоврядування розміщуються відзнаки, що відображають символіку територіальної громади (району) і затверджуються відповідною радою. На форменому одязі працівників об'єднаної поліції місцевого самоврядування розміщуються відзнаки, затверджені радами, що прийняли рішення про її створення.

4. Працівникам поліції місцевого самоврядування видається службове посвідчення, типовий зразок якого затверджується Міністром внутрішніх справ України.

Стаття 24. Прийняття на службу до поліції місцевого самоврядування

1. На службу до поліції місцевого самоврядування приймаються на контрактній основі громадяни України, віком від 21 до 35 років, які мають відповідну освіту та професійну підготовку, здатні за станом здоров'я та своїми моральними якостями виконувати завдання, покладені на поліцію місцевого самоврядування. Кваліфікаційні вимоги до рівня професійної компетентності осіб, які претендують на зайняття посади в поліції місцевого самоврядування затверджуються Міністерством внутрішніх справ України.

2. Призовники не підлягають прийому на службу до поліції місцевого самоврядування.

3. Не може бути прийнята на службу до поліції місцевого самоврядування особа:

- 1) яка була засуджена за злочин вироком суду, який набрав законної сили;
- 2) стосовно якої було винесено рішення про закриття кримінальної справи за нереабілітуючими підставами.

4. Порядок прийняття на службу до поліції місцевого самоврядування визначається Положенням про поліцію місцевого самоврядування, яке затверджується відповідною радою (радами).

Стаття 25. Проходження служби в поліції місцевого самоврядування

1. Порядок та умови проходження служби в поліції місцевого самоврядування регламентуються Положенням про проходження служби працівниками поліції місцевого самоврядування, затверджуваним Кабінетом Міністрів України.

2. Особи, прийняті на службу до поліції місцевого самоврядування, які перебувають на військовому обліку військовозобов'язаних, на час служби не знімаються з нього і не зараховуються до кадрів Міністерства внутрішніх справ України.

3. Працівникам поліції місцевого самоврядування забороняється займатись будь-якими видами підприємницької діяльності чи іншою оплачуваною діяльністю (крім викладацької, наукової та творчої діяльності, медичної та суддівської практики, інструкторської практики із спорту), а так само організовувати страйки або брати в них участь, вони не можуть бути членами політичних партій, рухів та інших громадських об'єднань, що мають політичну мету..

4. Особи, прийняті на службу в поліцію місцевого самоврядування, за рішенням міського голови, голови районної ради, сільського, селищного голови (в об'єднаній територіальній громаді). можуть на договірній основі направлятися в заклади освіти Міністерства внутрішніх справ України або до інших закладів освіти для проходження спеціальної професійної підготовки або для підвищення кваліфікації, яка здійснюється за рахунок коштів відповідного місцевого бюджету.

5. Час перебування працівника на службі в поліції місцевого самоврядування зараховується в його загальний і безперервний трудовий стаж, а також у стаж служби в органах внутрішніх справ України та служби в органах місцевого самоврядування.

6. Працівники поліції місцевого самоврядування можуть бути звільнені зі служби за наявності підстав, передбачених законодавством України, у зв'язку з припиненням громадянства України або за станом здоров'я, який перешкоджає проходженню служби.

7. У разі неналежного виконання своїх службових обов'язків чи звинувачення у скоєнні дисциплінарного проступку, адміністративного правопорушення або злочину працівник

поліції місцевого самоврядування може бути відсторонений від виконання обов'язків, на термін, необхідний для проведення службового розслідування але не більше ніж на три місяці.

8. На період відсторонення від виконання обов'язків працівнику поліції місцевого самоврядування виплачується заробітна плата у розмірі 50% його посадового окладу.

9. Після закінчення терміну, на який працівник поліції місцевого самоврядування був відсторонений від виконання обов'язків, йому виплачується повна заробітна платня за термін відсторонення, а також обов'язкові надбавки за цей час, у випадку якщо службове розслідування буде припинене чи його буде визнано невинним вироком суду.

10. При звільненні зі служби в поліції місцевого самоврядування за ініціативою міського голови, голови районної ради, сільського селищного голови (в об'єднаній територіальній громаді), начальника поліції місцевого самоврядування звільнений працівник має право оскаржити звільнення в суд.

11. Працівникам поліції місцевого самоврядування присвоюються такі спеціальні звання: Вищий начальницький склад:

генерал-майор поліції місцевого самоврядування (присвоюється начальнику поліції місцевого самоврядування в містах з чисельністю населення більше 1 млн. жителів);

- полковник поліції місцевого самоврядування;
- підполковник поліції місцевого самоврядування;
- майор поліції місцевого самоврядування.

Середній начальницький склад:

- капітан поліції місцевого самоврядування ;
- старший лейтенант поліції місцевого самоврядування ;
- лейтенант поліції місцевого самоврядування;
- молодший лейтенант поліції місцевого самоврядування.

Рядовий та молодший начальницький склад:

- прапорщик поліції місцевого самоврядування;
- старшина поліції місцевого самоврядування;
- старший сержант поліції місцевого самоврядування;
- сержант поліції місцевого самоврядування;
- молодший сержант поліції місцевого самоврядування;
- рядовий поліції місцевого самоврядування.

12. Спеціальні звання присвоюються міським головою, головою районної ради, сільським, селищним головою (в об'єднаній територіальній громаді) у порядку визначеному Кабінетом Міністрів України за поданням начальника поліції місцевого самоврядування.

Стаття 26. Перехід зі служби в органах Міністерства внутрішніх справ України на службу в поліцію місцевого самоврядування

1. Працівникам органів Міністерства внутрішніх справ України, які переходять на службу в поліцію місцевого самоврядування присвоюється спеціальне звання прирівняне до їх спеціального звання працівника міліції (внутрішньої служби).

2. До стажу служби в поліції місцевого самоврядування включається стаж служби у Збройних силах України та в органах Міністерства внутрішніх справ України.

3. Умови та порядок переходу працівника поліції місцевого самоврядування на службу до органів Міністерства внутрішніх справ України визначаються Кабінетом Міністрів України.

Стаття 27. Оплата праці працівників поліції місцевого самоврядування

1. На працівників поліції місцевого самоврядування поширюються форми та розміри грошового утримання, встановлені Кабінетом Міністрів України для працівників органів Міністерства внутрішніх справ України.

2. Рада (ради), що прийняла рішення про створення поліції місцевого самоврядування,

може встановлювати для її працівників додаткові виплати понад встановлені Кабінетом Міністрів України для працівників органів Міністерства внутрішніх справ України.

3. Окремим працівникам поліції місцевого самоврядування за рішенням виконавчого комітету відповідної ради (рад) можуть бути встановлені персональні надбавки у розмірі до 100 відсотків посадового окладу.

Стаття 28. Базова підготовка працівника поліції місцевого самоврядування

1. З особою, яка вперше влаштовується на службу в поліцію місцевого самоврядування та немає досвіду служби в органах Міністерства внутрішніх справ України, інших правоохоронних органах, міським головою, головою районної ради, сільським, селищним головою (в об'єднаній територіальній громаді) підписується контракт на обмежений термін, не більший ніж на 6 місяців, під час якого здійснюється базова підготовка цієї особи.

2. Після проходження базової підготовки працівник поліції місцевого самоврядування складає екзамен, який проводить експертна комісія, створена відповідним обласним (міським – міста загальнодержавного значення) органом Міністерства внутрішніх справ України.

3. Після закінчення базової підготовки з позитивною відзнакою з працівником поліції місцевого самоврядування підписується контракт на обмежений термін, не більший ніж на три роки, або, за рішенням міського голови, голови районної ради, сільським, селищним головою (в об'єднаній територіальній громаді), - на необмежений термін.

4. Мінімальний обсяг програми базової підготовки працівників поліції місцевого самоврядування та відповідну навчальну базу визначає Міністерство внутрішніх справ України.

Стаття 29. Присяга працівника поліції місцевого самоврядування

Після підписання контракту працівник поліції місцевого самоврядування складає письмову присягу такого змісту:

“ _____ ”

2. Відмова працівника поліції місцевого самоврядування скласти присягу має своїм наслідком розірвання контракту.

Стаття 30. Правовий і соціальний захист працівника поліції місцевого самоврядування

1. На працівників поліції місцевого самоврядування та членів їх сімей поширюються гарантії передбачені законом для працівників органів Міністерства внутрішніх справ України та членів їх сімей.

2. Міська, сільська, селищна (для об'єднаних територіальних громад) районна рада (ради) може встановити додаткові гарантії для працівників поліції місцевого самоврядування та членів їх сімей.

3. Пенсійне забезпечення працівників поліції місцевого самоврядування здійснюється у порядку, встановленому законодавством для працівників органів Міністерства внутрішніх справ України.

4. На працівників поліції місцевого самоврядування поширюються всі пільги, встановлені законодавством для працівників органів Міністерства внутрішніх справ України. Міська, сільська, селищна (для об'єднаних територіальних громад), районна рада (ради) може встановити для працівників поліції місцевого самоврядування додаткові пільги.

Розділ 5. Матеріально-технічне забезпечення поліції місцевого самоврядування

Стаття 31. Фінансування діяльності поліції місцевого самоврядування

1. Фінансування діяльності поліції місцевого самоврядування здійснюється за рахунок коштів відповідного місцевого бюджету.

2. У разі створення об'єднаної поліції місцевого самоврядування її фінансування здійс-

снюється за рахунок коштів місцевих бюджетів тих адміністративно-територіальних одиниць, представницькі органи яких прийняли таке рішення, у розмірі, пропорційному до чисельності населення цих адміністративно-територіальних одиниць.

Стаття 32. Формування матеріально-технічної бази поліції місцевого самоврядування

1. Матеріально-технічна база поліції місцевого самоврядування формується шляхом;

1) передачі від органів Міністерства внутрішніх справ України об'єктів та інших матеріально-технічних засобів, що забезпечували виконання тих завдань, які відносяться згідно з цим Законом до сфери діяльності поліції місцевого самоврядування.

2) передачі поліції місцевого самоврядування об'єктів комунальної власності, іншого майна, придбаного за кошти відповідного місцевого бюджету (місцевих бюджетів).

2. Норми матеріально-технічного забезпечення поліції місцевого самоврядування встановлюються відповідною радою (радами) згідно з нормативами, затвердженими для органів Міністерства внутрішніх справ України.

3. Фінансування і матеріально-технічне забезпечення поліції місцевого самоврядування може здійснюватись також за рахунок інших джерел, не заборонених законодавством.

Прикінцеві положення

I. Цей Закон набуває чинності з 01 січня 2015 року.

II. II. Внести зміни до таких законодавчих актів України:

1. В Кодексі України про адміністративні правопорушення (Відомості Верховної Ради Української РСР (ВВР) 1984, додаток до № 51, ст.1122):

1) частину першу статті 15 після слів «особи рядового і начальницького складів Державної кримінально-виконавчої служби України, органів внутрішніх справ, служби цивільного захисту і Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України» доповнити словами «поліції місцевого самоврядування»;

2) частину третю статті 30 після слів «у разі невиконання вимоги працівника міліції» доповнити словами «або працівника поліції місцевого самоврядування»;

3) частину першу статті 122-2 після слів «працівника міліції» доповнити словами «працівника поліції місцевого самоврядування»;

4) назву та частину першу статті 124-1 після слів «працівникам міліції» доповнити словами «працівникам поліції місцевого самоврядування»;

5) назву та частину першу статті 185 після слів «працівника міліції» доповнити словами «працівника поліції місцевого самоврядування»;

6) назву та частину першу статті 185-7 після слів «працівника міліції» доповнити словами «працівника поліції місцевого самоврядування»;

7) пункт 5 частини першої статті 213 після слів «органами внутрішніх справ,» доповнити словами «поліцією місцевого самоврядування»;

8) частину другу статті 214 після слів «органи внутрішніх справ,» доповнити словами «поліція місцевого самоврядування»;

9) пункт перший частини першої статті 255 після першого абзацу доповнити абзацом:

«поліції місцевого самоврядування (статті 92, 122-2, 124-1, 150, 151, 152, 152-1, 153, 154, 159, 160, 164-5, 177, 178, 180, 180-1, 181, 182»;

10) В статті 259:

частину першу після слів «може бути доставлено в міліцію» доповнити словами «поліцію місцевого самоврядування»;

частину четверту після слів «адміністрацій історико-культурних заповідників та історико-культурних заповідних територій,» доповнити словами «працівники поліції місцевого самоврядування», а також після слів «можуть доставляти осіб, які вчинили ці правопорушення, до міліції,» доповнити словами «поліції місцевого самоврядування»;

частину п'яту після слів «і дотриманням вимог законодавства України про охорону земель,» доповнити словами «працівники поліції місцевого самоврядування», а також після слів «можуть доставляти осіб, які вчинили ці правопорушення, до міліції,» доповнити словами «поліції місцевого самоврядування»;

11) в частині шостій статті 259 слова «або в міліцію» замінити словами «, в міліцію або в поліцію місцевого самоврядування»;

12) пункт 1 частини другої статті 262 після слів «органами внутрішніх справ,» доповнити словами «поліцією місцевого самоврядування»;

13) в статті 264:

частину першу після слів «органів внутрішніх справ,» доповнити словами «поліції місцевого самоврядування»;

частину третю після слів «органів внутрішніх справ,» доповнити словами «поліції місцевого самоврядування»;

14) в статті 265:

частину першу після слів «підлягають знищенню працівниками міліції» доповнити словами «поліції місцевого самоврядування»;

перше речення частини третьої після слів «працівник міліції,» доповнити словами «поліції місцевого самоврядування»;

друге речення частини третьої після слів «Працівник міліції» доповнити словами «поліції місцевого самоврядування»;

15) доповнити Кодекс статтею 222-3 такого змісту:

«Стаття 222-3. Поліція місцевого самоврядування

Поліція місцевого самоврядування (у разі її створення) розглядає справи про такі адміністративні правопорушення: про порушення вимог законодавства про охорону культурної спадщини (стаття 92); про невиконання водіями вимог про зупинку (стаття 122-2); про ненадання транспортних засобів працівникам міліції та медичним працівникам, а також ненадання військових транспортних засобів посадовим особам Військової служби правопорядку у Збройних Силах України (стаття 124-1); про порушення правил користування жилими будинками і жилими приміщеннями (стаття 150); про самоправне зайняття жилого приміщення (стаття 151); про порушення державних стандартів, норм і правил у сфері благоустрою населених пунктів, правил благоустрою територій населених пунктів (стаття 152); про порушення правил паркування транспортних засобів (стаття 152-1); про знищення або пошкодження зелених насаджень або інших об'єктів озеленення населених пунктів (стаття 153); про порушення правил тримання собак і котів (стаття 154.); про порушення правил торгівлі на ринках (стаття 159.); про торгівлю з рук у невстановлених місцях (стаття 160); про зберігання або транспортування алкогольних напоїв чи тютюнових виробів, на яких немає марок акцизного збору встановленого зразка (стаття 164-5); про куріння тютюнових виробів у заборонених місцях (стаття 175-1); про виготовлення, зберігання самогону та апаратів для його вироблення (стаття 176); про придбання самогону та інших міцних спиртних напоїв домашнього вироблення (стаття 177); про розпивання пива, алкогольних, слабоалкогольних напоїв у заборонених законом місцях або поява у громадських місцях у п'яному вигляді (стаття 178); про доведення неповнолітнього до стану сп'яніння (стаття 180); про порушення порядку перебування дітей у закладах, у яких провадиться діяльність у сфері розваг, або закладах громадського харчування (стаття 180-1); про азартні ігри, ворожіння в громадських місцях (стаття 181); про порушення вимог законодавчих та інших нормативно-правових актів щодо захисту населення від шкідливого впливу шуму чи правил додержання тиші в населених пунктах і громадських місцях (стаття 182).

Від імені поліції місцевого самоврядування розглядати справи про адміністративні правопорушення, зазначені в частині першій статті 222-3, і накладати адміністративні стяг-

нення мають право начальник поліції місцевого самоврядування та його заступники.»

2. В Законі України «Про місцеве самоврядування в Україні» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1997, № 24, ст.170):

1) статтю 5 доповнити частиною третьою такого змісту:

«3. За рішенням міської (міста загальнодержавного чи обласного значення), районної ради може створюватись спеціальний правоохоронний орган – поліція місцевого самоврядування, правовий статус якої визначається законом.»;

2) статтю 26 доповнити частиною п'ятою такого змісту:

«5. Міська (міста обласного значення) рада на пленарному засіданні приймає рішення про утворення (не утворення) поліції місцевого самоврядування та призначає за поданням міського голови її начальника.»

3) в тексті підпункту 1 пункту «а» частини першої статті 38 слова «міліції» замінити відповідно словами «поліції місцевого самоврядування»;

4) підпункт 2 пункту «а» частини першої статті 38 після слів «внутрішніх справ» доповнити словами «поліції місцевого самоврядування»;

5) статтю 43 доповнити частиною п'ятою такого змісту:

«Крім питань, зазначених у частині першій цієї статті, виключно на пленарних засіданнях районних рад вирішуються питання про утворення (не утворення) поліції місцевого самоврядування та призначення за поданням голови районної ради її начальника.»

2. Кабінету Міністрів України протягом трьох місяців з дня набрання чинності цим Законом:

1) підготувати пропозиції щодо внесення змін до законів України, що впливають з цього Закону;

2) привести акти Кабінету Міністрів України у відповідність з цим Законом;

3) забезпечити перегляд і скасування міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів, що суперечать цьому Закону.

3. Міністерству внутрішніх справ України протягом трьох місяців з дня набрання чинності цим Законом сформувати відомчу нормативну базу організації та діяльності поліції місцевого самоврядування, що передбачена цим Законом.

Голова Верховної Ради України

В.Б. Гройсман

КОНТАКТИ ПАРТІЇ «ВОЛЯ»

Центральний офіс:

м. Київ, пров. Музейний 2Б, тел.: (044) 337-38-47

Завантажити електронний варіант книжки, презентації, інші візуальні матеріали та отримати відповіді на додаткові питання, можна на сайті партії «ВОЛЯ» – www.volya.ua/hromada

0 800 30 78 77

телефонуй
і ставай активістом!

www.volya.ua

заходь і тисни

«ПРИЄДНАТИСЯ»!

info@volya.ua

пиши свої пропозиції
як змінити країну!